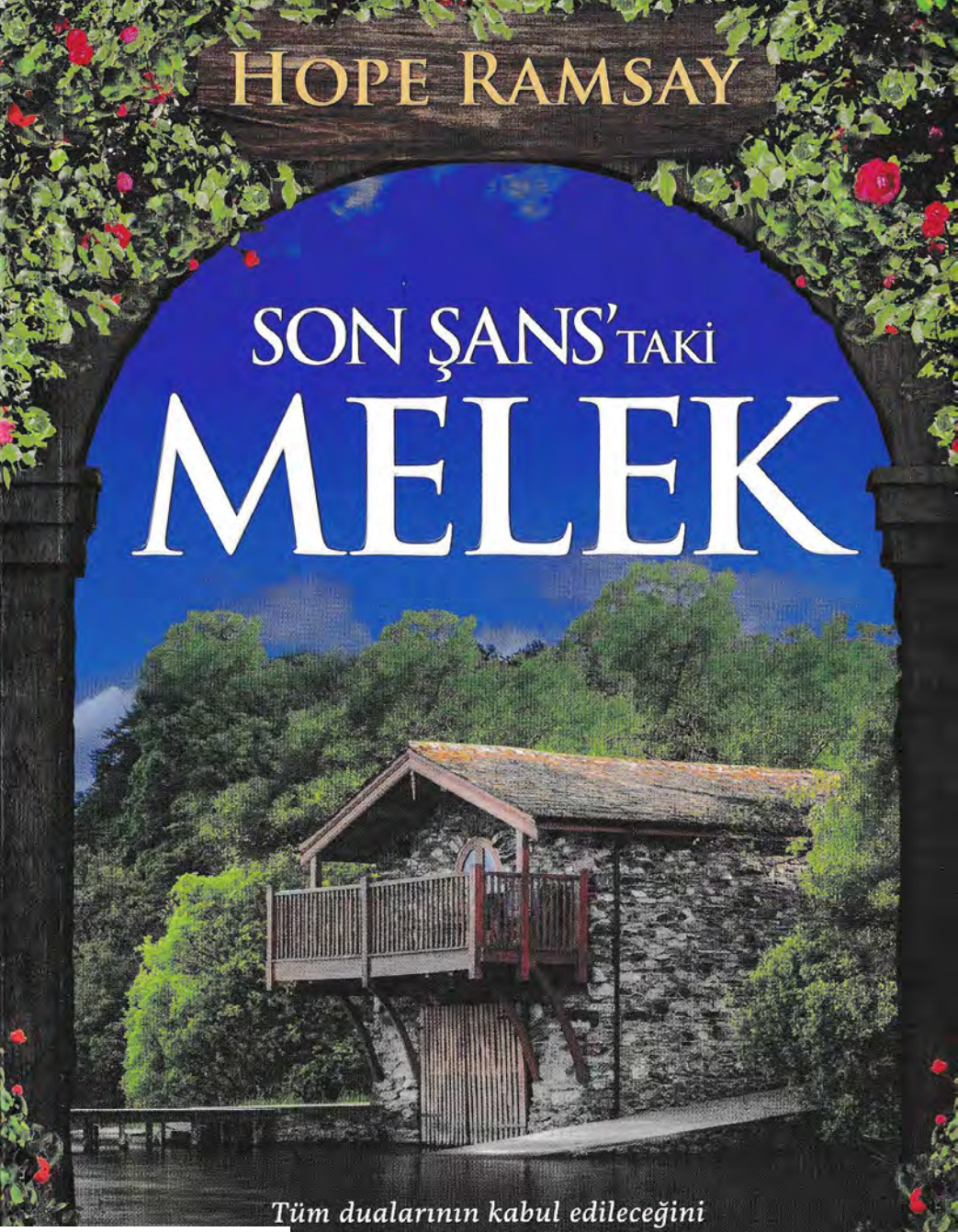
HOPE RAMSAY

SON ŞANS'TAKİ MELEK

Tüm dualarının kabul edileceğini bilseydin ne dilerdin?

EKSİK PARÇA

ROMAN

Çeviren: Sara Rina Eskenazi

HOPE RAMSAY

SON ŞANS'TAKİ MELEK

Sevgili okuyucu,

En büyük oğlum Stone için bir mucize dileyip duruyordum ve sanıyorum ki dualarım sonunda kabul olacak!

Stone için dilediğim mucizeyi, kasabamıza tuhaf bir istek için gelen Lark gerçekleştirebilir belki. Stone onun bu tuhaf isteğini yerine getirebilmesi için elinden geleni yapıyor. Siz, bunun sebebini onun kasabanın baş komiseri olmasına bağlayabilirsiniz ama bence havada bariz aşk kokusu var. Zaten ikisinin arasındaki çekim kilometrelerce uzaktan bile görülebiliyor. Kasabamız, yıllardır bir yuvanın özlemiyle yanıp tutuşan bu kızcağız için mükemmel bir seçim gibi geliyor bana.

Yine çenem düştü, konuşmayı bırakıp Jane'in röflelerini bitirsem iyi olacak böylece kasabayı süslemeye de vakit ayırabilirim. Kes Kıvır'da her zaman ihtiyaç duyduğunuz bakımı, lezzetli kahve ile taze kurabiyeleri ve kasabanın en iyi dedikodusunu bulabilirsiniz.

Çok yakında görüşmek üzere,

Ruby Rhodes

/eksikparca1
/Eksik_Parca
www.eksikparca.com
www.ucuzlukvadisi.com
ISBN-13: 978-605-9864-11-4
9 786059 864114
22₺

Bu mükemmel hikâyeyi
okuyup da meleklere
inanmamak elde değil!
Sherryl Woods,
New York Times çok satan yazarı

Son Şans Kasabası
kesinlikle umut vaat eden
bir topluluk. Bir ziyaret edin derim!
Lori Wilde
New York Times Bestseller Yazarı

Tatlı bir kombinasyon...
Rhodes kardeşleri anlatan
bu romanlar size
en samimi haliyle Güney
misafirperverliğini verecek.
Library Journal

Ramsay, bolca gülümsetecek ve
içten kahkahalar attıracak
karakterleriyle tam bir
romantizm paketi yaratmış!
RT Book Reviews

Düşün; her şey üstüne üstüne geliyorsa, belki de sen ters gidiyorsundur.
Dostoyevski

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eksik Parça Yayınları

Son Şans'taki Melek
Hope Ramsay
Orijinal Adı: Last Chance Christmas
Copyright © 2012 Robin Lanier

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Sara Rina Eskenazi**
Editör: **Burcu Karatepe**
Redaktör: **Gonca Gidenoğlu**

Kapak Tasarımı: **Zuhal İnalöz - Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**
www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)
Sayfa Tasarımı: **Eksik Parça Yayınları**

Baskı ve Cilt: **Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173
MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Mayıs 2015
ISBN – 978-605-9864-11-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Grand Central Publishing NY, NY USA'den Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul
Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55
http://ikiayayincilik.com.tr
http://www.facebook.com/eksikparca1
http://twitter.com/eksik_parca
www.eksikparca.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

HOPE RAMSAY

SON ŞANS'TAKİ MELEK

Tüm dualarının kabul edileceğini bilseydin ne dilerdin?

Çevirmen: Sara Rina Eskenazi

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

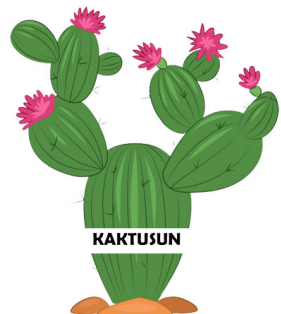
Babam için

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkürler

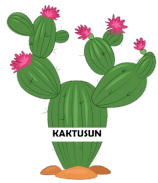
Muhteşem eleştiri ortaklarıma teşekkür etmek istiyorum: Bu kitabın ana hatlarını belirlerken bana yardım ettiği için Robin Kaye'e ve bir gencin bakış açısı için bana yardımlarından dolayı Carla Kempert'a. Ayrıca beni her geçen gün daha da cesaretlendiren ve büyülemeyi başaran Ruby Slippered Sisterhood'a da kocaman bir alkış gönderiyorum. Harika editörüm Alex Logan'ın dolma kaleminden benim için harcadığı her bir kırmızı mürekkep damlası için de minnettarım. Tüm yardım ve desteklerin için teşekkürler Elaine English. Son olarak, fazla konuşmasa da kalbinin çok ama çok büyük olduğunu bildiğim kocam Bryan, her şey için müteşekkirim.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 1

Hazreti İsa'ya sanki koskoca bir tır çarpmıştı. Tanrı'nın oğlu heykeli boylu boyunca yan yatıyordu. Fiberglas altyapısı paramparça ve darmadağındı. Üzerinde "Tanrı İçin Golf" yazılı bir tabeladan arta kalanlar, rengi ağarmış gövdesinin yanı başında, çakıl taşlarının üzerine saçılmıştı.

Lark Chaikin, perçemlerini gözlerinin içine uçuşturan aralık ayının soğuk rüzgârında biraz olsun ısınabilmek için kollarını kavuşturdu. Güney Karolina'nın bu denli soğuk olabileceği aklından bile geçmemişti. Başını kaldırıp rüzgârda bir o yana bir bu yana sallanan çam ağaçlarının tepelerine dikti gözlerini. Tir tir titriyordu.

Saçma sapan bir iş uğruna ta New York'tan buraya arabayla gelmek büyük delilikti. Amerika'nın yol kenarları, rüzgârgülleri zamanla parçalanmış, dev heykelleri devrilmiş mini golf sahalarının kalıntılarıyla doluydu. Hiç kuşkusuz, Tanrı İçin Golf de, fiberglastan yapılmış bu dinozor boyu heykellerin hepsine sahipti bir zamanlar.

Son arzusunun yerine getirilmesini istemeden önce babası keşke biraz araştırma yapsaydı. Gerçi, babası uzun zamandır hastaydı tabii.

Lark biraz geriye park ettiği babasından kalma cipe yöneldi. Gümüş rengi bu koskoca şey, okyanus aşan yolcu gemi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leri kadar hızlı gidiyor ve onlar kadar da benzin yakıyordu. Arka kapıyı açıp içinde babasının küllerinin bulunduğu karton kutuya baktı. Yaklaşık yirmi santimetrekarelik kutunun üstüne alelacele bir yazıyla, "Abe Chaikin" kelimeleri çiziktirilmişti.

Alnındaki, gün boyu giderek şiddetini artıran ağrının üstüne parmaklarını bastırdı. "Neden kuş uçmaz kervan geçmez bir yerin ortasında, artık kullanılmayan bir mini golf sahasına gömülmeliyim diye tutturdun sanki?" Devam edemedi. Boğazına hıçkırıklar düğümlendi, gözlerine yaşlar dolmak üzereydi. Henüz tarif edilemeyecek kadar taze olan acısını geri bastırdı.

Lark, bagaj kapağına yaslanıp gözlerini karton kutudan, hemen yanında duran fotoğraf makinesi çantasına kaydırdı. Nikon'unu alıp, parçalanmış heykelin fotoğrafını çekmek için can atıyordu. Paramparça suratın Picassovari bir perspektifini yakalayabilirdi belki. Birkaç fotoğraf çektikten sonra, Libya iç savaşında kaybettiği dengesi belki de yerine gelirdi. Misurata'da çok şiddetli çarpışmalar yaşandığına bizzat tanıklık etmişti.

Fotoğraf makinesini eline alacak cesareti bulamadı. Bagaj kapağını hızla kapatıp, geçişin yasak olduğunu belirten tabelaların asılı olduğu çakıllı patikaya doğru yürüdü.

Özellikle yolun sağ tarafındaki çamlara şiddetli bir şey zarar vermiş olmalıydı. Sanki napalm bombası falan patlamıştı. Bu düşünceyle birlikte midesi bulandı. Vay canına, yine kaybediyordu kendini. Kâbuslar korkunçtu. Ama daha da beteri, tek tek hortlayan geriye dönüşler ve anılardı.

Rahatlamak için birkaç derin soluk alıp, çakıl taşlarını ezen pabuçlarının çıkardığı sese odaklandı. Başını kaldırıp gökyüzünde rüzgârla sürüklenen yağmur bulutlarına ve çemberler çizerek tek başına uçan şahine baktı. Başı dönüyordu. En son ne zaman iki lokma bir şey yediğini, ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışlarını indirdiğinde az ileride Nuh'un Gemisi'ni andıran bir karaltı fark etti. Birileri gemiyi yeniden boyamak için çevresine bir iskele kurmuştu sanki. Her şekilde, bulunduğu yerin acıklı ve terk edilmiş bir hâli vardı. Yol boyunca rüzgârla birlikte birkaç ölü yaprak bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Sağa dönüp golf sahasının tamamını dolaştı. Yanlarında Âdem ile Havva, Babil Kulesi ve Hazreti Davut ile dev savaşçının heykellerinin bulunduğu her bir golf deliğinin önünden geçerken, sanki gerçek dünyadan sıyrılıyormuş gibiydi. Golf topunun ilk vuruşunun yapıldığı tepeciğin önünde durdu. Tabelada "Kurbağaların İstilası" yazıyordu. Burada feci bir şeyler olmuş olmalıydı. Babası eskiden kurbağaların hep beraber nasıl yola su püskürttüğünü anlatırdı. Ama şimdi betondan yapılmış nilüfer yaprakları üzerine saçılmış birkaç kurbağa bacağı dışında, kurbağalardan geriye kalan bir şey yoktu.

Hiç zarar görmemiş Hazreti Yunus ve balina heykelinin önünden geçip yoluna devam etti. İsa'nın doğumunda Meryem'i ziyarete giden Bilge Adamlar ve develeri heykelleri ile su üstünde yürüyen İsa heykelinin arasından on sekizinci deliğe kadar yürüdü.

Bu deliğin, Hazreti İsa'nın dalga geçilen mezarı olduğunu tahmin ediyordu. Küllerinin bir peygamberin yapay mezarına konmasını istemek de tam babasına yakışır bir hareketti. İnsanlar mezarı üstünden golf topuna her vurduklarında, babasının gülmekten kırıldığını görür gibi oldu. Nihayetinde, babası ölümcül kısa golf vuruşlarıyla ünlüydü.

Ama on sekizinci delik bir mezar değildi.

Hazreti İsa'nın heykeliydi. İlk topun fırlatılacağı tümseğin yanındaki tabelada, İncil'in Mark 16 bölümünden bir ayet yazılıydı: "Dünyanın her yanına gidin, müjdeyi bütün yaradılışa duyurun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Görünüşe bakılırsa, on sekizinci delik Hazreti İsa'nın dirilişini kutluyordu.

***

Güney Karolina, Son Şans Kasabası Baş Komiseri Stonewall Rhodes, son günlük turunu tamamlamak üzere devriye arabasını Palmetto Meydanı'ndan güneye doğru sürüyordu. Saat neredeyse beşti ve karanlık çökmek üzereydi. Kasabanın ucuna varıp dönene kadar hava tamamen kararacaktı.

Allenberg bölge sınırı yolunu ancak yarılamıştı ki, Tanrı İçin Golf sahasının önüne park etmiş gümüş renkli Cadillac Escalade cipi fark etti. Üzerindeki New York plakası dikkatini çekmişti.

Hilton Tepesi'ni ararken yolunu şaşıran turistler veya Tanrı İçin Golf'e kutsal yolculuk yapanlar dışında, New York plakalı hiçbir araç bu ücra yere gelmezdi.

Tanrı İçin Golf bir zamanlar çok sayıda Hristiyan hacı adayının uğrak yeriydi. Hem YolBoyuAmerika.com sitesinin listesinde, hem de birkaç turistik dergide bu golf sahasının adı geçiyordu. Ama propan gazı dolu tankına yıldırım çarptığından beri, yani bir seneden fazla bir zamandır kapalıydı.

Gerçi Hettie Marshall başkanlığındaki Tanrı İçin Golf'ü Diriltme Komitesi, golf sahasını onarmak üzere bir müteahhit ile anlaşmıştı. Hatta baharda büyük bir açılış töreni planlanıyordu. Şu anda, hacı adaylarını ve meraklıları uzak tutmak için önüne "Girilmez" tabelaları konmuştu.

Stone, tekerleklerin altında çakıl taşları çıtırdarken devriye arabasını golf sahasının park yerine sürdü. Gözleriyle cipi süzüyordu. İçinde kimse yok gibiydi ama belli olmazdı, görüntüler aldatıcı olabilirdi. Aracından çıkmadan önce devriye arabasının bilgisayarında cipin plakasını araştırdı. Birkaç saniye için-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de Cadillac'ın geçmişi döküldü. Aracın herhangi bir borcu veya ödenmemiş cezası görünmüyordu. Ruhsatı New York, King's Point'ten Abe Chaikin adında birine aitti.

Stone uzun bir süre bu isme bakakaldı. O kadar şaşırmıştı ki ensesindeki saçlar havaya dikildi neredeyse.

Geçmiş hortlayıp kasabaya dadanmıştı yeniden.

Yan koltukta duran şapkasını kapıp başına geçirdikten sonra arabadan indi. Alet kemerinden ağır iş fenerini çıkarıp yaktı, cipe büyük bir temkinle yaklaştı. Işığı aracın dört bir tarafına tutup boş olduğuna kanaat getirdi.

Global konumlama sisteminden gösterge panelindeki uydu radyosuna varana kadar komple donanımlı, tertemiz, son model bir cipti. Yük bölümünde ise içinde gayet pahalı bir fotoğraf makinesi olduğu belli, haki renkte, iyice eskimiş bez bir çanta vardı. Cipin kapıları kilitliydi.

Araçtan uzaklaşıp ana patikanın kömürleşmiş kalıntıları boyunca yürüdü. Daha ilk deliği geride bırakmıştı ki kadını gördü. On sekizinci deliğin orada, Hazreti İsa'nın dirilişi heykelinin altındaki tahta bankta, dua eder gibi başını öne eğmiş oturuyordu. Âdeta onu rahatlatmak istercesine, Kurtarıcı İsa elini kadına doğru uzatıyordu.

Stone gözlerini kırpıştırdı, içi bir tuhaf olmuştu. Neden sonra, alacakaranlığın azizliğine uğradığını fark etti. İsa'nın eline küçücük bir serçe konmuştu. Kuş, başını kendisine doğru çevirdikçe, heykelin eli oynuyormuş gibi görünüyordu.

Serçe gibi minik bir kadındı. Kısacık siyah saçları diken diken kesilmişti. Blucin pantolon ve bir denizci montu vardı üstünde. Sert bir rüzgâr pekâlâ uçurabilirdi onu.

Kadın başını kaldırıp koyu, boş bakan gözlerini kendisine doğru çevirince Stone'un nefesi kesilecek gibi oldu. Unutulmuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir maziden bir hortlağa bakıyor gibiydi. Hava kararmaya başladığından, kadının yüzü gri bir renk almıştı. Gözlerinin altında, besbelli yorgunluktan, mor halkalar vardı.

Kimsesiz bir sokak çocuğu gibiydi, kaybolmuş ve sahipsiz.

Göğsüne bir sancı saplandı âdeta. Hiç beklemediği bir duygu, kafasının içinde çalmaya başlayan tehlike çanları ile birlikte iyice yoğunlaştı. Bu kadın belaydı.

Bir zamanlar Son Şans'ın dengesini altüst eden ve bugüne dek hafızalardan silinmemiş bir olayın kahramanı Abe Chaikin adına kayıtlı bir arabayla gelmişti.

Kadının benzer bir amaçla buraya gelmiş olduğu hissinden kurtulamıyordu. Bu minicik insan, kendi kasabasının huzurlu dokusunu paramparça edecekti. Mümkün değil buna izin veremezdi.

Kadın ona bakınca, o boş bakan gözlerin tam içinde kendi kaçınılmaz kaderinin ayırdına vardı, tıpkı kadında adını bir türlü koyamadığı bir şeylerin ayırdına vardığı gibi. Sanki bu kadını uzun, çok uzun zamandır tanıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

***

Lark oturduğu bankın kenarını sımsıkı tuttu ve fiberglastan yapılmış İsa'ya baktı. Başı çatlayacak kadar ağrıyordu, en beter baş ağrısı bu olsa gerekti. Babası kendince bir şaka mı yapmıştı yani?

Çakıl taşlarını ezen çizme seslerini duyunca patikaya çevirdi bakışlarını. Polisin teki kendisine doğru geliyordu.

Hadi bakalım, şimdi başı beladaydı işte.

"Hanımefendi" dedi polis. "Girişteki tabelaların nesini anlamadınız? Tanrı İçin Golf kapalıdır, terk etmenizi rica ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lark, polisin yüzüne odaklanmaya çalışarak ayağa kalktı, başı dönüyordu. Yeşil gözleri, çenesindeki çukuru ve kıvrımlı burnu tanımıştı. Kahretsin. *Gerçekten* kafayı sıyırıyordu.

"Carmine?" diye sordu. Boğazı ağrıyordu.

"Hanımefendi?" Polis tetikteydi. Omuzları gerginleşmiş, vücudu tıpkı Bağdat sokaklarında gördüğü devriye gezen denizciler gibi, harekete hazır pozisyonu almıştı.

Görüntüyü netleştirmek istercesine gözlerini kırpıştırdı kadın. Carmine değildi adam elbette. Kafayı falan sıyırdığı da yoktu. Bir iki kez öksürdü. Boğazı kurumuştu. "Acaba Zeke Rhodes'u nerede bulabileceğimi söyler misiniz? Bir konuda kendisiyle görüşmem gerekiyor da."

"Hanımefendi, Zeke Rhodes öleli kırk yılı geçti. Bunu bilmiyor olmanız beni hayrete düşürdü doğrusu."

"Hadi ya!" dedi Lark hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. "Kırk yıldan fazla mı oldu? Sahi mi?"

"Evet hanımefendi. Abe Chaikin kasabayı terk ettiği gün öldü."

Başı çatlıyordu kadının. Ateşler basan yüzü birden buz kesti. "Demek babamı tanıyordunuz?" Pek olası değildi bu.

"Hayır hanımefendi tanımıyordum ama onunla ilgili bazı öyküler duymuşluğum var. Zeke Rhodes öldüğü gün kasabadan fırlayıp kaçtı. Tam da şu durduğunuz noktada bulunmuştu Zeke'in cesedi."

Lark, Zeke Rhodes'un cesedine basmamak ister gibi ani bir refleksle geri çekildi.

"Zeke'in öldürüldüğüne herkes inanmıyor elbette. O konuda farklı görüşler var."

"Ama siz inanıyorsunuz."

Polis omuzlarını oynattı hafifçe. "Belki. Olay gerçekleştiğin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de ben daha doğmamıştım. Demek siz Abe'in kızısınız, öyle mi?"

"Evet, tabii. Kızıyım ben." Başı dönmeye başlamıştı.

"Aslında hanımefendi, bazıları Zeke'i *babanızın* öldürdüğünü düşünüyor."

***

Gözleri yuvalarında dönüp, kendinden geçmeden önce Abe Chaikin'in kızı dik dik baktı Stone'a. Bereket polis kadının suratı yapay çimlere gömülmeden onu tutmuştu.

Çekip kollarına aldığında kadının ateşler içinde yandığını fark etti. Kim bilir kasabaya ne tür bir illet getirmişti. Şirpençe çıbanı, şarbon yahut ölümcül bir virüs taşıyordu büyük ihtimalle. Yine de, kadının Abe Chaikin'in kızı olması kadar önemli değildi bu.

Kadının ölü gibi ağır bedenini arabasına kadar taşıdı. Daha devriye arabasının arka koltuğuna yerleştiremeden, kadın kendine geldi. Tek gözünü açtı. Kan oturmuştu gözüne.

"Bayıldım, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Nereye götüreceksiniz beni?"

"Sağlık kliniğine, hastasınız siz."

"Ya arabam, fotoğraf makinem ve —"

"Endişelenmeyin, hepsi güvende olacak. Tıbbi yardım gerekiyor size. Biraz dinlenin burada." Bagajı açıp acil yardım battaniyesini çıkardı ve kadının üstünü örttü.

"Teşekkür ederim." dedi titremekten takırdayan dişlerinin arasından. "Çok üzgünüm. Aslında hiç rahatsızlanmam. Gerçekten." Gözleri kapandı ve derin bir soluk aldı. Göğsünden zangır zangır bir ses çıkmıştı.

Kısmete bak. Beynine kurşun sıksalar daha iyiydi. Son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şans'a ayak basanların içinde gelmiş geçmiş en namlı adamın kızıydı bu. Ne halt etmeye gelmişti ki buraya?

Sürücü koltuğuna yerleşip şapkasını yanındaki koltuğa koyduktan sonra telsizle merkezi aradı. Yer durumunu ve olayın özetini geçti. Gececi telsiz görevlisi Winnie, annesini arayıp Stone'un akşam yemeğine geç kalacağını söyleyecekti.

Tabii annesi Bayan Polk'u, Bayan Polk, Bayan Hanks'i ve Bayan Hanks de Bayan Bray'i arayacak ve çok geçmeden İsa'nın Kilisesi Gönüllü Hanımları'nın her bir üyesi, Abe Chaikin'in kızının az önce New York'tan geldiğini duymuş olacaktı.

Ertesi sabah bu saatlerde de tüm kasabada büyük velvele kopuyor olacaktı. Ne eğlenceli değil mi?

***

"Ayağa kalkabilecek durumda mısınız?" diye sordu Stone beş dakika sonra acil yardım merkezine vardıklarında.

Kadın doğrulmaya çalıştı ama gerisin geri koltuğa gömüldü. Stone, arabadan atladığı gibi arka kapıyı açtı ve kadını çekip kollarına aldı.

Kelebek kanadı kadar narindi. Hiç de tipi değildi böyle kadınlar. Gelgelelim, buğulu kahverengi gözlerini yukarı kaldırıp kendisine bakınca Stone'un göğsü sıkışır gibi olmuş ve nefesi tutulmuştu.

"Çok üzgünüm." diye mırıldandı kadın. Başı Stone'un omzuna düşmüştü. Kadının başını omzuna)yaslaması her nedense inanılmaz hoşuna gitmişti.

Bir an önce kurtulmalıydı bu kadından. Başı büyük beladaydı.

Winnie, gece hemşiresi Annie Jasper'a önceden haber

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verdiği için Stone derhâl muayene odalarından birine alındı. Abe Chaikin'in kızını muayene masasına yatırdı. "İyileşeceksiniz hanımefendi. Araba anahtarları yanınızdaysa alayım. Arabanızı daha güvenli bir yere park ederim."

Kadın ceplerini karıştırıp araba anahtarlarını uzattı.

"Teşekkürler hanımefendi. Adınız nedir?"

"Lark."

"Lark? Tarlakuşu gibi yani?"

Kadın başını salladı ve bütün cesaretini toplayarak, "Evet, öyle." dedi. "Annemle babam toplum kurallarına uymayan insanlardı."

İşte buna olayı hafifletme denirdi. Belli bir yaş almış kasabalıların hemen hepsi babasını hâlâ hatırlardı. Ondan Amerikalı hippi diye söz ederlerdi.

"Soyadınız Chaikin mi?"

Yine başıyla onayladı kadın. "Şu sıralar golf sahasını kim işletiyor?" diye sordu.

Stone bir an duraksadı. "Biraz çetrefilli bir soru bu. Aslında arazinin tapusu Elbert Rhodes'a ait ama sahanın onarımını bir komite üstlenmiş durumda. Komitenin başkanı Hettie Marshall."

Kadının kan çanağına dönmüş gözleri adamın yüzünden aşağı, göğsündeki isim kartına kaydı. Gözleri biraz büyüdü. "Komiser Rhodes mu?" dedi.

"Aslında Baş Komiser Rhodes hanımefendi."

"Peki S neyin…"

Stone yüzünü buruşturmamaya gayret etti. "Stonewall. Herkes bana Stone der. Yakından tanıyanlar da Stony."

Kadının dudaklarının kenarı seğirdi. "Bir de benim adımın tuhaf olduğunu düşündünüz, öyle mi? Yani sizin de Zeke ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şu Elbert denen adamla bir akrabalığınız var, öyle değil mi?"

Sohbetin kişisel konulara yönlenmesini istemiyordu Stone ama o yöne sapmıştı bir kere. Yalan söyleyecek hâli yoktu. "Evet hanımefendi."

"Elbert ile konuşmam gerekiyor."

"Neyle ilgili?"

Kadın gözlerini yumdu, tir tir titriyordu. Stone ceketini çıkarıp kadının bacaklarına sardı.

Tam Annie'ye seslenmek üzereydi ki, kadın takırdayan dişlerinin arasından, "Babam küllerinin on sekizinci deliğin bulunduğu yere serpilmesini vasiyet etti. Bir hafta önce kaybettik onu."

Vay canına.

"Sizi şaşırttığımın farkındayım." dedi Lark. Titremesi azalmış gibiydi.

"Aslına bakarsanız öyle hanımefendi. Şaşırttınız."

Lark gözlerini kocaman açtı. "Bakın, daha önce söylediklerinizi hatırlıyorum ama babam Zeke Rhodes'u öldürmedi. Babam her zaman Tanrı İçin Golf'ün on sekizinci deliğinde 'kendisini keşfettiğini' söylerdi, her ne demekse."

"Sahi mi? Ama bu onun masum olduğunu gösteren bir kanıt sayılmaz, değil mi?"

Bir uzaylıymış gibi baktı adama Lark. "Hayır, sanırım sayılmaz. Gerçi hiçbir zaman neden öyle dediğini açıklamadı doğrusu."

"Bakın, açıklamamış işte. Üstelik bir de büyükbabamın öldüğü gün apar topar kasabayı terk etmesi var."

"Zeke Rhodes büyükbabanız mıydı?"

***

Son Şans'ın baş komiseri, kadına garip bir şekilde tanıdık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelen yeşil gözleriyle bakıyordu. "Evet hanımefendi." dedi. Sesi çok derinlerden geliyordu.

"Ve onu babamın öldürdüğünü düşünüyorsunuz?"

Omuzlarını silkti baş komiser. "Bilmem. Büyükbabamın kaza neticesi öldüğüne hükmedildi. Gerçi, babam adamın bir kazada nasıl olup da böylesine dövüldüğünü açıklamanın çok zor olduğunu söyler hep."

Herhâlde yüksek ateş bana hayal gördürüyor diye düşündü Lark çünkü karşısındaki muhteşem polis, babası ile ilgili hiç anlam veremediği bir şeyler söylüyordu.

Tam o sırada mavi önlük giymiş, yaka kartında A. Jasper yazan çıtı pıtı genç bir hemşire girdi odaya. Karşılıklı sorgulama bölünmüştü. "Ruby aradı." dedi hemşire, polise. "Sizin için yemeği bekletecekmiş. Eve gitmeniz gerek."

"Bekleyebilir. Hastaya birkaç soru—"

"Sorularınız bekleyebilir." Hemşire, Lark'a yaklaşıp elindeki dijital termometreyi kulağına soktu. Otuz saniye sonra bip sesi geldi.

"Of of, gördünüz mü? Otuz dokuz buçuk derece ateşi var." Hemşire Jasper, Lark'a baktı. "Hiç ilaç aldınız mı?"

"Dört gün kadar önce baş ağrısı başladığından bu yana birkaç aspirin aldım." Lark yastığa gömüldü yine. Başına çekiçle vuruyorlardı sanki. En ufak bir hareketinde adalelerinin her biri sancıdan bağırıyor ve tir tir titrediğinden bunu durduramıyordu.

"Tamam." dedi Hemşire Jasper. "Gidip Doktor Cooper'ı çağırayım."

"Burada kalıp birkaç soru—"

"Dedim ya Stony, soruların bekleyebilir. Şimdi acele et de evine, kızlarının yanına git." Hemşire Jasper'ın sesi Lark'ın kafasına bıçak gibi saplanıyor, gözlerinin arkasına iğne gibi batıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Baş komiser kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu. Hemşire Jasper'dan pek hoşlanmadığı belliydi. "Araba kullanabilir mi?"

Hemşire, polise ters ters baktı. "Hastanın otuz dokuz buçuk derece ateşi var. Hiçbir yere gidemez öyle kolay kolay. Sorun ne?"

"Yani burada tutacaksınız, değil mi?"

"Buna Doktor Cooper karar verecek. Onu ya Orangeburg'a sevk eder ya da Bayan Miriam'ın ellerine teslim eder."

Lark, pek emin olmamakla birlikte, bu haberin baş komiseri hiç de memnun etmediğini düşündü. Doğrusu kendisi de pek hoşlanmamıştı.

"Aslında hastaneye gerek yok. Basit bir virüs bu." demeyi başardı Lark titreyen dişlerinin arasından. "Kendimi iyi hisseder hissetmez de gitmek istiyorum. Oda servisi olan bir otel var mıdır yakınlarda?"

Hemşire ve polis aynı anda gülmeye başladı. Lark'ın başı çatlıyordu.

"Burası New York'a benzemez." dedi polis.

Hemşirenin profesyonel gülüşü Lark'ın hoşuna gitti. "Sakın endişelenme tatlım..." dedi, "Sana gayet iyi bakacağız."

Sonra hemşire dönüp polise baktı. "Siz de hanımefendiyi rahatsız etmeyin artık. Hem ne yapmış olabilir ki zaten?"

"Abe Chaikin'in kızı olur kendileri."

Güzel hemşire olduğu yerde kalakaldı. "Şaka yapıyorsunuz herhâlde?"

Baş Komiser Rhodes, Lark'a çevirdi gözlerini. "Şaka mı yapıyorum? Söyleyin lütfen."

Lark başıyla onayladı.

Büyük hata. Midesi bulanıyor, beyni zonkluyordu. Öğürme sesine benzer bir ses çıkarmış olmalıydı ki, bir saniye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra midesi ağzına geldiğine Hemşire Jasper elinde küçük bir kovayla baş ucunda duruyordu.

"Bak tatlım." diye yatıştırmaya çalıştı Lark'ı. "Buralarda kalacak düzgün bir otel bulamazsın. Sanırım Orangeburg'daki bakım evine sevk edileceksin. Ya da Miriam Randall ve Gönüllü Hanımlar senin bakımını üstlenecek. Hiç merak etme. Ve sakın Baş Komiser Rhodes'un dediklerine kulak asma, tamam mı? Çünkü Nita Wills gibi, kasabada babanın bir kahraman olduğunu düşünen bir dolu insan var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 2

Stone, ailesiyle birlikte annesinin evindeki yemek masasındaydı. Masanın bir başında babası Elbert, diğer başında da annesi Ruby oturuyordu. Stone ve kızları Haley ile Lizzy, ortadaki yerlere yerleşmişlerdi. Aslında Stone ve kızları, az aşağıda kiralık bir evde yaşıyorlardı ama yemeklerini her zaman burada yerlerdi. Altı yıl önce bir araba kazasında karısını kaybettiğinden beri kızlarını yetiştirmek konusunda annesi Stone'a yardımcı oluyordu.

Tahmin edilebileceği gibi, sohbet dönüp dolaşıp kasabaya gelen yabancı üzerine odaklanmıştı.

"Ne? Ne yapmak istiyormuş?" dedi babası. Kızarmış et tabağından gözlerini kaldırmış, korku verici bakışlarını dikmişti Stone'a.

Ama Stone hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Babası ürkütücü görünebilirdi ama aslında bir kedi yavrusu kadar uysaldı. Bugün üstünde kocaman büyük beyaz harflerle "Sonsuz Lanetin Yanında Küresel Isınma Bir Hiçtir" yazan siyah tişörtünü giymişti. Göğsünün ortasında kıpkırmızı alevler vardı.

"Bana kalırsa kızının Abe Chaikin'in küllerini golf sahasına serpmek istemesi çok hoş." dedi Ruby.

"Nesi hoş?" diye sordu Elbert fasulye ve pilavından bir çatal alarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani Yahudi inancından birinin küllerini Hazreti İsa'nın ayaklarının altına serpmek istemesi gayet hoş. Acaba ölmeden önce kurtarıcımızın inancını mı kabul etmiş? Biliyorsunuz, Zeke'i öldürmüş olsa bile, şayet İsa'yı kabul etmişse, bizim de onu bağışlamamız gerekir, çünkü biliyorum ki Yüce İsa onu affetmiştir."

"Hımm, bilemem ama sanırım düşünülmesi gereken bir konu bu." Babası meseleyi ciddi ciddi düşünüyormuş gibi, birkaç saniye lokmasını çiğnemeye devam etti. Ama sonra "Yok, hayır, babamı pataklamış birini bağışlayabileceğimi sanmıyorum." deyiverdi.

On beş yaşındaki Lizzy, yüzünü peçe gibi örten uzun siyah saçlarının arkasına saklanarak oltaya uzanan levrek misali, öne doğru eğildi. "Büyükbaba, büyük büyükbabamı gerçekten bu adamın öldürdüğünü bilmiyorsun ki. Resmî kayıtlara göre ölüm nedeni kazaydı, değil mi?"

"Resmî ölüm nedeninin gerçekte ne olduğunu kim bilebilir ki? Resmî kararı veren Andy Bennett. Gerçek bu. Bennett'a asla güvenilmez." Lizzy'ye de o korkutucu bakışıyla baktı Elbert. Lizzy'yi de sindirmişti.

"Hem üstelik" diye devam etti Elbert bir yandan yemeğini çiğnerken, "O Amerikalı hippi bozuntusu, babamı canlı gören en son adamdı."

"Bu bir kanıt değil. Kanıt mı baba?" Lizzy, Stone'a çevirmişti gözlerini.

İstese de istemese de, bu tartışmanın içine çekilecekti. "Hayır, değil." dedi Stone.

Elbert öfkeli gözlerini Stone'a dikti bu kez. "Sen de ona gaz verme oğlum. Zaten boyundan büyük işlere karışmaya meraklı."

Stone lokmasını yuttu. "Allenberg İlçesi'nin bundan önceki şerifine uzun süredir kin beslemen, adamın her yaptığının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanlış olduğu anlamına gelmez ki baba."

"Öyle mi? Senin de onun budala oğluna övgüler düzdüğünü görmedim pek."

Stone bunu öngörmeliydi. Andy Bennett yıllarca Allenberg İlçesi'nin şerifiydi. Emekli olunca görev için oğlu adaylığını koymuş ve tabii soyadı Bennett olduğu için o seçilmişti. Billy pek matah bir polis sayılmazdı. Stone, Billy'nin babasıyla ilgili yorum yapmaktan kaçınırdı çünkü Stone baş komiser olmadan önce o şeriflik yapmıştı.

Sert sert baktı babasına Stone. "Büyükbabam öldüğünde çok öfkelendiğini biliyorum ama kanıt olmadan insanları suçlamak için geçerli bir neden değil bu."

"Babam topu topu elli dört yaşındaydı. Yaşayacağı uzun seneler vardı önünde."

Babasının kızgınlığı ses tonundan açıkça anlaşılıyordu. Aslında yumuşak huylu, iyi bir adamdı ama biraz eksantrik olduğu da bir gerçekti. İnsanlar tuhaflıklarının savaşta aldığı yaraların bir sonucu olduğunu düşünürlerdi hep. Ama babası aynı kanaatte değildi. O günden beri düzenli olarak gördüğü meleği, ilk kez Zeke'in öldüğü gün görmüştü.

Doğal olarak da babası kin beslemişti. Özellikle de babası Zeke bu kadar genç yaşta öldüğü için.

"Neye istersen ona inanabilirsin." dedi Stone. "Ama büyükbabamı Abe Chaikin'in öldürmüş olduğuna dair herhangi bir kanıt yok ortada. Doğrusunu istersen, şayet herhangi bir kanıt olsaydı, Şerif Andy bunu mutlaka araştırırdı, ben buna inanmak zorundayım. Hem babasının cinayet işlemiş olduğunu ima ettiğimde, Chaikin'in kızı bayağı afalladı. Aslında Zeke'in öldüğünden haberi bile yoktu. Zeke ile görüşmek istedi."

"Nita'nın akrabalarının, babasıyla ilgili ne düşündüğünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söyledin mi kıza?"

"Hayır efendim, söylemedim."

Stone'un sekiz yaşındaki küçük kızı Haley birdenbire sandalyesinde kıpırdanmaktan vazgeçti. "Büyükanne, Bayan Wills'ten mi söz ediyorsunuz? Bayan Wills gerçekten ama gerçekten çok bilgili. Bütün kütüphaneciler gerçekten çok bilgilidir zaten."

Ruby çatalını bırakıp Haley'ye gülümsedi. "Evet hayatım, gerçekten öyledir. Şimdi etini bitir bakalım." Sonra annesi gözlerini babasına dikti. "Sanırım bu sohbet fazla uzadı, ne dersin?"

"Doğru, belki de." diye homurdandı babası.

"Çok ciddiyim Bert, bu olayın peşini artık kesin olarak bırakmamız gerekir. Bırakalım da kadın babasının küllerini golf sahasına serpsin, belki de iyi bir başlangıç olur."

"Kızın oraya hiçbir şey serpmesine izin vermiyorum efendim. Sakın başlama yine."

"Tamam." Annesi Stone'a baktı. "Kadın iyileşir iyileşmez bence en iyisi senin ona durumu etraflıca anlatman. Yoluna devam etsin ve çekip gitsin. Babasının küllerini golf sahasına serpmesinin babanı çok üzeceği açıkça görülüyor."

Masanın diğer ucunda Elbert kendi kendine söylendi.

Stone başını salladı. Neticede en doğrusu buydu herhâlde.

Lizzy ergenlere has, dokunaklı bir iç çekti. "Baba, tek yapacağın bu mu? Kabullenecek misin yani? Ortada büyük bir soru var. Belki kadının babası gerçekten Zeke'i öldürdü. Belki de bir başkası öldürdü. Veya belki—"

"Nuh'un Gemisi'nin çatısından düştü tatlım. Olan buydu." dedi Stone.

"Hiç de değil!" dedi Elbert. "Onu on sekizinci delikte buldular. Eğer çatıdan düşmüş olsaydı, mümkünü yok cesedi oraya gelemezdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki melekler onu oraya koymuştur." dedi Haley.

Lizzy, Haley'ye ateş saçan gözlerle baktı. "Senin fikrini soran olmadı, öyleyse—"

"Terbiyeni takın küçük hanım." diye çıkıştı Ruby.

"Tamam efendim." Lizzy önündeki tabağa bakıp saçlarının arkasına gizlendi. Stone ortalığın yatıştığını sanmıştı ama bir dakika geçmeden Lizzy yine gözlerini kaldırdı.

"Terbiyeli olmaya çalışacağım baba ama yanlış bir şey var. Ya eski şerif Andy bir şeyler karıştırdıysa, bunu ortaya çıkarmamız gerekir. Büyük büyükbabam öldüğünde ailemizde bir polis yoktu. Sen şimdi bunu araştırabilir ve olaya açıklık getirebilirsin."

"Kırk yıldan fazla oldu. Aydınlatılamadığı için rafa kaldırılmış, soğumuş bir dava bu. Artık buz kesmiştir."

"Ama ya adaletsizlik yapılmışsa, ya Zeke hakikaten cinayete kurban gitmişse, bunu öğrenmek istemez misin? Yani herhâlde Abe Chaikin değildir ama ya—"

"Lizzy, durum patlamaya hazır bir bomba gibi. Soruşturma başlatırsak kasabanın keyfi kaçar ve Bayan Chaikin'in, ölümünden sonra babasının şerefinin ayaklar altına alındığını görmek için buraya kadar geldiğini hiç sanmıyorum."

"Büyük olasılıkla bunun için gelmedi tabii ama bu gerçeği ortaya çıkarmamak için bir neden olmamalı."

"Elbette. Ama tatlım, zamanlama iyi değil. Yeni bir belediye başkanımız var ve o benim kırk yıllık bir davayla, hele hele annesinin de önemli rol oynadığı bir davayla uğraşmama karşı çıkabilir. Şu anda Belediye Başkanı Bayan LaFlore ile iyi geçinmek istiyorum. Onu karşıma alamam çünkü biliyorsun önümüzdeki bahar kontratım yenilenecek."

"Hiç de yeterli bir neden değil." Lizzy öyle yürek parçalayıcı bir bakış fırlattı ki, Stone hiç de iyi bir baba olmadığına ikna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oldu. Kızın yeşil gözlerindeki hayal kırıklığını açıkça görebiliyordu.

Ama elinden bir şey gelmiyordu. Kızına hak vermek gibi bir seçeneği yoktu.

***

Haley Rhodes dikkatle dinleyerek doğruldu yatağında. Odanın karşı tarafındaki yataktan gelen ufak horultulardan ablasının uyuduğuna emindi.

Rüzgâr pencereleri tıkırdatıyor, perdelerin arasından sızan ay ışığı odayı âdeta gümüş rengine boyuyordu.

Evden çatırtı sesleri geliyordu. Gerçi babası bu eski evin temeline oturmasından ötürü böyle sesler geldiğini söylerdi hep ama Haley bundan pek de emin değildi. Evin çatırdaması sanki biraz ürkütücüydü.

Haley rüzgârın sesini, evden gelen sesleri ve ablasının soluk alırken çıkardığı sesleri dinledi. Ve yine duydu o sesi —kendisini uykusundan çekip çıkaran o sesi.

Kederli Melek yine ağlıyordu. Yine.

Kederli Melek uzun, çok uzun zamandan beri Haley ile birlikteydi. Haley onu cennete geri göndermek için çok çabalıyordu ama göründüğü kadar kolay değildi bu.

Yatağından aşağı süzülüp usulca yürüdü babasının yatak odasına doğru. Ardına kadar açık kapıdan gelen televizyonun titrek ışığı yolunu aydınlatıyordu. Babası sık sık televizyon karşısında uyuyakalırdı.

Parmak uçlarına basarak babasının yatak odasına girdi.

Melek bekliyordu. Işıl ışıl, solgun, omuzlarına dökülen beyaz saçlarıyla köşede duruyordu. Ne zaman ay ışığı veya televizyonun ışığı üstüne vursa, hep böyle parlardı. İşte şimdi tam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir meleğe benziyordu.

Kanatları dışında tabii. Kederli Melek'in kanatları yoktu. Büyükannesinin her Noel gecesi izlediği filmde kanatlarını elde etmek için iyi bir şey yapması gereken melek gibi, kanatsız bir melekti bu da.

Belki Kederli Melek'in de iyi bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı.

Haley halının üstünden yürüyüp odanın karşı tarafına geçerek meleğin elini tutu. Elleri buz gibiydi ama uzun parmaklarını Haley'nin parmaklarına dolayıp elini sıktı.

Melek'in elini avucunun içine alınca Haley kendini güvende hissetti. Melek yanı başında olduğunda hiçbir şey ona zarar veremezdi. Geçmiş deneyimlerinden öğrenmişti bunu. Kimi zaman acaba melek kendisine koruyuculuk mu yapıyor diye düşünmüyor değildi. Eğer öyleyse, onu cennete geri göndermek için bu kadar uğraşmanın anlamı yoktu.

Öte yandan, ağlamaklı bir koruyucu melek bir tür baş belasıydı. İnsanlar meleği göremediklerinden, Haley'nin deli olduğunu sanıyorlardı bazen. Bu nedenle, bu Noel sıkı bir karara varmıştı Haley. Noel Baba'ya samimi bir mektup yazmış ve postalamıştı. Annesine de bir başka mektup yazıp mezarlıktaki Noel çelengine koymuştu.

Eğer meleğin cennete dönmesine yardım edebilecek biri varsa, o da Noel Baba olmalıydı. Mademki annesi de cennette İsa'nın yanındaydı, o da iyi bir şeyler söyleyebilirdi.

Bu Noel, Haley'nin tek istediği, meleği cennete geri göndermekti. Bir de Barbie'nin göz kamaştırıcı tatil evi. Noel Baba'ya yazdığı mektupta sanki bundan da söz etmişti. Ama yalnızca dipnot olarak.

Melek eğilip onun boyuna geldi. Kolunu Haley'nin om-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zuna dolamış ve kendisine doğru çekmişti onu. Haley'nin içi titredi. Korkuyla falan alakası yoktu bunun.

"Baban aşk için bir yer açmalı yüreğinde." diye fısıldadı melek. Soluğunda herhangi bir sıcaklık yoktu. Fısıltısı hiç soluk vermeden çıkmıştı aslında.

Haley'nin bel kemiğinden aşağı inen ürpertiler giderek artmıştı. Bundan önce melek ancak bir ya da iki kez konuşmuştu ama söylediklerinden pek bir anlam çıkaramamıştı Haley.

Ama bu kez melek Haley'ye çok açık bir görev vermişti. Üstelik bayağı kolaydı da.

Bunu yapabilirdi. Basitti.

Belki nihayetinde Noel Baba'ya bile ihtiyacı yoktu.

***

Ertesi sabah kasaba sakinlerinin hepsi Abe Chaikin'in kızının kasabayı ziyarete geldiğini biliyordu. Bu yüzden, günün ilk devriyesini bitirdiğinde arabasının radyosundan ilçe harekât memurunun sesini duyunca, hiç şaşırmadı Stone. "Alfa 101'den Lima 101'e."

Radyosunun sesini ayarladı. "Dinlemedeyim Alfa 101."

"Lee Marshall'ın evinden sana 10-25 arası sinyal 17 var."

"On-Dört." diye onayladı Stone.

Kasabanın en büyük adamı tarafından çağırılıyordu.

Palmetto Caddesi'nden yukarı, kuzeye doğru sürdü arabasını. Beş dakika sonra yaşlı Marshall'ın evine ulaşan kavşağı dönmüştü bile. Marshall'ın malikânesi İç Savaş'tan önce rektör Rhodes'un çiftliği olan Heavenly Rest'in toprakları üzerindeydi. Sütunlar üzerine inşa edilmiş, demir parmaklıklı balkonları ile bu ihtişamlı ev, özellikle de Stone'un atalarına ait olan eski ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

likânenin tıpatıp kopyası olduğu düşünülürse, Stone'a kendisini fakir bir akraba gibi hissettiriyordu.

Malikâne baştan aşağı süslenmişti. Eski Yunan tarzında yapılmış binanın önündeki Dor mimarisi sütunlar, kırmızı kurdelelere sarılmış olduklarından, tıpkı iki renkli şeker çubuklarına benzemişlerdi. Altışar metre boyundaki çift sürgülü pencerelerin hepsinden çiçekli asma dekorlar sarkıyordu. Kapıda neredeyse Alaska eyaleti kadar büyük bir çelenk asılıydı.

Lee bacaklarına ekose bir battaniye örtmüş, evin önündeki verandada sallanan bir koltukta bekliyordu Stone'u. Bir gece önceki yağmurdan sonra hava açmış, tam da verandada oturulacak güneşli ve oldukça sıcak bir gün doğmuştu.

Altmışlı yaşlarında olmasına rağmen yıllar Lee'yi bayağı yıpratmıştı. Viskiye çok düşkün olduğundan, içki yüzüne büyük zarar vermişti. Çatlak damarları yüzünden burnu parlak kırmızı bir renk almıştı. Stone'un annesinin kırk yıl önce Miriam Randall'ın öğütlerine uyarak Lee'nin evlenme teklifini geri çevirdiği de herkesçe bilinen bir gerçekti.

İşte bu nedenden ötürü Lee Marshall, Stone'e asla özel bir yakınlık göstermemişti. Zaten Lee'nin kimseye özel yakınlık gösterecek bir adam olduğu da söylenemezdi.

"Aralık ayı için ne güzel bir veranda günü." dedi Stone şapkasını hafifçe geri iterek.

"Bana havadan falan konuşma." diye homurdandı Lee. Yanındaki sallanan koltuğu işaret etti ama Stone daveti görmezden gelip verandanın sütunlarından birine yaslandı.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay Marshall?"

"O kadını kasabadan defedebilirsin."

Anlamazlığa gelip Lee'ye kimden söz ettiğini sormak geçti Stone'un içinden. Lee ile kedinin fare ile oynadığı gibi oy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nayacak enerjisi yoktu ama.

"Lark Chaikin şu anda hasta. İyileşene dek herhangi bir şey yapmam söz konusu değil."

"Bak, kesinlikle uygunsuz bir durum bu."

Stone hiç karşılık vermedi. Lee ile Chaikin'in kızının sağlığı haklında tartışmak nafileydi.

"İyileşince, ona neyin ne olduğunu anlatmalısın."

"Tamam Lee ama sakıncası yoksa önce sen bana neyin ne olduğunu anlat ki yanlış anlamış olmayayım." Kahretsin. Sesindeki ince alayı gizleyememişti.

"Bunu gerçekten ciddi ciddi soruyor musun? Bütün olan bitenden sonra? O kadının kasabayı terk etmesinden seninkilerin de memnuniyet duyacaklarını sanmıştım."

Kendi ailesine yapılan art niyetli imayı duymazdan geldi Stone. "Babamın kadının gitmesini neden istediğini anlarım da, siz neden istiyorsunuz?"

"Bu kadının yürüyen saatli bir bomba olduğunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Kasabamızın geçmişindeki o üzücü olaya geri dönmek istemeyiz. Dikkatler başka tarafa çekilir."

"Nereden başka tarafa?"

Lee dik dik baktı. "Aptalı oynama. Son Şans'ın bu kadınla uğraşmak istemeyen yeni bir belediye başkanı var. Kamaria'nın bu işle uğraşmak zorunda kalmasını ben de istemiyorum. Yani kendin için hayırlı olanı yapmayı biliyorsan, bu kadını kasabadan defet. Anladın değil mi, oğlum?"

Stone'un ifadesi dondu. Lee ile ilgili neler düşündüğünü söylemesinin anlamı yoktu. Lee aşağılık herifin tekiydi ama güçlüydü. Oğlu Jimmy ilçenin en önemli işvereni Country Pride Tavuk'un sahibiydi. Ve kendisini bildi bileli bu kasabayı Marshalllar yönetiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üstüne üstlük babası, Tanrı İçin Golf'ü Diriltme Komitesi'nin başkanı olan Jimmy Marshall'ın karısı Hettie'ye minnettardı. Son birkaç aydır Jimmy ile Hettie'nin aralarından kara kedi geçtiği söyleniyordu ama dedikodulara bakılırsa barışmışlardı. Dolayısıyla, Lee, Jimmy ve Hettie'nin suyuna gitmek Stone'un menfaatineydi.

Bir de kısa süre içinde Stone'un patronu olacak, yeni seçilen Belediye Başkanı Kamaria LaFlore gerçeği vardı. Kamaria'nın da Lark Cahikin'in gitmesini istemesi için geçerli nedenleri vardı.

"Ne demek istediğini anladım, Lee." dedi Stone.

"Çok iyi. Beni gelişmelerden haberdar et ve iyi günler."

Stone kibarca kovulduğunu derhâl anladı. Sırtını dönüp arabasına doğru yürüdü. Attığı her adımla birlikte kızgınlığı daha da artıyordu.

Ne Lee Marshall, ne Jimmy, ne Hettie, ne de yeni seçilen Belediye Başkanı LaFlore'un kendisini itip kakmasına izin vermeyecekti. Aslına bakılırsa giderek Lizzy'nin söylediklerinde haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Belki de eski dosyaları tarayıp 1968'de neler olduğunu araştırması gerekiyordu.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 3

Lark gözlerini açtı. Sağ yanındaki kavisli pencerelerden solgun bir kış güneşi sızıyordu odaya. Amerika'nın güney kesimlerine has sakallı yosunlarla kaplı ağaç dalları pencerelerden el sallıyordu âdeta. Yüksek ateş ve ter içinde yatmakta olduğu odanın soluk yeşil halısı üzerinde dalların dansıyla birlikte güneş de motifler oluşturuyordu. Ateşi düşmüştü sanki. Bitkindi yalnızca. Gördüğü kâbuslar kendisini hâlsiz düşürmüştü.

"Daha iyi misin?" diye soran bir ses geldi sol yanından.

Gözlerini pencere çerçevelerinden yatağının hemen yanında oturan kırışık yüzlü hanıma çevirdi Lark.

"Beni hatırladın, değil mi?" Kristal taşlarla bezeli çerçevesinin içindeki kalın camlı gözlüklerinin arkasından, ufak tefek yaşlı bir kadın Lark'ı süzüyordu. Ortadan ayrılmış beyaz saçlarını iki örgü yapıp taç gibi başının üstüne dolamıştı. Gözlerinin ve ağzının kenarları iyice kırışmıştı ama fildişi renginde bir teni vardı. İyi bir yüzdü, müşfik bir yüzdü bu. Çizik ve kırışıklar iyi yaşanmış bir hayata işaret ediyordu. Lark nedense bu portreyi kaydetmek istedi.

Kâbuslar içinde yanarken ara sıra Lark'ın elini tutan bu yaşlı kadın olmalıydı.

"Ne zamandan beri baygınım?" diye sordu Lark.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oh, bir gün kadar falan. Bugün Aralık ayının on altısı, Pazar. Neredeyse Noel geliyor."

Lark çevresine bakındı. İhtiyar kadının zevkine uygun duvar kâğıdı ve Kraliçe Viktorya dönemi tarzı mobilyalar. "Neredeyim ben?" diye sordu yatağında doğrularak.

Lark'ın bakıcısı artritli ellerini alüminyum değneğinin tepesine koymuştu. 1980'lerin modası klasik mor kareli pantolon takımı ile parlak kırmızıya boyanmış tırnakları bayağı tezattı.

"Oh" dedi yaşlı hanım tek elini sallayarak, "Burası Randall konutudur. Bundan yüz yıl kadar önce trenle seyahat edenlerin gecelediği bir oteldi. Şimdi de kimi zaman kısa süreliğine konuk kabul ediyoruz. Bakımevinde yer olmadığından ve Orangeburg'daki hastane de senin yeterince hasta olmadığına karar verdiği için, Doktor Cooper seni bize gönderdi. Birkaç gündür sana biz bakıyoruz."

"Biz kim?"

"İsa'nın Kilisesi Gönüllü Hanımları."

Aman Tanrım. İyiliksever Hristiyan hanımların bakımına verilmişti demek. İncil kuşağının[1] bu denli yardımsever olduğu kimin aklına gelirdi ki? Hafif bir gülümsemeyle, "Oh, çok teşekkür ederim." dedi Lark.

"Hiç önemli değil canım. Özellikle de yılın bu zamanı yolculuk eden zavallılara yardım etmek bize mutluluk verir."

Kadın alay etmiyor, kinayeli bile konuşmuyordu.

"Teşekkürler." dedi Lark yine, çünkü denecek en uygun söz buydu.

Yastıklarını kabartıp arkasına yaslanırken içini bir keder kapladı. Kısa süreliğine babasının öldüğünü unutmuştu. Nere-

1 ABD'de muhafazakâr protestanların yaşadığı Orta Batı ve Güney'deki bazı eyaletleri betimlemek için kullanılan bir terim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deydi babası?

"Arabamın nerede olabileceği ile ilgili bir fikriniz yoktur, değil mi?"

"Endişelenme canım. Araban Bill'in Yağ Değişimi Servisi'nde. Babandan kalanlar ve fotoğraf makinen çıkarıldı elbette. İşi şansa bırakmak olmazdı." Yaşlı kadın gül ağacından yapılmış tuvalet masası ve yatakla uyumlu gardıroba işaret etti. "Babanın yanında olmasını isteyeceğine karar verdik. Hepsi burada. Hem kırk yıl önce olanlardan ötürü babanın küllerinin öyle ortalıkta durmasının sakıncalı olacağını düşündü Stone. Geçmişin üzerine sünger çekilse de kimilerinin neler yapabileceğini kestiremeyiz."

"Stony? Baş komiser mi?" diye sordu Lark.

"Evet hanımefendi." Ufacık kadın Mona Lisa'nın gülümsemesi kadar gizemli bir gülücükle baktı Lark'a.

"Hımm... Adınızı bilmiyorum." dedi Lark.

"Ah canım, özür dilerim. Adım Miriam Randall ve burası da benim evim."

"Oh, özür dilerim. Size zahmet verdim böyle. Ben—"

"Yok canım, zahmet falan vermedin. Çok hastaydın. Tahminimce baban vefat etmeden önce oldukça yorulmuşsundur. Neden öldü baban? Çok yaşlı değildi sanırım."

"Kanserden öldü. Altmış iki yaşındaydı."

"Ancak o kadar olacağını hesaplamıştım. Yanında mıydın?"

Lark başıyla onayladı. Zararsız bir yaşlı kadın gibi görünmesine rağmen, Miriam Randall'ın acayip bir sorgulama becerisi olduğu kesindi.

"Ya annen?" diye sordu Miriam.

"Uzun zaman önce ölmüştü, daha çocuktum ben." Lark kendisine şöyle bir baktı. Üzerinde büyük olasılıkla küçük yaşlı kadına ait pamuklu, pembe bir gecelik vardı. Bağdat Hilton Ote-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

li'ndeki dostları onun böyle pembe, fırfırlı bir şey giydiğini görseler, anında savaş muhabirleri kardeşliğinden çıkarırlardı kuşkusuz.

"Bilesin ki, bütün kasaba neden babanın küllerinin on sekizinci deliğin üstüne serpilmesini istediğini öğrenmeye can atıyor." dedi Miriam.

Lark bakışlarını kaldırdı. "Ve nasıl oluyor da bütün kasaba babamın son arzusunu biliyor?"

"Şekerim, burası Güney Karolina'nın Son Şans kasabası." dedi Miriam. "Burada haberler Facebook veya o gençlerin kullandığı her neyse, oradan bile daha çabuk yayılır. Dedikodunun hızı, elbette babanın buralarda oldukça adı duyulmuş biri olmasıyla da yakından ilgili bana sorarsan."

"Adı mı duyulmuş? Sahi mi? Babamın kitaplarının bu denli tartışmalı olduğunu bilmiyordum."

Miriam kaşlarını çattı. "Kitaplar mı? Ne kitapları?"

"Babamın takma yazar adı Vitto Giancola idi. Carmine Falcone adlı polisiye dizilerini o yazardı."

Miriam'ın gözleri ışıldadı. "Aman Tanrım. Carmine Falcone'ye bayılırım."

"Elbette bayılırsınız."

Lark'ın ses tonundaki ince alayı sezmiş olmalıydı Miriam. "Televizyon şovunda Carmine karakterini oynayan o küçük yakışıklıdan söz etmiyorum ben. Kitaplardaki Carmine Falcone'den söz ediyordum. İşte sana, hem çekici hem de karmaşık bir adam. Hani çok laf etmeden davranışları ile ciltler dolusu şey söylemeyi beceren adamlardan."

Yaşlı bir kadına göre Miriam bayağı moderndi. "Evet" dedi Lark, "Ama yazarlık babama şöhret getirmedi."

"Yani" diye karşılık verdi Miriam, "Adı duyulmuş demekle onu kastetmemiştim. Baban 1968'de Nita Wills'i Kountry

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mutfağı'nda kahvaltıya götürmüştü. Nita beyazlarla birlikte aynı masaya oturunca büyük patırtı koptu. Nita siyah bir kadındır."

"Ama yıl 1968. Vatandaş Hakları Kanunu altmış dörtte geçmedi mi?"

"Buralarda son gelişmeleri pek izlemeyiz öyle canım." dedi Miriam. "1968'de Kountry Mutfağı'nın sahibi Clyde Anderson 'Yalnız Beyazlar Girebilir' yazan o aşağılayıcı levhayı indirmişti gerçi. Ama hiç kimse Clyde'ın siyah-beyaz eşitliğine olan bağlılığını sınamak niyetinde değildi tabii. Asıl ilginç olanı ise, tam o yıl Clyde'ın ölmesi. Lokantayı T-Bone Carter satın aldı. Keşke T-Bone oraya, 'Sadece Siyah Amerikalılar Girebilir' levhası asmış olsaydı. Hak ediyorduk bunu. Kountry Mutfağı, çörek fırını dışında kasabada doğru dürüst kahve içilecek tek yerdir."

"Peki insanlar hâlâ hatırlıyor mu bunu? Onca yıl sonra?"

Küçük kadın öne doğru eğildi. "Biliyor musun hayatım, büyük olasılıkla her şeyi unutmuş olurduk bunca zaman sonra. Ama baban sosyal düzenimize meydan okuduğu gün, ortadan kayboldu. Aynı gün de Zeke Rhodes ölü bulundu. İnsanların iki ile ikiyi nasıl topladıklarını bilirsin."

"Yani sırf bunlar aynı gün oldu diye mi?"

"Bak canım, babana bazıları işe yaramaz hippi derdi. Kimi bilgisizlere göre de, eğer baban kışkırtmamış olsaydı, Nita o yaptığını asla yapmazdı. Cahil cühela takımı bir araya geldi mi, -Tanrı bizi korusun- suçlayacak birini ararlar. İhtiyar Zeke de, babanın Tanrı İçin Golf sahasında çadır kurmasına izin vermiş olduğu için, kendisini hiç bulaşmamış olduğu hâlde bir belanın ortasında bulmuş olabilir diye düşünüyorum. Elbette resmî öykü böyle değil. Resmî açıklamaya göre, kasabanın sert delikanlıları yirmi dört saat içinde babanı kasabadan defetti. Nita'nın annesi kızını bir otobüse bindirip teyzesinin yanına Chicago'ya gönder-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di ve Zeke de Tanrı İçin Golf sahasında kaza ile öldü."

"Bayağı karışıkmış."

"Evet hanımefendi, öyle. Tahmin edersin ki, bugün Tanrı İçin Golf'ün sahibi Elbert Rhodes başta olmak üzere, kasabada birçokları babanın Zeke'in ölümünden sorumlu olduğunu düşünür. Kimilerine göre ise, Zeke bazı budalalarla tartışmaya girmiş olabilir. Anlayacağın, bu olaylara tutacağın herhangi bir ışık, uzun zamandır süregelen bir gizemi aydınlatmaya yardımcı olabilir."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayı hiç arzu etmem Bayan Randall, ama babamın Son Şans'taki günleri ile ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Tek emin olduğum şey, babamın hiç kimseyi öldürmemiş olduğu. Babam kimi zaman baş belası olabilirdi ama asla acımasız veya şiddet yanlısı biri değildi."

Tam o sırada, elinde bir yatak tepsisi taşıyan, gri-mavi saçlı, tombul, iri göğüslü bir kadın girdi odaya. Kendisini olduğundan iri gösteren mavi çiçekli polyester kumaştan bir elbise giymişti.

"Ah" dedi kadın dümdüz terliklerini sürüyerek yanlarına gelirken. "Bakıyorum da hastamız uyanmış."

Yatak tepsisini Lark'ın bacaklarının üzerine yerleştirdi. Tepside hiçbir sağlık kurumunun onaylamayacağı bir kahvaltı vardı. Yumurta, jambon, bisküvi ve üstünde eriyen tereyağı ile bir kâse dolusu buğday kreması gibi bir şey.

"Ben İsa'nın Kilisesi Gönüllü Hanımları başkanı Lillian Bray." dedi polyester elbiseli hanım.

"Merhaba, ben Lark. Bana baktığınız için çok teşekkür ederim. Ve… Şey… Yulaf ezmesi mi bu?"

"Hiç yulaf ezmesi yemediniz mi?" diye sordu Lillian.

"Yemedim. Genellikle kahvaltıda kahvemin yanında bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çörek yerim, o kadar. Öyle uzun boylu kahvaltı etmem."

"Oh" dedi Lillian, "Hiç aklıma gelmedi. Jambon da yemezsin herhâlde, değil mi?"

Lark dosdoğru Lillian'ın mavi gözlerinin içine baktı. Lark'ın yemek alışkanlıklarına duyduğu merakın ardında başka bir şeyler gizliydi. Sanki yabancıları sevmiyormuş veya kendisine benzemeyen insanlar umrunda değilmiş gibi bir huzursuzluk seziliyordu bakışlarından.

Belki de çok büyük bir yanlış yapmış olmaktan kaygılıydı sadece.

Lark insanlarla ilgili kuruntu yapma huyundan vazgeçmeliydi. İnsanların ufak tefek, önemsiz farklılıklardan ötürü savaştıkları yerlerde çokça zaman harcamış olmasının bir sonucuydu bu.

En azından, Lillian'ın kendisinin yemek alışkanlıkları ile ilgili duyduğu endişeyi unutturmaya yardımcı olabilirdi. Uzanıp kalın kesilmiş bir jambon dilimi aldı gülümseyerek. "Benim vejetaryen olduğum söylentileri tamamen yersiz." dedi bir yandan jambonu çiğnerken.

Lark'ın beklenmedik geri dönüşünden apışıp kalmış bir hâli vardı Lillian'ın. Bir iki öksürdü. "Bak bu iyi bir şey. Yani domuz eti başlıca gıdalarımızdan biridir demek istedim."

"Öyle tabii ve domuz etini anında bulabileceğiniz bir yerde bulunmak da çok iyi bir şey. Gidin de domuz eti siparişi verin Bağdat'ta, bakalım bulabiliyor musunuz?"

Lillian yatağın diğer yanındaki boş sandalyelerden birine çöktü. "Domuz eti yiyorsun, demek Yahudi değilsin, öyle mi?"

"Hayır." dedi Lark. Ufacık bir kelimeyle babasının Yahudi bir aileden geldiğini ama bir ateist olarak öldüğünü veya annesinin Katolik doğup bir Budist olarak öldüğünü açıklamak zahme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tinden kurtulmuştu. Ya da kendisinin küçükken nasıl Etik Kültür Derneği'nin Hümanist Pazar Okulu'na gönderildiğini anlatmaktan. İyisi mi jambonun tadına varmalı ve çenesini tutmalıydı.

"Lark bana babasının polisiye öykülerini yazan Vitto Giancola olduğunu anlatıyordu sen geldiğinde." dedi Miriam odadaki tuhaf sessizliği bozarak.

Lillian gözlerini kıstı. "Ne diyorsun? Carmine Falcone öyküleri, öyle mi? Oh, o televizyon dizisine bayılırım. Clint Burroughs ne kadar yakışıklı, değil mi?"

Ne Miriam ne de Lark cevabı başından belli soruya karşılık vermediler.

Tuhaf bir sessizlikten sonra, Miriam yine ortaya bir konu attı. "Son zamanlarda başından oldukça şey geçti, değil mi Lark?"

Bisküvisine tereyağı sürmekte olan Lark, dikkat kesilip tetikte beklemeye başladı. Başını çevirmedi bile.

"Yani o fotoğraf makineleri tam bir profesyonelin kullanacağı cinsten. Fotoğrafçı mısın?"

Lark başını sallayıp bisküviyi ısırdı. Ağzında eriyordu, kuşkusuz domuz yağıyla falan yapılmıştı. Lark'ın geldiği yerde kimse domuz yağı kullanmazdı. Yediklerinin eşsiz lezzetine odaklandı ve susmaya devam etti.

Sohbet sekteye uğramıştı ki, Miriam yine birdenbire, "Biliyor musun şekerim, düşünüyorum da bence seni anlayacak birini bulman gerekiyor. Karşılıklı dürüstçe her şeyi konuşabileceğin birini."

Lark kahvaltısından gözlerini kaldırıp dosdoğru Miriam Randall'ın pırıl pırıl parlayan gözlerine baktı. "Nasıl yani? Terapist gibi birini mi?"

"Neden, bir terapiste mi ihtiyacın var?"

Lark'ın yüzünü ateş basmıştı ama hiç karşılık vermedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayır der gibi başını iki yana salladı Miriam. "Hayır, bir can yoldaşı arayışına geçmen gerektiğini düşünüyordum. Gözünden kaçırdığın veya görmezden geldiğin biri belki. Seni ve şeytanlarını anlayacak birini."

Lillian doğruldu sandalyesinde. "Şeytanları mı?"

Miriam homurdandı. "Cehennemdeki şeytanlar değil, Lillian. Diğer tür şeytanlardan söz ediyorum."

"Başka türleri de mi var?" Lillian, Lark'a baktı dikkatle. Sanki alnında boynuzlar arıyormuş gibiydi.

"Yani" dedi Miriam. "İnsanların kendi kendilerine yarattıkları şeytanlar demek istemiştim."

Lark yarım kalan bisküviyi tabağına koydu. İştahı kaçmıştı. "Özür dilerim ama şeytanlarım olduğunu da nereden çıkardınız? Neden benim kendi kendime şeytanlar yarattığımı düşünüyorsunuz?"

"Yaratıyorsun çünkü." dedi Miriam. Derin, kahverengi gözleri gayet net ve inançlı bakıyordu.

Lark başını öteki yana çevirdi. Bu yaşlı kadın başkalarının işine burnunu sokmayı çok seviyordu galiba. "Bende şeytanlar varsa, kötü herifler yaratmıştır onları." dedi Lark sonunda.

"Kötü herifler mi?" diye sordu Lillian.

"Öyle, Muammer Kaddafi ve geçen nisan ayında Libya'da savaşan fraksiyonlar gibi."

Lillian'ın ağzı açık kaldı ama Miriam hiç istifini bozmamıştı. Eğilip Lark'ın battaniyenin altındaki bacaklarına hafifçe vurdu.

"Konuşacak birini aramalısın şekerim. Dengeni yeniden bulmana yardımcı olacak birini."

"Tamam, ben ararım." dedi Lillian. "Çöpçatanlıklarından biri mi bu yoksa Miriam?"

"Ne çöpçatanlığı?" diye sordu Lark.

"Bak canım, kimi zaman Tanrı bana bir insanın nasıl bir eş araması gerektiği ile ilgili ipuçları verir. Böyle bir ipucu aldığımda, o öğüdü sahibine bildirmek için elimden geleni yaparım."

"Şaka yapıyorsunuz herhâlde, değil mi?" Pes doğrusu. Bu cici Hristiyan hanımlar meğer ne dedikoducu, işgüzar kadınlar grubuymuş aslında.

"Yok efendim. Miriam asla şaka yapmaz, öyle değil mi Miriam?" dedi Lillian arkadaşına dönerek.

"Hayır, yapmam." diye karşılık verdi Miriam.

"Hımm, bakın hanımlar, benim romantik maceralarla işim olmaz. Otuz altı yaşında, saygın bir foto muhabiriyim ve hayatımdan son derece hoşnutum."

Miriam bakışlarını Lark'a çevirdi. O bakışlar âdeta herkes içini inceleyebilsin diye lazer ışınlarıyla Lark'ı ortadan ikiye bölüyordu.

***

"Baba, bilgisayar bana lazım." dedi Lizzy salonun hemen yanındaki küçük odaya girerken.

Önündeki ekrana bakmaya devam ederek, "Neredeyse işim bitiyor." dedi Stone. Ekrandaki görüntünün, onu hem hayrete düşürdüğü hem de aşağılanmış hissettirdiği belliydi.

"Ne yapıyorsun?" Lizzy babasının arkasına geçip ekrana dikti gözlerini. "Somali'deki açlıkla bu denli ilgilendiğini bilmiyordum baba."

"İlgilenmiyorum." dedi Stone ama bakışları küçücük, açlıktan neredeyse ölecek gibi ve hastalıklı olduğu her hâlinden belli bir çocuğu kollarında tutan kadına çakılı kalmıştı. Kadın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Meryem Ana'yı çağrıştırıyordu. Rahatsız edici bir görüntü olmasına rağmen, Stone gözlerini ayıramıyordu. Anne, kollarındaki çocuğa öylesine şefkatli, öylesine sevgi ve ümit dolu bakıyordu ki.

Lizzy babasının omzunun üstünden eğilip baktı. "Aaa, Unicef'in ekim ayı posterinde vardı bu resim."

"Ne posteri?"

"Cadılar bayramıydı, biliyorsun. Kilise okulundaki çocukların sponsorluğunda bütün okulda bir günlük oruç başlatıldı. Herkes öğle yemeği paralarını açlar için bağışladı. Aslında çok utanç verici. Milyonlarca insan açlıktan ölüyor ve akşam haberlerinde neredeyse hiç sözü edilmiyor."

"Sen bütün bunları nereden biliyorsun? Çocuksun daha."

Lizzy gözlerini devirdi, saçlarını geriye attı ve çenesini kaldırıp babasına meydan okur gibi baktı. "Sandığından daha büyüğüm. Her gün New York Times gazetesini okuyorum. Asi Yakarış gazetesinin haberler ve politika bölümlerinin editörüyüm. Her şeyden haberim var."

Stone gözlerini kırpıştırdı. Lizzy'ye gerektiği kadar dikkat etmiyordu besbelli. Kızı gözlerinin önünde büyüyordu. Kendisine benziyordu benzemesine ama birçok şeyi annesinden almıştı. Afrika'da açlıktan ölen çocuklarla ilgilenmek tam da Sharon'ın yapacağı türden bir işti. Sharon kendisi için güzel bir nefer olmuştu. Mücadeleciydi.

"Birdenbire ne esti de açlıkla ilgilenmeye başladın?" diye sordu Lizzy.

"İlgilenmiyorum aslında. Bu fotoğrafları Lark Chaikin çekmiş."

"Ne?"

Bilgisayarına dönüp bir başka tarayıcı sekmesine geçti Stone. Ekranda savaş donanımları ve tam kamuflaj üniforması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde birbirine sarılmış iki asker görülüyordu. Gözleri kapalıydı ve yüzlerinde sabitlenmiş, saf bir ifade vardı. Arka planda bir tüfek, kuma saplanmış bir süngü, ağaç kütüğü üzerinde bir miğferle, hemen yanında bir çift postal göze çarpıyordu.

"Vay canına." dedi Lizzy.

"Evet ya." Stone'un daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. O askerlerin ne hissettiklerini sözlerle ifade etmek olanaksızdı. Ama fotoğraf anlatıyordu. Stone'un içinde güçlü duygular alevlenmişti yeniden. Zamanında o da savaşmıştı. Can yoldaşlarını kaybetmişti. Ne demek olduğunu biliyordu.

Bu fotoğrafa bakmak hiç de öyle kolay değildi. Savaşla burun buruna gelmiş her birlikte oluşan kardeşlik ruhunu çok iyi yakalamıştı Lark. Askerlerin yardımseverliği ve insancıllığı fışkırıyordu fotoğraftan.

"Bu fotoğrafı da mı Bayan Chaikin çekmiş?"

"O çekmiş ya. Hem bununla Pulitzer Ödülü'nü kazanmış."

"Vay canına. Foto muhabiri olduğundan haberim yoktu."

"Anladığım kadarıyla da en başarılı foto muhabirlerinden biri üstelik. Savaş ve felaketler onun uzmanlık alanı. Hem son zamanlarda bayağı zorlu bir işe soyunmuş. Baksana." Başka bir sayfayı tıkladı Stone. Bu fotoğrafta Lark savaş üniforması giymişti. Başında miğfer ve sırtında kurşungeçirmez yelek vardı. Üstü başı kan içindeydi.

"Aman Tanrım, yaralanmış mı?"

"Yaralanmamış ama bu yılın başlarında diğer gazetecilerle birlikte Libya'daymış. Hani o televizyon muhabirinin öldürüldüğü olaylarda. Genç adam gözlerinin önünde öldürülmüş." Ve de yüzündeki ifadeye bakılırsa, bayağı dehşet verici olaylara tanıklık etmiş olmalıydı.

"Oh." diye iç geçirdi Lizzy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet ya."

"Sen bu kadını araştırıyorsun, değil mi?" diye sordu Lizzy.

Omuz silkti Stone. "İşim bu."

"Çok iğrenç bir şey bu. Kadın müthiş bir fotoğrafçı. Tek istediği babasını huzura kavuşturmak. Sen ve büyükbabam onu rahat bırakın. Bırakın ne istiyorsa yapsın. Küller nedir ki? Bir avuç toz. Ne zararı var size?"

"Bir zararı yok ama bunu yapacağınıza sanki kadın vebalıymış ya da kötü bir etkisi olacakmış gibi kalkmış geçmişini soruşturuyorsun. Gördüğün gibi, hiç de öyle değil işte. Hem yetenekli hem de çok cesur."

Lizzy başını salladı iki yana. "Kimi zaman bu kasabada yaşamaktan nefret ediyorum. İnsanlar bir türlü geçmişten kurtulup hayatlarına devam edemiyor. Farkında mısın?" Kızın sesi çatallaşmış ve ağlayacak gibi olmuştu.

Daha Stone ağzını açıp mantıklı bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Lizzy arkasını dönüp o sinirle odadan çıkmıştı bile. Kahretsin, yine kızdırmıştı kızı. Gariptir ama bu kez aslında kızıyla aynı fikirdeydi.

Kimi zaman kendisi de bu kasabada yaşamaktan nefret ediyordu.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 4

David Raab okul dolabını açtığında içinde yazılı bir kâğıt daha buldu. Kullanılan dil acımasız ve nefret doluydu. Elleri titreyerek orada öylece durdu. Kendisini oraya ait değilmiş gibi hissediyor ve korkuyordu.

Belki de gidip durumu Jefferson Lisesi Müdürü Dr. Williams'a anlatmalıydı. Bu kez bırakılan kâğıt parçası gamalı haçlarla doluydu.

Siyah bir Amerikalı olan Dr. Williams bu kâğıtları görünce dehşete düşecekti. İşte bu yüzden gidip ona durumu anlatmak daha da zorlaşıyordu. Bu notları bırakan budalalar, şüphesiz onun yetkilere başvurmasını istiyordu. Ama bunu yapmak işi daha da kızıştırmaktan başka bir şeye yaramayacaktı.

Hem üstelik annesinin bu notlardan haberdar olmasını istemiyordu. Annesi küplere binecek ve büyük olasılıkla babasını suçlayacaktı. Babasının burada, Güney Karolina'da bulduğu işe çok ihtiyacı vardı. David, annesinin babasına savurduğu tehditleri uygulayıp onu terk etmesine ve David ile kardeşlerini de yanına alarak Michigan'a dönmelerine sebep olmak istemiyordu.

Babasının işten ayrılmasına sebep olmak da istemiyordu. İyi bir işi vardı. Tekstil makineleri üreten yeni fabrikanın inşaatını denetliyordu. Yetenekli bir mühendisti babası ama sırf

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

annesi yer değiştirmeye karşı çıktığı için bir yıldan fazladır işsizdi. Nihayet babası kararım karar dediği için ve alacağı maaş Ford fabrikasında almış olduğu maaştan çok daha fazla olduğundan buraya, Güney Karolina'ya gelebilmişlerdi.

Hayır, ne annesine ne babasına ne de Dr. Williams'a herhangi bir şey anlatmayacaktı David. Ortama uymak için elinden geleni yapacaktı.

Tam o sırada Lizzy Rhodes uzun adımlarla hemen yanındaki dolabın önüne doğru gelmiş ve David'in dikkati başka yöne çekilmişti. Kâğıt parçasını diğerleri ile birlikte dolabına tıkıştırdı, sosyal bilgiler kitabını aldı ve dolabı kilitledi. Dönüp Lizzy'ye kaçamak bir bakış fırlattı.

Siyah streç çoraplar, kısacık bir etek ve koyu renk bir kazak giymişti. Kıyafeti hem olduğu gibi görünenlerin, hem de sıra dışı gençlerin tarzını harmanlıyordu ve tamamen özgündü. Çünkü Lizzy ne sıradan biriydi ne de sıra dışıydı. Kendine has biriydi, biraz tuhaftı. Biraz burnu havadaydı. Ve diğer kızlardan kesinlikle daha akıllıydı.

Ve müthiş güzel yeşil gözleri vardı.

David onunla dost olmak istiyor ama Lizzy gözünü korkutuyordu. Kızın yanında durmak bile kalbinin gümbür gümbür atmasına ve ağzının kurumasına yetiyordu.

Eyvah. Kendisine baktığını fark etmişti Lizzy. David'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Merhaba." dedi gözlerini kaçırarak.

"Hey!" dedi Lizzy o kendine özgü, inanılmaz yumuşak ses tonuyla.

David ona çevirdi başını. Lizzy gülümsüyordu. David'in günü kesinlikle daha iyiye gidiyordu.

"Yazı işleri toplantısına katılacak mısın okuldan sonra?" diye sordu David. Tüh, ne gereksiz bir soruydu bu. Elbette gele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cekti yazı işlerinin toplantısına. Lizzy, Asi Yakarış'ın politika ve haberler bölümünün editörü değil miydi? Büyük olasılıkla kendisinin tam bir ahmak olduğunu düşünmüştü şu an.

Kız dolabının kapısını küt diye kapatıp dosdoğru David'e baktı. David bakışlarını yukarı kaldırmak zorundaydı göz göze gelmek için. Bütün gövdesini ateşler bastı. Neden bakmıştı ki kıza sanki? Kendisine göre bir kız değildi, çok daha iyiydi.

"Tabii ki katılacağım." dedi Lizzy, David'in içinde kopan fırtınalardan habersiz. Ne kadar da havalı ve kendinden emindi.

Kızın ilk dersi kaçırmamak için acele edip gideceğini sanıyordu ama Lizzy kalçasını dolaba dayayıp bir an duraksadı. "Bak ne diyeceğim!"

"Ne?" dedi David. Lizzy Rhodes'un gerçekten kendisiyle konuşuyor olmasından dolayı hayrete düşmüştü.

"Son Şans'ta kalan bir fotoğrafçı var, hem de Pulitzer Ödülü kazanmış biri." dedi Lizzy.

"Sahi mi? Burada mı?"

"Öyle, biliyorum burası Michigan gibi pek de yol üstü bir yer sayılmaz."

Yüzünü o kadar ateş basmıştı ki kulakları bile alev alev yanıyordu. Böyle konuşmamalıydı. Kız onun züppe biri olduğunu düşünmüştü herhâlde ama değildi aslında. Şaşkındı. Michigan'da oturdukları Ann Arbor büyük bir kasaba olmasa da, bir üniversitesi vardı. Son Şans ufacıktı. Üstelik kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdi.

Doğru, annesi de hep böyle derdi. Annesi burada yaşamaktan nefret ediyordu ve hep yakınıp duruyordu.

"Ah, yani öyle demek istememiştim—"

"Bal gibi dedin. Sürekli Michigan'dan söz ediyorsun. Olabilir tabii, insanın doğduğu yerden uzakta yaşamasının nasıl bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey olduğunu bilirim. Hem üstelik buralara öyle yarı ünlü fotoğrafçılar pek uğramaz çünkü Allenberg ne de olsa taşra sayılır."

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu David üzgün üzgün. Lizzy hep böyle konuşurdu, rahatsız edici bir bilgelikle. Kız şaka mı yapıyor, ciddi mi konuşuyor, asla anlayamazdı.

"Neden alay edeyim seninle?"

Omuz silkti David. *Çünkü kızlar hep alay ederdi.*

Lizzy iyice usanmış gibi derin bir of çekti.

"Hayır David, alay etmiyorum." dedi gözlerini azıcık devirerek. David sürünerek gizlice kaçmak istiyordu oradan.

İşte o anda Lizzy uzanıp eliyle David'in kolunu usulca okşadı. Olduğu yerde donup kalmıştı David. "Önemli değil. Seni severim David. Kasabada gerçekten de profesyonel bir fotoğrafçı var. Adı Lark Chaikin. İnternette araştırdım dün gece. Savaşlarda ve açlık bölgelerinde fotoğraflar çekmiş. Babası da adı çıkmış biri sayılır."

"Neden adı çıkmış?" Kızın dokunduğu yer hâlâ ürperiyordu.

"Nita Wills'i 1968'de Kountry Mutfağı'na kahvaltıya götürdüğü için. O zamanlar lokantanın sahibi beyazdı ve Nita da siyah bir Amerikalı."

"Oh." David nasıl bir reaksiyon göstermesi gerektiğini bilmiyordu. "Peki fotoğrafçı neden gelmiş buraya?"

"Çok garip. Babası ölmüş ve o da babasının küllerini Tanrı İçin Golf'e serpmek istiyormuş."

David gülecek gibi oldu ama Tanrı İçin Golf'ün sahibinin Lizzy'nin büyükbabası olduğunu hatırlayınca dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sorun değil David, gülebilirsin. Ben de durumun acayip komik olduğunu düşünüyorum. Adam küllerinin İsa'nın dirilişini temsil eden deliğin oraya serpilmesini arzu etmiş ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyükannemin dediğine göre, Abe Chaikin Hristiyan değilmiş."

"Yahudi miymiş?"

Kız David'e doğru biraz daha eğildi. "Dedikodulara bakılırsa, öyleymiş. Babam belki değildi diyor. Büyükanneme kalırsa büyük olasılıkla din değiştirmiş. Bence büyüklerin anlattığından çok daha fazlası var bu öyküde. Düşünüyorum da, birlikte bir takım olup biraz soruşturalım, hatta gazete adına Bayan Chaikin ile röportaj yapalım. Sen de kadının birkaç fotoğrafını çekersin."

"Biz mi?" David sevinçten havalara uçacak gibiydi. Haftalardır Lizzy ile yakınlaşmanın bir yolunu bulmaya uğraşıyordu. Lizzy havalıydı, kendisi ise dişleri telli bir tür eblek. Kız neden konuşuyordu ki onunla? Onu bile anlayamıyordu.

"Ne yani, Pulitzer Ödülü'nü kazanmış bir fotoğrafçıyla konuşmak da mı istemezsin?" diye sordu Lizzy. "Bu fırsatın üstüne atlayacağını sanmıştım. Yani hep elinde fotoğraf makinesiyle dolanıp duruyorsun da."

Babasının Güney Karolina'daki işi kabul ettiğini açıkladığı gün kendisine teselli ödülü olarak verdiği telefoto mercekli Canon SLR marka fotoğraf makinesine dokundu David. Hemen her gün boynunda taşıyordu onu. "Elbette. Profesyonel bir fotoğrafçıyla konuşmak harika olur." dedi.

"Öyleyse bugünkü yazı işleri toplantısında bu röportaj önerisini ortaya atalım. Röportajı ben kaleme alırım, sen de fotoğrafları çekersin."

"Tamamdır."

O sırada zil çaldı. Lizzy "Hay Allah. Biyoloji dersine geç kaldım. Bugün solucan keseceğiz." deyip suratını buruşturdu.

"O kadar da kötü değil. İlk kesiği yaptığında nefesini tut ki formol maddesi seni etkilemesin. Hem öldükten sonra kıpır kıpır oynamazlar zaten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lizzy sanki bir aptala bakıyormuş gibi baktı David'e. "Verdiğin öğütler için teşekkür ederim." Yürüdü gitti Lizzy ama koridorun ortasına gelince durup arkasına baktı. "Sırası gelmişken söyleyeyim David, senin tanıdığın şehir kızlarına benzemem. Kıpır kıpır oynayan canlı solucanlar beni etkilemez. Daha dört yaşındayken babam bana olta ucuna solucan takmasını öğretti. Sen oltaya yem takmayı bilir misin?"

Kahretsin. Yine berbat etmişti her şeyi, değil mi? "Ah, hayır bilmem. Annemle babam balığa çıkmaz hiç. Ama annem örgü örer." Aman Tanrım, kendisini büsbütün rezil etmeden önce birinin onu susturması gerekiyordu. "Sonra görüşürüz." dedi.

"Tamam."

Kız dönüp uzun adımlarla biyoloji sınıfına doğru yürüdü. Kalçalarını sallayışını, popüler çocuklarla takılmasa bile başını hep dik tutuşunu hayranlıkla izledi David arkasından. Onu çok seviyordu. Ata binen, balık tutan ve oltaya yem takabilen bu kızda gerçekten esrarengiz bir şey vardı. Üstelik Asi Yakarış'ı çıkaranlar arasında bile ondan daha akıllı biri yoktu.

Üzerinde Davis High yazan ceketi, gözlerinin hemen tepesinde yana eğdiği domuz böreğine benzeyen o salak kasketiyle aniden karşısına çıkan Michael Bennett ile o tatsız karşılaşma olmasa, David'in günü mükemmel başlamış olacaktı. Michael okul futbol takımının kıdemli bir oyucusu ve Davis High Lisesi bahar partisinin kralıydı. Sosyal hayatta Michael o kadar üst bir çıtada dolanıyordu ki, her karşılaştıklarında David'in muhtemelen önünde diz çökmesi gerekirdi. Oğlan okul hanedanındandı resmen.

David ise derebeyi kölelerinden biriydi.

"Çıkar o kızı aklından." dedi Michael. David'in Lizzy'yi görmesine engel olacak şekilde duvara yaslanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

David yutkundu ama hiç karşılık vermedi. Başını belaya sokmadan Michael'a söyleyecek bir şeyi olamazdı zaten.

Michael sırıttı. Dişleri mükemmeldi. "Duydun beni, değil mi?" diye sordu.

"Evet, duydum." dedi David. Yüreğinin çarpıntısı kulaklarında uğulduyordu sanki.

"İyi o zaman. O kız sana birkaç beden büyük."

***

Pazartesi sabahı Lark hasta yatağından kalkıp kasabaya indi. Sanki aralık ayının ortası değilmiş de baharın ilk günleriymiş gibi, hava güneşli ve ılıktı.

Mevsim için normal olmayan havaya rağmen yerli ahali Palmetto Meydanı'nın iki tarafını da her tür allı pullu şerit, ışık, kurdele ve çelenk gibi Noel süsleriyle doldurmuştu. Kasabanın tam göbeğinde, içinde Noel Baba'nın oturduğu, dokuz ren geyiğinin çektiği koskoca bir fiberglas kızak vardı. Başı çeken geyiğin burnu kırmızı bir ampuldü. Lark yandığı zaman bu ampulün caddeyi bir baştan bir başa aydınlattığından neredeyse emindi. Cadde boyunca Kountry Mutfağı'na doğru ilerledi. Babasının neden küllerinin minyatür bir golf sahasındaki İsa heykelinin ayaklarının altına serpilmesini istediğini öğrenmek için yaptığı planın ilk durağıydı orası.

Tentesi dore kumaşla kaplanmış restoranın kapısında koskoca kırmızı bir fiyonk vardı. Lark içeri girerken fiyongun ortasındaki çan çınlamıştı. New Yorklular mutlaka bayılırdı buraya. Son moda ve *Mad Men* dizisi tarzında retro bulurlardı. İçerisi elbette bol paslanmaz çelik ve kırmızı formikayla döşenmişti.

Lark doğruca bara gidip yerleşti. Poposu vinil döşemeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değer değmez, 1968'de bir zamanlar babasının da Nita Wills ile tam aynı yerde oturmuş olabileceği geldi aklına.

İçi fena oldu. Babasına kızmıştı, özellikle bu sırrı saklamış olduğu için. Zamanından önce öldüğü için. Kendisini bu dünyada yapayalnız bıraktığı için. Ve bunca yıl aralarına giren bir dolu başka şey yüzünden ona kızgındı.

"Kountry Mutfağı'na hoş geldiniz. Ne getireyim size?"

Lark başını kaldırdığında karşısında otuzlu yaşlarında, saçları pek doğal olmayan platin sarısına boyanmış bir kadın buldu. Yaka kartında 'Ricki' yazıyordu. Kadında tipik taşralı havası vardı —küçük bir miktar merak, kocaman bir miktar 'Kasabamızı terk et!' tavrı.

Ricki'nin Lark ile ilgili bilmesi gereken her şeyi zaten bildiği her hâlinden belliydi.

Çörekle tereyağı ısmarlasa ne gibi bir tepkiyle karşılaşacağını merak etmiyor değildi. Bir önceki gün Lillian ile aralarında geçen konuşmayı anımsayıp vazgeçti. İnsanlar burada bulunmasından rahatsızdı. Farklılığını belli edecek şekilde hava atmanın âlemi yoktu. Garson kızın, çevresi siyah kalemle çizilmiş gri gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Yanında tereyağı ile tam tahıllı kızarmış ekmek, bir bardak portakal suyu ve kahve alayım lütfen."

Garson kız Lark'ı incelediğini gizlemeye bile gerek duymadan bir süre öylece kalakaldı. Kadın her şeyin listesini çıkarmıştı: eski paltosu, diken gibi kesilmiş saçları, köküne kadar yenmiş tırnakları. Lark hoş karşılanmadığını hissediyordu. Babasının bir zamanlar buranın düzenini altüst ettiği göz önünde bulundurulursa bunda şaşılacak bir şey yoktu. Aksine, beklenen bir tepkiydi.

Ama nedense bu tavır kendisini yalnız hissetmesine ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den oluyordu.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Ricki.

"Biraz bilgi edinmek de isterim doğrusu."

"Neyle ilgili?"

"Babamın ta 1968 yılında Son Şans'a gelişi ile ilgili."

Ricki'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, şey, ben 1968'de daha doğmamıştım bile. O konuda size yardım edemem. Gidip kahvenizi getireyim en iyisi." Ricki son sürat kahve makinesine seğirtti. Lark bu kasabada babasının ne gibi bir nam salmış olabileceğini daha da merak etmeye başlamıştı. Babası, adının çıkmasından oldum olası keyif alırdı ama Lark değil. Hem de hiç.

Tam o sırada ön kapının çanı tıngırdadı. Lark dönüp baktı. Yerel kanun adamı giriyordu içeri uzun adımlarla. Soluk polis üniforması içinde Stone bir polisten çok bir savaşçıya benziyordu. Lark, Irak ve Afganistan'da karşılaştığı genç askerlerden daha katı ve daha olgundu ama askeri duruşu ve saç tıraşı tıpatıp aynıydı.

Stone'un, Lark'ın barda oturduğunu fark edince adımları yavaşladı, bocalar gibi oldu. Sonra omuzlarını dikleştirip, şapkasını eline alarak ona doğru yürüdü. Şapkanın alnında bıraktığı küçük kırmızı girinti her nedense tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcıydı.

Bakışları, Ricki'nin kocaman bardaklarda getirdiği koyu kahve kadar kendine getiriyordu insanı. Ne duruşunda, ne de bakışında en ufak bir güçsüzlük veya zaaf belirtisi yoktu. Hem Carmine Falcone'ye benziyordu, hem de bütünüyle erkeksi, güçlü, ağır konuşan, asla taviz vermeyen bir tutumu vardı. Tıpkı bir Falcone idi, Jersey aksanı dışında.

Şapkasını barın tezgâhına bırakıp Lark'ın hemen yanındaki tabureye oturdu. "Günaydın." dedi Güneyli aksanın kendine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

özgü bulanık heceleri ile dolu, derinden gelen bir sesle.

Lark'ın içini ateşler bastı. Baş Komiser Rhodes yakışıklıydı, iri yapılıydı ve buram buram testosteron kokuyordu. Ve yüzük parmağındaki yüzüğe bakılırsa, evliydi.

Bu hayal kırıklığı Lark'ın içindeki ateşi söndürdü.

Tam o anda Ricki araya girdi. "Hey Stone, aynısından mı istiyorsun?" diye sordu.

Baş komiser başıyla onayladı.

Ağzı laf yapan biri değildi demek ki. Bu onu daha çok sevmesine neden oluyordu. Adam kahvesini yudumlarken aralarında samimi ve sıcak bir sessizlik gelişti. Lark gizlice onun sinekkaydı tıraşını inceliyordu. Hayalindeki adama o kadar benziyordu ki gerçek olup olmadığını anlamak için neredeyse elini uzatıp yanağına dokunacaktı.

Kızarmış ekmeğinden ufacık bir parça kemirdi Lark.

"Tüm yediğin bu mu?" Nihayet konuşmuştu komiser.

Başını salladı. "Pek kahvaltı insanı değilimdir."

"Görünüşe bakılırsa, yemek yeme insanı değilsin."

Baş Komiser Rhodes aynı Miriam Randall gibi konuşuyordu. Belinde taşıdığı silaha rağmen, bir anne gibiydi. Konuyu değiştirmeliydi. "Benim neden burada olduğumu kasabadaki herkese söyledin mi bari?"

Adamın gülüşü toprağın derininden gelen bir yer sarsıntısına benziyordu. "Yok canım, tam olarak herkese değil."

"Değil mi?"

"Hayır hanımefendi. Gerçi herkes biliyor. Lillian, Miriam ve Annie gönüllü hanımlar üyesidir. Birinin bildiğini, hepsi bilir." Durup kahvesinden bir yudum aldı. "O hanımlardan söz açılmışken, seni salıvermelerine hayret ettim doğrusu."

"Firar ettim. Miriam yine bana zorla omlet yedirecekti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hmm." Başını salladı Stone. Gövdesinden sıcaklık yayılıyordu. "Peki hanımlar sana birini bulmaya başlamadılar mı henüz?"

Lark neredeyse ağzındaki kahveyi tezgâhın üstüne püskürtecekti.

"Ah ha, demek başlamışlar. Peki, Miriam ne dedi sana?"

Başka işi yoktu da, oturmuş kafeteryanın barında Carmine'nin tıpkısının aynısı bu adama, karabasanlarını ve geriye dönüşlerini paylaşabileceği birini bulmaya ihtiyacı olduğunu söyleyecekti sanki. Hayatta olacak iş değildi. "Miriam'ın dedikleri bana kalsın."

"İyi şanslar o zaman." dedi Stone homurdanarak.

Lark yan gözle süzdü adamı. Dosdoğru karşıya bakıyordu. Gözlerinin ve dudaklarının kenarlarındaki çizgilere bakılırsa aklı başında bir hayat yaşamıştı. Yüzü bir masal kitabı gibiydi. İçinde kaybolup gerçeklerle ilişkisini kaybetmesi işten bile değildi.

Konuyu değiştirdi. "Babanızı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz, sakıncası yoksa?"

Stone'un gözleri öldürücü bir kıvılcımla aydınlandı. "Babam ile konuşmanız hiç de iyi bir fikir değil."

"Neden?"

"Çünkü babanızın küllerini Tanrı İçin Golf'e serpmenize izin vermeyecektir."

Tam o sırada, elinde koca bir tabak bisküvi ve et suyu çanağı ile Ricki belirdi tepelerinde. İşveli bir gülümsemeyle göz kırpıp hepsini Stone'un önüne yerleştirdi. Baş komiser, Ricki'nin cilvelerinin farkında bile değildi. Aç bir adam gibi yumuldu kahvaltısına.

Adamın yemek yemesini bir süre izledikten sonra, "Yine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de onunla bu konuyu konuşmak isterim." dedi Lark.

Stone ağzındaki bisküvi parçasını yuttu. "Fikrini değiştirmeyecektir. Babanızın küllerini rüzgârla bir yerlere savurun gitsin. Nasılsa ölmüş. Aradaki farkı bilmeyecektir."

Gözlerini başka yöne çevirdi Lark. Doğruydu adamın söylediği ama söz vermişti. "Babamın son arzusunu yerine getirmem gerek. Bunu anlayabilirsiniz, değil mi?"

Stone kahve bardağını masaya koydu. "Sanırım. Babamı gün içerisinde golf sahasında bulabilirsiniz. Gerçi bana kalırsa gidin ve Noel tatilinizi evinizde geçirin. Babam bu konuda keçi gibi inatçıdır."

"Ben oldukça sabırlıyımdır." Adama gidecek evi olmadığını ve bayramları asla kutlamadığını söyleyecek hâli yoktu.

"Burada daha ne kadar kalmayı planlıyorsunuz peki?"

"Aralık'ın yirmi dördüne kadar. Yirmi beşinde Washington'dan kalkacak uçağa biletim var."

"Tam Noel günü?"

Lark omuz silkti. "Yani babanızı ikna etmek için bir haftam var."

"Bol şans."

"Kalabileceğim bir yer biliyor musunuz? Miriam'a yük olmak istemem. Bir hafta uzun bir süre."

"Bir tek Peach Blossom Moteli var ki onu da hiç tavsiye etmem. Odaları saat başına kiraya verir, anlıyorsunuz değil mi? Orangeburg'a gitmeniz gerekecek."

"Teşekkürler." Lark yerinden kalkıp tezgâhın üzerine on dolarlık bir banknot bıraktı.

"Bir şey daha var." dedi Baş Komiser Rhodes taburesini çevirip yeşil gözlerini kadına dikerek. "Bu kasabada bazıları babanın bir tür kahraman olduğunu düşünür, geri kalanları ise ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sabaya hiç gelmemiş olmasını diler. Bu insanların çoğu altmış yaşın üstünde. Geri kalanlarımız yolumuza devam ettik. Son Şans kasabasının hep Afrika kökenli Amerikalı belediye başkanları olmuştur 1990'lardan bu yana, belediye meclisimiz de gökkuşağı gibi her renkten insanlardan oluşur. Bu kafeterya 1970'ten beri siyah bir kölenin büyük torunu T-bone Carter'a aittir. 1960'larda babanın ziyaret ettiği kasaba değil artık burası ve benim de Kuzey Amerikalı bir budalanın kasabama gelip ortalığı karıştırmasına izin vermeye niyetim yok. Bu konuda net miyiz?"

"Kuzey Amerikalı budala mı? Sahi mi? Bazı basmakalıp klişelerin Son Şans'ta hâlâ sağ salim geçerliliğini koruduğunu anlıyorum tabii."

Stone kaşlarını çattı. "Şey, yani demek istediğim..."

"Hiç önemi yok. Alınmış değilim. Ama lütfen hatırım için sakın beni babamla karıştırma. Ben babam değilim. Babamın küllerini serpmeye geldim, hepsi bu. Bunu yapmama izin verirseniz, derhâl yolunuzdan çekilip son sürat kuzeye sürerim arabamı."

Lark sırtını dönüp adamı kahvaltısıyla baş başa bıraktı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 5

Tanrı İçin Golf'e vardığında Lark kendisini hummalı bir onarım faaliyetinin ortasında buldu. Park alanında o kadar çok kamyon ve ağır iş makinesi vardı ki arabasını ana yolun karşı tarafına park etmek zorunda kaldı.

Nuh'un Gemisi'nin zemin katındaki küçük ofisinde Elbert Rhodes'u bulana dek, şantiyenin içinde dolanıp durdu. Kuzguni gri saçlarını arkasında bir örgü şeklinde toplamış, iri kemikli bir adamdı bu. Keçisakalı ve siyah tişörtüyle, her anma gününde bisikletleri ile Washington'da toplanan Vietnam Savaşı'na katılmış eski askerlere benziyordu.

Belki de adamın bağışlama duyusuna hitap ederek üzerine yıkılan bu tatsız görevi yerine getirebilirdi.

"Bay Rhodes, konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Önündeki bilgisayar ekranından başını kaldırdı adam. Neredeyse gümüş rengine çalan soluk gri gözleri vardı. Bir kurda benziyordu. Lark'ın kendine olan güvenine pek yardımcı olmadı bu görüntü.

"Adım Lark Chaikin." dedi elini uzatarak.

Ayağa kalkıp elini sıktı adam. Sıcaklığını derhâl hissetmişti. Tıpkı oğlu gibi, Elbert Rhodes'un içinde de ısı yayan bir fırın vardı âdeta.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne istediğinizi biliyorum." dedi ve eliyle darmadağın çalışma masasının hemen yanındaki eski püskü iskemleye işaret etti. "Oturabilirsiniz."

"Bu sabah Stone ile konuştum." dedi Lark. "Babamın küllerini on sekizinci deliğin oraya serpmeme karşı çıktığınızı söyledi. Nedenini öğrenmeye geldim."

Elbert öne doğru eğildi. "Bence nedenini gayet iyi biliyorsunuz. Fikrim değişmeyecek. O kocaman arabanıza binip gerisin geri New York'a ya da nereden geldiyseniz oraya dönün."

Dişlerini sıktı Lark. Neden kasabada herkesin New Yorklularla ilgili bu kadar olumsuz düşünceleri vardı acaba? Babasına da böyle mi davranmışlardı? Eğer öyleyse, neden en sonunda buraya gelmek istemişti babası?

Adamın tüm önyargılarına rağmen onu etkilemeye çalışıp gülümsedi Lark. "Miriam Randall geçmişle ilgili kendi yorumunu anlattı bana. Yani anladığım kadarıyla, Zeke Rhodes'un ölümünden babamın sorumlu olduğunu düşünüyorsunuz. Ama ben bunun mümkün olmadığını biliyorum. Babam zor bir adamdı ama asla bir katil değildi. Hayatı boyunca adaletsizliğe karşı savaş verdi."

"Babanın bir katil olduğunu söylemedim. Ama 1968'de burada adaletsizlikle savaşmaya kalktığında arı kovanına çomak soktu. Davranışlarının da, babamın ölümü gibi, hiç öngörülemeyen sonuçları oldu."

"Madem sonuçlar öngörülemiyordu, o hâlde—"

"Hem ne halt etmeye baban küllerinin burada kalmasını istedi ki?" Elbert'in son derece üzgün olduğu açıkça fark ediliyordu.

Lark alttan aldı. "Özür dilerim. Sizi üzmek istemedim. İnanın neden benden bunu istediğini bilmiyorum. Son arzusuy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Görüyorum ki siz de babanızı çok seviyordunuz. Ben de öyle. Kimi zaman sevilmesi pek de kolay bir adam olmasa bile."

"Üzgünüm ama size yardım edemem. Babanızla hiç tanışmadım. Babam öldüğünde burada değildim."

"Onu tanımadan ve neler olduğunu gerçekten bilmeden, babamı nasıl yargılıyorsunuz?"

Elbert yine öne eğilip soğuk bakışlarla süzdü Lark'ı. Kadın ürpermişti. Adam kin ve nefret doluydu. "Tek bildiğim babamın orada herhangi bir merdivenden yuvarlanıp düşmediği. Gülünç bir şey bu. Babam ölmeden birkaç gün önce, babanız golf sahasında kamp kurmuştu, orada kalıyordu. Demek istediğim, bu işte babanızın parmağı var."

Hayal kırıklığına uğramış gibi derin bir iç çekti Lark. "Babama söz verdim Bay Rhodes. Bu sözü yerine getirmek için elimden geleni yapmaya niyetliyim, hatta sizin ve oğlunuzun üstüne gidilmesini istemediği geçmişi kurcalamak pahasına olsa bile. Amacım sorun çıkarmak değil. Dolayısıyla, sizinle anlaşmaya varmak isterim. Sadece babamın küllerini serper, birkaç laf edip çeker giderim hemen. Kimselere söylemeye gerek yok.

"Olamaz. Tek başıma karar vermeye yetkili değilim."

"Neden?"

Başını iki yana salladı Elbert. "Bakın, geçen yıl fırtına golf sahasını yerle bir ettiğinde, sigortalı değildi. Bu yüzden kasaba golf sahasını onarmak için kâr amacı gütmeyen bir komite kurdu ve sahanın yarısı komiteye ait şimdi. Buraya küllerin serpilmesine, hele de Abe Chaikin'in külleriyse bunlar, izin vermeye yetkim yok. Talebinizi Tanrı İçin Golf'ü Diriltme Komitesi Başkanı'na sunmalıyım."

"Başkan kim?"

"Hettie Marshall adında bir hanımefendidir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gönüllü Hanımlar'ın bir başka üyesi olur kendisi, değil mi?"

"Evet efendim."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Büyük olasılıkla evindedir. Gerçi bugün pazartesi değil mi?" Elbert saatine baktı. "En az öğlene kadar Kes Kıvır Güzellik Salonu'ndadır bugün. Her pazartesi hiç değişmeyen randevusu var."

Lark, Tanrı İçin Golf'ten ayrılıp kasabaya gitti ve cipini güzellik salonunun karşısına park etti. Saat daha on bir otuz olduğuna göre Hettie Marshall'ın randevusunun bitmesine yarım saat vardı. Dükkâna habersiz dalsa, herkes onun nezaketsiz ve züppe bir kuzeyli olduğuna hükmedecekti doğal olarak. Bu yüzden Hettie'nin salondan çıkmasını beklemeye karar verdi.

Biraz vakti olduğuna göre, arka koltuktan fotoğraf makinesi çantasını çekip aldı. Beş dakika öylece durup çantaya baktıktan sonra, Nikon makinesini çıkardı içinden.

Fotoğraf makinesi soğuk ve ağırdı. Tüyleri diken diken olmuştu. İçinden bir ses ona makineyi fırlatıp atmasını, hatta duvara çarpıp parçalamasını söylüyordu.

Libya'da üstlendiği görev onda büyük hasar bırakmıştı. Korkusuzluğunu yitirmişti. Nedendir bilinmez, bu makinenin tılsımı bozulmuş, tersyüz olmuştu. Dokundu ona usulca ve dehşet verici anılar birer birer geri gelmeye başladı.

Son birkaç aydır gizlenmiş, babasının hastalığını bahane ederek hiç fotoğraf çekmemişti. Artık korkularıyla yüzleşmeli ya da en iyi yaptığı işten vazgeçmeliydi. Kendisini insan olarak tanımlayan işinden.

Arabadan inip fotoğraf makinesini omzuna astı.

Hava ılıktı henüz ama Lark kabanının düğmelerini ilikledi ve Palmetto Bulvarı boyunca yürümeye başladı. Fotoğrafını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekmeye değer bir şey arıyordu.

Ana caddenin büyük olasılıkla yüz yıl öncesinden kalmış binaları kırmızı tuğladandı. Güzellik salonu ve Kountry Mutfağı'nın yanı sıra bulvar boyunca bir postane, bir nalbur ve adı Şahane Yün olan tuhafiyeye benzer bir dükkân vardı. Kırmızı ve yeşil el örgüsü kazaklarla süslü vitrini bir kartpostal fotoğrafı olacak kadar hoştu.

Yürümeyi sürdürdü Lark ve kapılarında Hz. İsa'nın doğumunu simgeleyen süslü, gerçek boyutlu tablosu olan dört ayrı kilisenin önünden geçti. Palmetto ile Chancellor caddelerinin kesiştiği köşede küçük boyutlarda 1920'lerin sinema salonlarına benzeyen, hantal bir tiyatro binasının kalıntıları vardı.

Cumbalı pencereleri ile Fas mimarisini andıran bu yapının kulesinin üstünden paslanmış, altın renkli bir minare yükseliyordu. Altın çağlarında büyük olasılıkla bütün bulvarı aydınlatmış olan kapı girişindeki yarı sarkmış ışıklı çerçevede 'Kısmet' yazıyordu.

Lark, elleri titreyerek fotoğraf makinesini yukarı kaldırdı. Fotoğraf karesine minareyi aldı ama bir türlü deklanşöre basamadı. Hepsinin canı cehenneme diye düşündü. Burası Libya değildi. Korkulacak bir şey yoktu. Bu fotoğrafı çekmek korkunç bir felaket dökmeyecekti ortaya. *Biliyordu* bunu kafasında. Ama ellerinin farklı bir gerçeklik anlayışı var gibiydi.

Faydasızdı. Daha yüksek bir enstantane hızında bile fotoğraf net çıkmayacaktı. Makineyi indirdi ve titreyerek yoluna devam etti. Yenik düşmüştü. Ve kendisini korkunç derecede yalnız hissediyordu.

O anda gerçek dank etti birden.

Babası gitmişti. Sonsuza dek.

Jeb de öyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Soğukkanlılığını kaybetmek üzereydi.

Arabasına koştu, sürücü koltuğuna geçip başını direksiyona dayadı. Ağlamıyordu. Sürekli kendini yenileyen acı ve suçluluk döngüsü içine hapsolmuş, donup kalmıştı. Eğer biri cama vurmasa, saatlerce öyle kalabilirdi.

"İyi misiniz?"

Başını kaldırıp baktı ama bir an nerede olduğundan emin olamadı. Kahverengi yün kumaştan takım elbise giymiş bir kadın, babasının arabasının camından içeri bakıyordu. Kadın bayağı kaygılı görünüyordu.

Lark camı indirdi. "Bir şeyim yok. Dinleniyordum biraz."

"Abe Chaikin'in kızısınız, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Adım Lark."

"Ben Hettie Marshall." dedi kadın sanki her şeyi açıklamış gibi. Hettie'nin güzellik kraliçelerine yaraşır gülümsemesi; kusursuz makyajı, mükemmel kesilmiş takım elbisesi ve özenle taranmış saçlarıyla son derece uyumluydu. Sonra, arabanın kapısını açıp ince ve zarif vücudunu Lark'ın yanındaki koltuğa yerleştirdi.

Kes Kıvır'ı dikizlemek de buraya kadardı belli ki. Lark'ın sinsice izleme becerisi bayağı körleşmişti besbelli.

"Duyduğuma göre babanızın küllerini Tanrı İçin Golf'e serpmek istiyormuşsunuz." dedi Hettie doğrudan konuya girerek.

"Babamın son arzusuydu. Elbert Rhodes bu konuda sizin onayınızı almamı önerdi."

Hettie güldü. "Evet, haberim var. Elbert biraz önce Ruby'yi arayıp buraya doğru yola çıktığınızı söyledi. Sizi Kes Kıvır'da bekliyorduk hep birlikte. Bayan Millie Polk'u hayal kırıklığına uğrattınız doğrusu. Hışımla dükkâna girip yüksek sesle uygunsuz taleplerde bulunacağınızdan emindi kendisi."

Lark hiç karşılık vermedi. Yalnızca, üzerinde New York'u

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seviyorum yazan tişörtünü yanında getirmediğine şükretti.

"Peki" diye devam etti Hettie, "Sizce neden babanız sizi buraya göndermiş olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Komaya girmeden önce benden en son isteği bu oldu. Tanrı İçin Golf'te kendisini bulduğunu söylerdi hep. Birkaç kez bunun nedenini sordumsa da, hiçbir açıklamada bulunmadı. Belki esprili veya hatta alaycı olmaya çalışıyor diye düşünmüştüm o zamanlar. Küllerini buraya getirmemi isteyene dek, asla ciddiye almadım bu konuyu."

"Oh, bunun son dileği olduğunu bilmiyordum. O zaman durum biraz değişir tabii, değil mi?" Hettie camdan dışarı baktı, derin düşüncelere dalmış gibiydi. Dış görünüş olarak sakin, hatta rahat ve huzurluydu. Ama yine de Lark durgun suların derinden aktığı hissine kapılmıştı.

"Biliyor musunuz..." dedi Hettie nihayet, "Ben de Tanrı İçin Golf'te her şeyimin netleştiği bir an yaşadım. O yer hayatımı değiştirdi." Hettie bakışlarını çevirdi yine. Gözlerinde nedeni okunamayan bir pırıltı vardı.

"Sahi mi?"

Hoşgörüyle gülümsedi Hettie. "Biliyorum basit bir golf sahası orası ama çok ciddiyim ben. O yer, her günün bir büyü olduğunu anımsamama yardım etti. Her şeyin bir mucize olduğunu da."

Mucizeler üstüne sohbet etmek arzusunda değildi Lark. Kendini tutamaz, kinayeli konuşurdu. Mucizelere inanmazdı. Sohbeti tekrar doğru yoluna çevirdi. "Öyleyse babamın küllerini serpememe izin vereceksiniz, değil mi?"

"Tek istediğiniz bu mu? Birazcık olsun merak etmiyor musunuz?"

Lark omuzlarını silkti. "Belki de. Ama bugün meraklı ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamam gerektiği konusunda birkaç kez uyarıldım. Hoş karşılanmazmış. Ben ortalığı karıştıran biri değilim. Babam öyleydi."

Hettie dudaklarını büzdü. "Nita ile konuştunuz mu?"

"Nita mı? Hani babamın Kountry Mutfağı'na kahvaltıya götürdüğü kadın mı? Hâlâ burada mı yaşıyor?"

Hettie başıyla onayladı önce. "Kasabamızın kütüphanecisidir."

"Hakkınızda bir şey bilmesem, beni burada birkaç gün daha kalmaya yüreklendiriyorsunuz sanırdım. Bunu isteyen tek insan siz olurdunuz."

Hettie kıkır kıkır güldü. "Belki de öyle yapıyorumdur. Belki Nita ile görüşmeniz gerekiyordur."

"Babamın huzur içinde yatmasına izin verecek misiniz?"

Hettie başını iki yana salladı. "Çok karmaşık bir sorun bu şekerim. Herkesin farklı bir görüşü var ve burada hepimiz birbirimizi tanırız. Fikir birliğine varıp uzlaşmamız bayağı zaman ister."

Çabalarının boşa çıkmasından duyduğu hüsran giderek artan Lark, parmaklarıyla direksiyona vuruyordu. "Belki de gece yarısı bir vakit Tanrı İçin Golf'e gidip sessiz bir cenaze töreni yapabilirim. Ne dersiniz?"

"Bu seçenek her zaman var." dedi Hettie hafif bir gülümsemeyle. "Ama daha iyi bir şey yapabiliriz sanırım. Bırakın gidip Elbert ve sonra da komitenin hanımlarıyla ben konuşayım önce. Böyle bir durumda teker teker herkesi yoklamak daha iyi sonuç verir. Bu arada, siz de gidip Nita ile görüşün. Gerçekte neler yaşandığını o biliyor ve kanımca bu sizin boynunuzun borcu."

"Bir süre daha kasabada kalacağımı duyunca eminim Rhodes ailesi sevinçten havalara uçacak. Beni öyle sıcak karşıladılar ki, sormayın. İyisi mi gidip Peach Blossom Motel'de kalacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir oda bulayım çünkü Miriam Randall'a daha fazla yük olmaya niyetim yok. Bana gayet nazik davrandı kendisi."

"Hayır, Peach Blossom'da kalamazsınız."

"Daha beter yerlerde kaldım ben."

Hettie tepeden tırnağa süzdü Lark'ı. "Bak işte, birçok kasabalı çok şaşıracak buna. Hemen herkes Amerika'nın kuzeyinden gelen züppe biri olduğunuzu düşünüyor."

"Anlamıştım zaten. İyi ya, buradaki bir motelde kaldığımı görürlerse, belki ağız değiştirirler."

"Hayır canım, sizin bir sokak kadını olduğunuzu düşünürler. Bak ne diyeceğim, neden benim nehir kıyısındaki evimde kalmıyorsunuz? Müstakil bir evdir. Yalnızca kasabanın biraz dışında kalır, o kadar."

"Miriam'a yük olmak istemediğim gibi, size de yük olmak istemem. Peach Blossom'da—"

"Yok efendim, orada kalamazsınız. İzin vermem buna. Hem nehir kıyısındaki evim yılın bu zamanı bomboştur. Kimseye yük falan olmazsınız."

"Yazlık evinizde kalmamı mı istiyorsunuz cidden?"

"Aman şekerim, öyle görkemli bir yer değil. Nehir kıyısında ufak bir ev, hem üstelik size yardımcı olmak istiyorum. Doğrusunu isterseniz babanızın başına gelenler bayağı merakımı uyandırıyor. Tanrı İçin Golf'te mutlaka başına bir şey gelmiş olmalı. Onu büsbütün değiştiren bir şey. Ne olduğunu öğrenmeye can atıyorum çünkü bir bakıma benzer karakterler olduğumuz hissine kapıldım."

Benzer karakterler mi? Hiç güleceği yoktu Lark'ın. Hettie tatlı bir güneyli güzeldi. Babası ise baş belası. Gece ile gündüz kadar farklıydılar.

Lark çenesini tutmasını bilecek kadar akıllıydı. Niha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yet Son Şans'ta kendisine bir yardım eli uzatılmıştı. İlerleme kaydediyordu.

***

Maryanne Hanks bir melek olurken, Haley ise takma sakallı ve kaşındıran şapkası olan, kalın kafalı, ihtiyar bir çoban olacaktı. Pazar Okulu'nda yeterli sayıda erkek olmadığı için başına geliyordu bütün bunlar. Maryanne sınıfın en uzun boylu kızıydı ve melek uzun boylu olmalıydı.

Varsın kendisi melek olmasındı ama Maryanne laflarını yüzüne gözüne bulaştırmasa iyi olurdu. Örneğin durup durup, "Kutsal bebeği kucağa sarılı bulacaksanız." diyordu "Kundağa sarılı bulacaksınız." yerine. Acınası bir durumdu. Bu yılki berbat bir Noel gösterisi olacaktı.

Daha bu öğlen Maryanne, Haley'ye melek olmaktan ve bütün o cümleleri söylemekten korktuğunu söylemişti. Maryanne kuzulardan biri olmak istiyordu çünkü onların söylemesi gereken tek şey "mee, mee"ydi. Gelgelelim, Maryanne basbayağı tombul olduğundan kuzu kıyafetleri ona çok küçük gelmişti.

Haley, Maryanne'in bir an önce korkusunun üstesinden gelmesini umuyordu çünkü Noel gösterisine şunun şurasında bir haftadan az bir süre vardı ve bugünkü prova tek gerçek kostümlü provaydı. Her zaman olduğu gibi, Noel gösterisinden Pazar Okulu'nun üçüncü sınıf öğretmenleri Doktor Cooper ve Bayan Cooper sorumluydu.

Haley yemekhanenin orada durmuş, Bella Anderson'un bebek İsa olarak kullanılacak oyuncak bebeği Bitsy Baby'ye bakıyordu. Doktor Cooper bir köşede yapacağı konuşmayı tekrarlatıyordu Maryanne'e bu arada. Ve bilmem kaçıncı kez kucağa sarılı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedikten sonra, Maryanne ağlamaya başladı.

Harika. Haley'nin hayatına giren meleklerin hepsi sulu gözdü.

Takma sakalın kaşındırdığı yeri kaşıdı. Bu aptal başlık da durmadan gözlerinin üstüne düşüyordu.

O sırada prova yaptıkları salonun kapısında Maryanne'in annesi belirdi. Maryanne hıçkırıklarını daha da artırarak annesinin kollarına attı kendisini. Diğer anneler de gelmeye başlamıştı.

Annesi gelip provadan Haley'yi almayacaktı elbette. Kendisini kimin almaya geleceğini bilmiyordu bile. Ya Jane teyzesi ya büyükannesi, hatta belki Lizzy gelirdi. Herhâlde babası gelecek değildi.

Doktor Cooper Pazar Okulu'nun üçüncü sınıf öğrencilerine seslendi. "Tamam, hepiniz harikaydınız. Repliklerinizi evde sürekli tekrarlayın ve pazar sabahı bir prova daha yapıyoruz."

Haley'nin tekrarlayacak bir şeyi yoktu. Söylemesi gereken topu topu tek bir bir cümleyi zaten biliyordu: "Haydi, Beytüllahim'e[2] gidelim, Rabb'in bize bildirdiği bu olayı görelim."

Aslında Haley, İncil'in üçüncü kitabını ve kucağa sarılmak ile kundağa sarılmak arasındaki farkı da ezbere biliyordu. Ve tabii ki meleklerle ilgili bir şeyler de. Her zaman yaptığı gibi köşede oturmuş ağlayan Kederli Melek'e göz attı.

Maryanne'e yardımcı olmak için Haley'nin elinden bir şey gelmezdi ama belki Kederli Melek'e yardım edebilirdi. Planını yürürlüğe koymanın zamanı gelmişti. Omuzlarını dikleştirip Maryanne'in annesi ile konuşmakta olan Doktor Cooper'a doğru ilerledi.

"Doktor Cooper, sizinle bir şey konuşabilir miyim?" diye sordu Haley her iki büyüğe de en tatlı gülücüğü ile bakarak. Eğer

2 Hazreti İsa'nın doğum yeri olan Kudüs yakınlarındaki kent.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kibarca sorarsa ve bol bol gülümserse, büyüklerin ona istediğini vermeye daha yatkın olduklarını öğrenmişti.

"Biraz bekle Haley." dedi doktor.

Maryanne'in annesine döndü yine. "Biraz zaman ayırıp repliklerini öğrenmesi için kızınıza yardımcı olursanız, kendine güveni artacaktır, buna eminim."

Maryanne'in annesi pek ikna olmuş görünmüyordu. "Sorunun replikler olduğunu sanmıyorum doktor. İnsanların önünde konuşmaktan ödü patlıyor."

"Düzelecek. Korkularıyla yüzleşmesi gerekiyor."

Maryanne'in annesi başını salladı ama hiç de inanmışa benzemiyordu. Maryanne ve annesi gittikten sonra, Doktor Cooper diz çöküp Haley'nin boy hizasına eğildi.

"Ne oldu, Haley?" Doktorun kırçıllaşmış kızıl saçları ve yüzünde oğlan çocuğu gibi çilleri vardı.

"Yani, şey, benim şeye ihtiyacım var, sanırım konsültasyon diyorlar."

Doktor Cooper gülümsedi. Göz kenarları kırışmıştı. "Öyle mi? Peki ben nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bakın, yani..." Bir süre durakladı. Doktor Cooper da büyüklerin pek çoğu gibi meleklere veya Noel Baba'ya inanmıyor olabilirdi. Ama o, Pazar Okulu'nda din öğretmeniydi, yani meleklere inanıyor olması gerekirdi.

"Acaba babama yardım edebilir misiniz diye soracaktım."

Adamın bakışları değişti. "Babanın nesi var tatlım?"

"Kalbinde daha fazla yere ihtiyacı var. Acaba onu ameliyat edebilir misiniz?"

Doktor birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. O an Haley, Doktor Cooper'ın da Doktor Newsome veya diğer büyükler gibi melekler hakkında konuşmalarına rağmen aslında onlara pek de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

inanmayan kişiler olabileceği hissine kapılıp dehşete düştü.

"Kalbinde daha fazla yere ihtiyacı olduğunu sana kim söyledi?" diye sordu Doktor Cooper. Alnı kırış kırış olmuştu. Hayra alamet değildi bu.

Acaba yalan mı söylemeliydi? Melek söz konusu olduğunda bir şeyler uydurmak daha kolay geliyordu bazen. Ama geçen yaz Rahip Ellis ile melekle ilgili sorunları konuştuğundan beri, İsa'nın bu tür şeylere pek sıcak bakmadığını biliyordu.

"Kederli Melek söyledi." diye itiraf etti Haley. "Melek dedi ki babam aşk için kalbinde yer açmalıymış. Sanırım meleğin cennete geri dönebilmesi için bunun olması gerekiyor. Meleğe size danışacağımı söyledim. Ameliyatla kalbini büyütebilir misiniz?"

"Hay Allah. Böyle olmuyor bu işler tatlım."

"Olmuyor mu?"

"Hayır canım. Kalbi büyütemem ben." Doktor Cooper büyüklerin güzel bir şey söyleyecekleri zaman baktığı gibi ciddi bir ifadeyle baktı Haley'ye. "Büyüklerin babanın kalbinin kırık olduğunu söylediklerini duymuşsundur, biliyorum Haley. Belki de bir bakıma doğrudur ama bu tür kırık bir kalbi ben onaramam."

"O hâlde babam nasıl iyileşecek? Melek, kanatlarını nasıl geri alacak?"

"Ne kanatları?"

Haley başını salladı. "Meleğin kanatlara ihtiyacı var. Şu anda kanatları yok ve bence bu yüzden cennete dönemiyor. Ama bana dedi ki, eğer babamın kalbinde daha fazla yer olsaymış, işler yoluna girermiş."

Doktor ciddi ciddi salladı başını ama Haley onun da diğer büyükler gibi düşündüğünü anlıyordu. "Babanınki gibi kırık kalpler genellikle kendi kendine iyileşir. Biraz zaman alır bu sadece."

Kızın başını okşayıp doğruldu. Haley gözlerini yukarı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaldırdığında babasının tam doktorun arkasında durduğunu fark etti. Az önce söylediği her şeyi duymuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 6

Ertesi sabah Stone, Doktor Andrea Newsome'ın, Allenberg İlçesi'nin tek sağlık binasındaki ofisindeydi. Odanın bir bölümünü pirinç süslemeli kocaman bir kürsü kaplıyordu. Diğer köşede etrafına boy boy oyuncaklar saçılmış alçak bir masa ve birkaç iskemle vardı.

Andrea'nın uzmanlık alanı sorunlu çocuklardı.

Stone, doktorun kürsüsünün hemen karşısındaki kanepenin ortasına yerleşti. Oturur oturmaz pişman olmuştu. Yumuşak yastıklara gömülmüş ve sanki dizleri kulaklarının içine girmişti.

"Demek" diye söze başladı Doktor Newsome kürsünün arkasından, "Dün akşam telefonda belirttiğin gibi Haley'nin nasıl bir gelişme kaydettiği ile ilgili konuşmak istiyorsun."

Stone başıyla onayladıktan sonra bir önceki gün Haley ile Doktor Cooper arasında geçen konuşmayı anlattı.

Andrea uzun uzun baktı Stone'a. "Baş Komiser Rhodes, Haley'nin meleği geceyi sizin odanızda geçiriyor. Farkında mısınız?" Kadının derin, koyu renk gözleri vardı.

"Farkındayım."

"Şimdi de melek, Haley'ye kalbinizi büyütmeniz gerektiğini söylüyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doktor, melek falan yok."

Doktor kollarını kavuşturdu. "Bakın, dışarıdan bakınca bu doğru olabilir ama Haley'ye göre melek var ve gerçek."

"Öyle de, hayali meleği ortadan kaldırmak sizin işiniz ama."

"Haley bir travma geçirmiş. O kadar kolay değil."

"Öyle olmadığının farkındayım. Hele ki her hafta onu buraya taşımama rağmen durumunda herhangi bir iyileşme görmüyorsam."

Doktor Newsome kaşlarını çattı. "Bakın, melek konusunda sürekli ona karşı çıkmasanız, bana çok yardımcı olursunuz. Kızın sorunlarının belirtisi o. Siz Haley'ye melek yok dedikçe, ona senin hiç sorunun yok demiş gibi oluyorsunuz. Haley'ye göre gördüğü şeyler gerçek."

Stone doktorun bakışlarına dayanamadığından yerdeki bej halıya dikti gözlerini.

"Hiç üzüntü terapisi almayı düşünmediniz mi Baş Komiser?" dedi Doktor Newsome.

Bunun üzerine Stone başını kaldırdı. "Sanırım Haley ve hayali melek dostu ile ilgili konuşuyorduk."

"Evet, meleğin artık Haley ile konuşuyor olması çok önemli. Bugüne kadar melek suskundu hep. Meleğin ilk sözlerinin sizinle ilgili olması bana çok ilginç geldi. Haley'nin siz uyurken meleğin size göz kulak olduğunu hayal etmesini de çok ilginç buluyorum. Açıkçası, meleği kendisinin değil de, sizin koruyucunuz olarak görüyor. Haley için melek bir baş belası. Bunu birçok kez dile getirdi. Nedenini bilmiyoruz ama sizin bir korumaya ihtiyacınız olduğunu düşünüyor."

"Bütün bunlar karınızın ölümüyle ilgili duygularınızı merak etmeme neden oluyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stone gerginleşti. "Bu sizi hiç ilgilendirmez."

Artık o kadar kırpıştırmıyordu gözlerini doktor. "Bence Haley'nin sorunuyla yakından ilişkili. Melek aslında ona, sizin karınızın ölümünü atlatmanız gerektiğini söylemiş. Sizce neden Haley bunu düşünüyor?"

"Çünkü vaktini annemle veya gönüllü hanımlarla ya da Kes Kıvır'da kasabadaki her türlü lüzumsuz dedikoduyu yakından dinleyerek geçiriyor da ondan. İnanın, kızımın sünger gibi bir beyni var."

Doktor Newsome kürsünün üstündeki bloknotu tam tamına kurutma kâğıdının hizasına gelecek şekilde düzeltti. "Haley'nin bir sürü dedikodu duyduğunu biliyorum Baş Komiser. Ama kimi zaman kasaba halkının söylediklerinde doğruluk payı ve sağduyu vardır."

"Duvarında bu kadar diploma asılı biri için, hiç yakışık almadı bu konuşma."

Doktor biraz öne eğildi. "Kimi zaman sağduyu kitaplardan öğrenilenden daha önemlidir. Sakın aynı fikirde değilim demeyin. İkimiz de kasaba halkımızın çok akıllı, mantıklı ve duyarlı olduğunu biliyoruz."

Stone başını salladı. "Tamam. Kabul ediyorum. Ama akıllı insanlarla dolu bu az gelişmiş yerde bile, melekler görmek bir sorundur. Bu meleği göndermelisiniz."

"Meleği göndermek zorunda olan sizsiniz, bunu hiç düşündünüz mü?"

"Ne?"

"Meleğin Haley'ye dediklerinden ben bunu çıkardım. Bir yıldan fazladır kızınızla görüşüyorum. O da sizin için, en az sizin onun için olduğu kadar endişe duyuyor."

"Yani bütün kabahat benim mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, hepsi sizin suçunuz değil. İyi insanların başına daima kötü şeyler gelir. Eğer birini suçlayacaksanız, eşiniz Sharon'ı öldüren sarhoş sürücüyü suçlayın. Demek istediğim, Haley'ye yardım etmek için geçmişe sünger çekip, hayatınıza devam etmeyi düşünmelisiniz."

"Geçmişe sünger çekemem. İstesem bile hayatıma eskisi gibi devam edemem. Sharon benim ruh eşimdi. Ve zahmet edip Miriam Randall'ın sağduyulu bilgeliklerine kulak kabartsaydınız, o zaman ruh eşini bulmanın insana hayatında tek bir kez nasip olduğunu bilirdiniz."

"Kanımca üzüntü terapisi almanız çok yararlı olacaktır. Hem büyük kızınızın da buna ihtiyacı var gibi geliyor bana."

Stone'un içi bulandı. Neden yeryüzündeki bütün kadınlar gidip birine içini dökmesini istiyordu? Sharon'la ilgili konuşmak istemiyordu. Üzüntüsünü yaşamak ve ona tutunmak istiyordu sadece. Her nasılsa bu üzüntü Sharon'dan bir parçayı canlı tutuyordu. Zaten gün geçtikçe onu anımsamak giderek daha da zorlaşıyordu, hatta kimi zaman nasıl göründüğünü anımsamakta bile güçlük çekiyordu.

"Hayır." dedi Stone gömüldüğü kanepeden fırlayarak. Haley'nin psikiyatristine tepeden bakmak daha iyiydi. "Nesillerdir ailem kayıplarıyla nasıl başa çıkmışlarsa, ben de kendi kaybımla öyle başa çıkacağım. Sessizce ve bireysel. Peki, bu melek sorunu ile baş etmek konusunda yapacağınız başka öneriler var mı?"

Kürsüye eğildi Stone. Doktor Newsome ne şaşırmıştı ne de rahatsız olmuştu, hatta korkmuş bile görünmüyordu. Bu muhteşem doktora onun kendisine verdiği kadar gözdağı verememek canını sıkıyordu.

"Var." dedi kadın.

"Ne buyuracaksınız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En son ne zaman cinsel ilişkide bulundunuz?"

"Sizi ilgilendirmez."

"Tahminimce uzun bir süre önceydi. Bekârlıktan vazgeçmeyi düşünme zamanı bence. Çılgın bir fikir gibi gelse de, pek çok erkek için acıdan kurtulmanın ve yeni ilişkilere yelken açmanın yolu seks yapmaktır."

"Tıbbi bir görüş mü bu, çünkü eminim annem—"

"Dediklerimi duysa annenin dehşete kapılacağını biliyorum Stone ve bu konumuzun dışında. Ama annenle ben, geçmişe sünger çekip yoluna devam etmen gerektiği konusunda eminim ki aynı fikirdeyizdir. Başka kadınlarla çıkmalısın. Sosyal bir hayatın olmalı. Sanırım Haley de senden bunu bekliyor. Kız her gün seninle yaşamak zorunda ve her zaman bana senin huysuz ve mızmız bir tip olduğundan dert yanıyor. Erkek adam kızını böyle mi yetiştirir?"

***

Hettie Marshall'ın evi birkaç başka teneke damlı, tek katlı tahta evlerin arasında, suya doğru bel vermiş, sarkık ağaçların ve İspanyol yosunlarının çevrelediği Edisto Nehri'nin simsiyah bir uzantısısın kıyısındaydı. Üzüm asmaları ile kaplı Güney Karolina'nın, batak ve az biraz çürümüşlüğüyle birlikte bu kadar pitoresk[3] olabileceği kimin aklına gelebilirdi? Arabasıyla çakıl taşlı yoldan yukarı kıvrılır kıvrılmaz derin, yemyeşil bir orman Lark'a seslendi âdeta.

Buranın hafif, derin ve gizemli bir ışığı vardı.

Lark, Hettie'nin nehir evinin korunaklı verandasında, 1950'lerin modeli bir teknenin üstüne oturmuş, sabah kahvesini

3 Durumu ve görünüşü dolayısıyla resim konusu olmaya değer.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yudumluyordu. Etraf çok sessizdi. Sessiz ve ıssız. Bir gece önce gayet iyi uyumuştu.

Çalan cep telefonu sabah keyfini bozdu birden. Arayan numaraya baktı. Washington Dergisi'ndeki editörü Greg Chisholm'dı. Birkaç günden beri adamın telefonlarına cevap vermiyordu. Derin bir soluk alıp konuş düğmesine bastı.

"Hangi cehennemdesin? Haberleri izlemiyor musun?" diye bağırdı Greg.

"Aslına bakarsan, izlemedim." dedi Lark.

Afallamış sessizlik birkaç saniye uzadı.

"Hayret ettim." dedi Greg nihayet. "Daima Twitter'ı takip edersin. Lark, dün gece Türkiye'de 7.0 şiddetinde bir deprem oldu. Amerika Birleşik Devletleri Virginia'dan bir numaralı uluslararası arama kurtarma ekibini gönderiyor bu sabah. Onları yakalamanı ve her zaman yaptığın gibi olayın insani boyutunu izleyip aktarmanı istiyorum."

Nehrin üzerinde dans eden sis tabakasını izliyordu Lark. Hayatında ilk kez sıcak, flaş haberin olduğu yerde bulunmaya can atmıyordu. Güzel, koyu kahvesinden bir yudum içti. Dünya ile ilişiği keyifli bir şekilde kesilmişti. "Gidemem."

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Washington'da değilim. Fairfax kurtarma ekibine mümkün değil yetişemem."

"Hâlâ New York'tan ayrılmadın mı? Ama baban öleli bir haftayı geçti." Greg insancıl duygulardan tamamen yoksundu.

Tabii ki Greg'in alışkın olduğu şey, Lark'ın normal hâliydi. Lark, ne durumda olursa olsun, derhâl her işini bırakıp sahaya dalmaya hazır ve nazırdı. Adrenalin dolu bir hayat yaşardı. Ve elbette, tarihi kaydetmenin her şeyden önemli olduğuna inanırdı. Fotoğrafları ile dünyaya daha fazla bilgi verir,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolayısıyla dünyayı daha güvenli bir hâle getirirdi. Dokuz ay önce olsa, şimdi Washington yolunda son sürat, tozu dumana katarak araba sürüyor olurdu.

Ama bugün değil.

"Hangi cehennemdesin Tanrı aşkına?" diye bağırdı Greg telefonun diğer ucundan.

"Güney Karolina'da, Son Şans'tayım. Verandada oturmuş geçip giden nehri izliyorum şu an. Burası çok güzel."

"Son Şans mı?"

"Haberlerin olduğu yere kilometrelerce uzak, küçücük bir kasaba. Sudan çıkmış balık gibiyim burada aslına bakarsan. Önüne gelen domuz eti yiyip yemediğimi soruyor."

"Ne diyorsun yahu?"

"İncil kuşağındayım, Amerika Birleşik Devletleri'nin dinsel olarak tutucu bilinen güney bölgesi burası. Babamın küllerini serpmeye çalışıyorum. Kasabada pek de sevildiğimi söyleyemem."

"Güney Karolina'da mısın? Sahi mi? Hiç gitmedim. Bildiğim kadarıyla demokratlara iyi gözle bakılmaz orada. Peki o zaman, neden baban Abe küllerinin Güney Karolina'ya serpilmesini istemiş olabilir ki?"

"Karmaşık bir durum." Durumu kısaca özetlerken, Tanrı İçin Golf kısmında Greg kıs kıs güldü.

"Lark, o insanlar asla babanın küllerini oraya serpmene izin vermeyecektir." dedi Greg. "Ayrıca sana ihtiyacım var şu an. Yeterli elemanım yok ve bu Türkiye işi tam senlik."

Omuzlarını ve çenesini gevşetmeye çalışıyordu Lark bir yandan. "Bugün Türkiye'ye gidemem Greg. Yığınla moloz ve bir dolu matemli anneyle ilgili bir göreve daha hazır olduğumu da sanmıyorum. Biraz—"

"Ama matemli anneler konusunda senden daha iyisi yok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki." dedi Greg. Lark'ın anlatmak istediğinden hiçbir şey anlamadığı belliydi. Yas tutan anneler insanın yüreğini parçalıyordu. Bunu göğüsleyecek ne gücü ne de cesareti kalmıştı artık. Greg söylenmeyi sürdürüyor, Lark akan nehri izliyordu. Adamın atıp tutmasına bir dakika kadar dayandıktan sonra, kulaklığı çekip çıkardı kulağından ve telefonu uçak moduna çevirdi.

Bitkin düşmüştü. Yürek paralayan bir görevi üstlenecek hâli yoktu. Şimdi değil. Belki de asla üstlenemeyecekti.

Telefonu cebine koyup elindeki bardağı evyeye koymak için evin içine girdi. Çantasından çıkardığı Nikon fotoğraf makinesine birkaç dakika kadar bakakaldı. Alt tarafı bir fotoğraf makinesiydi, kötü bir şey değildi ki. Korkularından kurtulması ve hayatına devam etmesi gerekiyordu.

Montunu alıp dışarı çıktı. Basamaklardan aşağı inince sabah ışığının güzelliği çarptı gözüne. Çiy taneleri Edisto Nehri'ne doğru uzanan bitki örtüsünün geniş yaprakları üzerinde küçük mücevherler gibi parlıyordu. Kıyısı sık çam ağaçları ve yosunlu ağaçlarla kaplı Edisto'nun kuvvetli bir akıntısı vardı.

Uzaktan gelen nehir şırıltısının, dağ kuşunun arada bir duyulan cik cik ötüşünün, rüzgârla birlikte sallanan ağaçların hışırtısının tadına varmak için durakladı. Mükemmel bir ışık vardı. Yakalayabilirdi. Fotoğraf makinesinin tek işi buydu. İlla da felaket yaymazdı. Fotoğraf makinesinin içinde ölüm yaşamıyordu.

Montunun yakasını kaldırıp, dalları yere sarkan ve üzerinde çiy taneleri parıldayan yosun sakallı ağaca doğru ilerledi. Çiy tanelerinin pırıltısını yakalamak için gereken diyafram aralığı ile poz süresini düşünmeye başladı. Fotoğrafı böylesi bir rahatlıkla çekebilmek büyük lükstü aslında. Bombalar patladığında düşünecek zaman olmazdı.

Ağaca yaklaşırken savaş ve felaket anıları üşüştü beynine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve başka şeye yer bırakmadı. Fotoğraf makinesini kaldırıp kareyi ayarlayana dek elleri buz kesmişti. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, elleri titremeye başlamıştı. Fotoğraf makinesini sarsmadan tutması olanaksızdı.

Deklanşöre basacak cesareti bulamadı. Jeb Smith'in Misurata'daki son dakikalarını anımsayıp uzun bir süre orada donup kaldı.

Fısıltı gibi bir ses dikkatini nehrin balık avlama iskelesine çekmeseydi, sonsuza kadar öylece kalabilirdi.

Üzerinde polis üniforması ile Baş Komiser Rhodes oltasını fırlatıyordu. Adamın hareketlerinin ve omuzlarındaki kasların ritmine kendisini kaptırıp korkularını unuttu. Adam fotoğraf karesi gibiydi, atletik yapılıydı, kaslıydı ve tam bir erkekti.

Stone'un rahatını kaçırmamak ve varlığını belli etmemek için sessizce yaklaştı. Fotoğraf makinesini kaldırıp adamı fotoğraf karesi içine aldı. Korku nöbeti gelecek mi diye bekledi ama gelmedi. Ya Stone'un çevresinde bir aura vardı ya da güneşin doğuşu bu etkiyi sağlıyordu. Her ne ise, gölgeleri yok etmişti. Görüntü alanını tümüyle aydınlatıyordu. Lark deklanşöre bastı. Makineden bir çıtırtı duyuldu.

Dünya başına yıkılmadı. Bir düzine daha fotoğraf çekti. Elleri titremiyordu. Belki düzelmişti. Belki de atlatmıştı korkusunu.

***

Stone önce iskelede ilerleyen adımları duydu ve sonra bir kadın sesi, "Bir şey tutabildiniz mi?" diye sordu.

Dönüp baktı omzunun üstünden. Lark Chaikin kendisine doğru geliyordu. Üzerinde bol bir asker pantolonu ve siyah tişört, ayağında da yürüyüş botları vardı. Omzundan aşağı bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fotoğraf makinesi sallanıyordu.

Bu kesinti hiç hoşuna gitmedi çünkü Doktor Newsome ile ilgili ne yapacağını düşünüyordu. Düşünceleri sekteye uğramıştı.

"Ne yapıyorsunuz buralarda?" diye sordu en tatlı polis sesiyle. Kadının daha fazla yaklaşmasını istemiyordu. Gerçi kendisi çoktan yaklaşmıştı kadına. Çılgınlıktı bu.

"Hettie Marshall'ın evinde kalıyorum. Mesajımı almadınız mı?" dedi hafif New York aksanıyla.

"Mesaj mı bıraktınız?"

"Yok bırakmadım ama burada haberler öyle bir hızla yayılıyor ki şimdiye dek duymuş olmalısınız diye varsaydım." Alaycı ses tonuyla pek de örtüşmeyen gayet güzel bir gülüşle baktı Stone'a.

"Ne zamandan beri tanışıyorsunuz Hettie Marshall ile?"

"Dünden beri. Babanız onunla konuşmam gerektiğini söyledi." Gözlerinde hınzır bir ışıltı vardı.

"Tamam. Peki, ne oldu da kendinizi Hettie'nin nehir evinde kalırken buldunuz?"

Lark omuz silkti. "Anladığım kadarıyla Hettie de babamın Tanrı İçin Golf'teki deneyimine benzer bir durum yaşamış. Babamın neden orada 'kendisini bulduğunu' anladığını söyledi."

Küçük bir kahkaha attı Stone. "Hettie'nin deneyimi din ile ilgilidir, bundan eminim. Babanın başına gelenlerin öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Hele hele *New Yorker* dergisinde yayımlanan, milletimizin en büyük sorunu Tanrı'dır diyen makalesini okuduktan sonra."

Lark yarı alaycı bir bakış fırlattı adama. "Vay canına, New Yorker'a abonesiniz demek. Sahi mi?"

Alaydan çok, şaka yapar gibi söylemişti bunları. Hem dün kendisine söylediği aptal şeylerden ötürü kadının bu lafları-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı hak ediyordu. Aslında fotoğraflarına bakınca, kadının tahmin ettiğinden çok daha fazlası olduğunu anlamıştı.

"Bakın dün söylediğim aptalca şeyden ötürü özür dilerim. Sanırım hepimizin böylesi zayıf anları vardır. Düşünmeden konuşuruz."

Birden, aslında suçlu olmadığını bildiği hâlde, kendini suçlu hissetmişti. İnsanları denetlemek onun göreviydi. Yine de, kadının bela çıkarmaya gelmediğini biliyordu artık. Fotoğrafları en kötü durumlarda insanın en iyi tarafını yakalıyordu. Bunu yapabilmek büyük bir beceri isterdi ve bu, neyin önemli olduğunu bilmek demekti.

"Fotoğraflarınızı gördüm." dedi usulca. "Hepsi harika ve… Duygulandırıcı."

"Teşekkür ederim."

Arkasını döndü Stone, çünkü açıklayamadığı nedenlerden ötürü kendisini tuhaf hissetmiş, hatta utanmıştı. Oltasını fırlatıp yeniden dengesini bulmaya çalıştı.

Lark onun yanındaki tahta parmaklıklara yaslandı ve Stone'un daha önce tanıdığı kadınların hiçbirinin yapamayacağı bir şekilde sessizliğe gömüldü. Balık avlamaya çıkacağı mükemmel bir ahbap olabilirdi kadın. Bunun abes bir düşünce olduğunu hemen fark etti.

Bilinçli olarak kadının kokusu, soluk alışı ve varlığının farkındaydı Stone. Dakikalar geçti böyle ve kadın tek bir kelime etmedi. Gariptir ama sessizliği ilk bozan kendisi oldu. "Yani Noel'e dek kalacak mısınız burada?"

"Bilmem. Hettie babanızla konuşup babamın son arzusunu yerine getirebilmem için onu ikna etmeye çalışacağını söyledi. Ayrıca, benim Nita Wills ile konuşmamı önerdi."

"Kolay gelsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nita ile ilgili bilmem gereken bir şey mi var?"

"Bir kere, Nita perşembe gününe dek kasabada değil. Kütüphaneciler toplantısı gibi bir olaya katılmak üzere Columbia'ya gitti. İkincisi, Nita kırk yıl önce olanları yabancılarla konuşmayı pek sevmez."

"Anlaşılabilir bir şey. Yine de beni uyardığın için teşekkür ederim."

Stone oltasını fırlatıp yeniden sessizliğe gömüldü. İncelendiğinin farkına varmasın diye bir yandan göz ucuyla kadını süzüyordu. Ne vardı bu kadında? Yanına altı metre kadar yaklaşması bile hormonlarını uyandırmaya yetmişti. Hormonları uzun, çok uzun zamandır uykudaydı.

İki dakika kadar süren tam bir sessizlikten sonra, "Balık tutmak işinizin bir parçası mı?" diye sordu Lark.

"Düşünmem gereken bir şey varsa, bazen buraya gelirim." Kahretsin. Bunu söylemenin ne âlemi vardı?

"Gerçekten çok sessiz bir yer. Neredeyse düşüncelerinizi bile duyabilirsiniz."

Aklından geçenleri mi okuyordu kadın? "Öyle gibi sanki evet."

Bir daha fırlattı oltasını. Birdenbire, kadına ne düşündüğünü sormak geçti içinden. Düşünceleri tuhaf bir hayal âlemine götürmüştü kendisini. Buraya geldiğinde Doktor Newsome'a öfke doluydu. Artık öfkesi dinmişti. Lark'ın varlığı, son önerisiyle doktorun ne demek istediğinin altını çiziyor gibiydi.

Lark derin bir soluk aldı. "Burada bulunduğum için özür dilemek istiyorum sizden. Aslında benim seçimim değildi, biliyorsunuz. Demek istiyorum ki babanız çılgınca bir şey yapmanızı isteseydi, siz ne yapardınız?"

Stone oltayı sarmayı bitirip oltanın kamışını parmaklık-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lara dayadı. Kadına dönüp kalçasını parmaklıklara yasladı. "Biraz farklı bir babam olduğu için aslında sizi anlıyorum. Benim babam da Tanrı'ya adanmış bir golf sahası işletir."

Kıkır kıkır güldü Lark. "Evet. Oldukça alışılmışın dışında bir şey. Peki Baş Komiser Rhodes, siz hep yem kullanmadan mı balık avlarsınız? Yepyeni bir fikir bu gerçekten. Sessiz bir yere balık avlamaya geliyorsunuz ve balık temizleme ya da gerisin geri nehre atma zahmetine katlanmadan düşüncelerinizle baş başa kalıyorsunuz."

Stone afallamıştı. Neden yem kullanmadan balık avladığını kadın iki cümleyle özetlemeyi becermişti. Üstelik de, kendisini hiç tanımadan.

Buraya gelip oltasını salladığında kasabada herkes endişelenirdi. Ama bu kadın anlamıştı. Nasıl bir işti bu?

"Ne oldu?" diye sordu kadın başını yana eğip.

"Yem durumunu anlamışsınız. Şaşırdım doğrusu."

Lark omuz silkti. "Balık tutma konusunda hiçbir fikrim yok. Televizyonda balıkçılık programlarına bakmışlığım var ama. Balık tutmak için saatlerce bekledikten sonra balığı suya geri atmak ne büyük saçmalık. Gerçi sizin metodunuz çok akıllıca. Hem balık tutmaya zaman ayırıyorsunuz, hem de hiçbir zahmetine katlanmak zorunda değilsiniz."

Sabah güneşi biraz ısıtsın diye başını hafifçe yukarı kaldırdı Lark. Gözlerini yumdu ve aralarındaki sessizlik iyiden iyiye derinleşip, mahremleşti.

O denli mahremleşti ki Stone kendisini açıklama gereği duydu. Utandığından değil, kadının kendisini anlamasını istediğinden. "En iyi burada düşünürüm ben."

"İnsanın düşünmek için bir yere ihtiyacı vardır bence. Babam düşünmek istediğinde pencereden bakardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pencereden mi bakardı?"

Lark gözlerini açıp adama dikti. "Saatlerce dalıp gider ve pencereden dışarı bakardı. Böyle boş boş pencereden baktığı zamanlar hiç ses çıkarmamalıydım. Sanırım insanlara gizlice yaklaşmayı öyle öğrendim. Fotoğrafçı olabilmek için önemli bir beceridir bu. Özellikle annem öldükten sonra babam çok sık pencereden bakar olmuştu. Çocuktum henüz ve dersimi iyi öğrendim."

Kadının o kahverengi gözlerinin içinde insan kolayca kaybolabilirdi. "Anneniz öldüğünde siz kaç yaşındaydınız?"

"Altı yaşlarındaydım."

Yüreğinde derhâl bağlantıyı kurdu. "Karım öldüğünde kızım Lizzy dokuz yaşındaydı. Küçük kızım Haley ise sadece iki. Aslında annesi öldüğünde Haley de arabadaydı. Tanrı'ya şükür ona hiçbir şey olmadı."

"Pardon, karınız *öldü mü?*" Lark adamın parmağındaki alyansa anlamlı anlamlı bakıyordu.

Adam parmağındaki yüzüğe başparmağıyla hafifçe dokunurken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Miriam veya kızlar size söylemedi mi yani? Bak işte bu ilk kez oluyor. Hepsi önlerine çıkan her dişi ile benim aramı yapmaya çalışır genellikle." Bu iş beni çok yoruyor der gibi baktı kadının yüzüne.

İğneleyici bir karşılık bekliyordu Stone ama yanıldı. "Kaybınızdan ötürü çok üzüldüm." dedi Lark.

"Ben de sizin kaybınıza üzüldüm." dedi Stone. "Sakıncası yoksa sessizliği seven babanız ile nasıl baş ettiğinizi öğrenebilir miyim?"

"Kendime hayal ürünü bir arkadaş uydurdum."

Bir an başı döner gibi oldu adamın. Söyleyebileceği onca şey varken, bunu demesi büyük sürpriz olmuştu. Acaba sırf kendisine bazı önerilerde bulunsun diye yüce bir güç mü göndermişti

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu kadını? "Arkadaşınızı anlatsanıza bana." Acil yardım ister gibi çıkmıştı sesi.

"Oh, tabii ki. Adı Carmine Falcone idi."

Stone gözlerini kırpıştırdı. "Ama o babanın—"

"Öyle, biliyorum. Carmine'in güçlü, gözü pek ve yakışıklı olduğunu fark edince, babam hemen el koydu ona. Hatta editörü ile şakalaşıp, benim kendisinde eksik olan bütün özelliklere sahip birini uydurduğumu söylemiş."

Stone kendisiyle ağlayan melek arasında da benzer paralellik olup olmadığını merak etti kadına uzun uzun bakarken. Ağlamayı seven bir erkek değildi, adı kadar emindi bundan.

Lark gülmeye başladı. Derin ve içten gülüyordu. "Amma da komik bir ifade aldı yüzünüz yahu. Dediklerim acımasızca gelebilir, farkındayım ama gerçek bu bir bakıma. Annem öldükten sonra babam bir süre içine kapandı, ben de kendimi güvende hissedebilmek için Carmine'i uydurdum. Bunun farkına varınca babam yaptığımız her şeye Carmine'i de katmaya başladı. Örneğin, her yemekte sofraya Carmine için bir tabak koyardı. Pişirdiği yemekleri pek sevmezdim aslında. Daha sonra Carmine ile ilgili öyküler yazmaya başladı. Kısa zaman sonra, artık Carmine gerçekmiş gibi gelmiyordu."

"Merakımı bağışlayın ama küçük kızım da hayal ürünü bir melek uydurmuş. Şimdi kalkıp da yemekte melek için bir tabak koyacak hâlim yok. Meleğin ortadan kaybolmasını istiyorum."

Lark'ın bakışları yumuşadı. "Meleğin yok olmasını istemek bir işe yaramaz bence."

"Daha iyi bir öneriniz var mı?"

"Yok ama şunu söyleyebilirim. Babam benimle daha fazla zaman geçirmeye başlayınca, hayali arkadaşım ortadan kaybolmuştu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tıpkı kızımın psikoloğu gibi konuştunuz. Haley'nin sorunlarından benim sorumlu olduğumu düşünüyor. Üstelik üzüntü terapisine ihtiyacım varmış."

"Belki de gerçekten vardır."

"Hayal ürünü arkadaşınızdan kurtulduğunuzda kaç yaşındaydınız?"

Sanki Stone'a doğruyu söyleyip söylememesi gerektiğini tartıyormuş gibi bir süre uzaklara baktı Lark. Biraz endişelenmişti.

"Doğrusu..." dedi sonunda "On yaşımdayken onunla konuşmayı kestim. Ama babam asla kurtulamadı çünkü Carmine bütün öykülerinin kahramanıydı." Stone, kadının üzüntüsünü sezebiliyordu. Babasının yasını tutuyordu daha. Belki de bu kadar üstelememeliydi.

Belki de yalnızca içini dökebileceği birine ihtiyacı vardı.

Doktor Newsome bir noktada haklıydı galiba. Kendisinin de içini dökebileceği birine ihtiyacı vardı. Gerçi bir terapist yerine Lark'la konuşmayı yeğlerdi. Kadın daha kendisi açıklamadan anlıyordu bazı şeyleri.

Sıcacık ve huzurlu bir sessizlik çöktü yine aralarına. Adam ellerini parmaklıklara dayayıp nehri izlemeye başladı. Birbirlerine hiç dokunmadan yan yana durdular öylece. Stone kadınla ilgili her bir ayrıntının farkındaydı. Sıcaklığının, güneş ışığında kızıla çalan saçlarının, ufak tefekliğinin.

Nihayet sessizliği Stone bozdu. "Peki babanız bir daha evlenmedi mi?"

"Evlenmedi. Olayları akışına bırakmak konusunda pek başarılı değildi. Geçmişi silemiyordu."

"Bunu anlayabilirim. Bana da herkes geçmişi sil, hayatına devam et, başka bir *ilişki* kur diyor. Ama ben değişemiyorum. Bir ilişki nasıl kurulur, ondan bile emin değilim. Evlendiğimde on

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sekiz yaşımdaydım."

"Ben de ilişkilerde pek başarılı sayılmam. Sürekli hareket hâlindeyim, seyahat ediyorum. Bir evim bile yok." Adama döndü ve elini onunkinin üstüne koydu. Avucu sıcak ve küçüktü. "Haley'nin meleğine kafanızı takmayın. Kızınızla biraz daha fazla ilgilenin, göreceksiniz zamanla meleğe yol verecektir. Bu konuda konuşmak isterseniz, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Gidinceye kadar."

"Evet, ben gidene kadar."

Stone'un içine işleyecek bir hareketle, eğilip elini usulca sıkmıştı kadın. Sonra da döndü ve Hettie'nin evine doğru yürümeye başladı. Asker pantolonu ve çizme giymiş bir kadın nasıl bu kadar çekici olabilirdi? İşte o an Stone, Lark Chaikin'i artık kasabadan defetmek istemediğini fark etti.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 7

Lark, günün geri kalanını 1968 olaylarını araştırarak geçirdi.

Halk kütüphanesini arayıp Nita Wills'in bir sonraki güne kadar gelmeyeceğini teyit etti.

Orangeburg'a kadar gidip gazete arşivlerini araştırmak da bir işe yaramadı çünkü Ezekiel Rhodes'un ölümü ile ilgili herhangi bir kayıt veya haber yoktu. Babasının Afrika kökenli birini, sadece beyazların girebildiği bir kafeteryaya götürdüğüne ilişkin bir haber de yoktu.

Kasabada postane, tuhafiye, nalbur gibi birkaç dükkâna uğrayıp bazı sorular sormuş, Stone'un nalburda çalışan kardeşi ona tamamen düşmanca davranmıştı. Bu girişimleri de sonuç vermemişti.

Son Şans sakinleri ya 1968'de olanları anımsamıyor ya da konuşmak istemiyordu. Aslına bakılırsa, kendisinin burada olup geçmişle ilgili sorular sormasından hiç kimse hoşnut değildi.

Geç bir öğle yemeği yemek üzere Kountry Mutfağı'na girdiğinde saat üçü geçmişti. Bir kurt kadar açtı çünkü araştırmalarına o denli odaklanmıştı ki, yemek yemeyi bile unutmuştu.

Arkalarda bir bölüme geçip bir hamburger ısmarladıktan sonra, kafeteryaya girip çıkan müşterileri izlemeye koyuldu. Üç kırk beşte bir sürü genç doldu içeri. Giydikleri kazak ve deri ce-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ketlerden Davis Lisesi öğrencileri oldukları hemen anlaşılıyordu.

Tıpkı 1950'lerde olduğu gibi birçoğu meyveli süt ısmarlıyordu. Bar kısmında oturanlar farklı bir gruptu. Gözlerinin önündeki bu sahnenin tanıdık gelmesinde babasının bayağı bir katkısı vardı herhâlde.

Öğrencilerden koyu saçlı, yeşil gözlü bir kız biraz tanıdık geldi gözüne. Birkaç dakika kızı inceledikten sonra, kızın da kendisini merak ettiğini anlamakta gecikmedi Lark. Nitekim kız, birlikte oturduğu arkadaşlarından özür dileyip yanlarından ayrıldı, içtiği maden suyunu eline alarak Lark'a doğru ilerledi.

"Affedersiniz" dedi kız. "Merak ettim de, siz Bayan Lark Chaikin misiniz?"

"Evet."

Kız Lark'ın karşısındaki sandalyeye süzüldü. "Merhaba. Ben Liz Rhodes. Biraz konuşabilir miyiz acaba?"

"Baş Komiser Rhodes'un büyük kızı olmalısınız."

Kızın yanakları kızardı. "Evet. Babam sizinle konuştuğumu bilse, herhâlde kalp krizi falan geçirir."

"Sahi mi? Çok ilginç."

"Babamın buradan gitmenizi istediğini biliyorsunuz tabii."

"Öyle bir hisse kapıldım. Acaba Kuzey Amerikalılara karşı önyargılı mı, yoksa kasabaya yeni gelenlerden mi kuşkulanıyor, ona karar vermeye çalışıyorum."

Liz gülümseyince, yüzü değişti. Annesi her kim idiyse, çok güzel bir kadın olmalıydı. "Babamın kimseye özel olarak ön yargısı yoktur. Eskiden denizciydi ve kasaba halkının aksine, buraya yerleşmeden önce hemen hemen tüm dünyayı dolaştı. Ama aşırı koruyucudur."

"Fark ettim. Sevdiğim yönlerinden biri de bu."

Liz irkildi. "Ondan nefret etmiyor musunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden edeyim?"

"Çünkü size yardımcı olmuyor. Büyükbabamın tarafını tutuyor."

"Anladığım kadarıyla, kasaba halkının büyük kısmı büyükbabanızın tarafında zaten. Hemen hemen herkesin Zeke Rhodes'un ölümünden babamı sorumlu tutması çok üzücü."

"Oh hayır, yanılıyorsunuz. Kasabada babanızın bir kahraman olduğunu düşünen çok kişi var."

"Nita Wills gibi mi?"

Liz gözlerini devirdi. "Yani, tabii. Nita Wills onlar arasında. Afrika kökenli Amerikalıların pek çoğu, hatta bazı beyazlar da öyle. Büyükbabam kendi babasının başına gelenden ötürü çok öfkeli. Suçlayacak birine ihtiyacı var."

Lark barda oturan gençlere göz gezdirdi. "Bana öyle geliyor ki geçmişi unutmak konusunda Son Şans halkı doğrusunu yapıyor aslında. Gelip de eskileri kurcalamakla yanlış bir iş yapıyormuşum gibi geliyor bana. Biliyor musun, ben babama benzemem."

"Birinin gelip burayı sarsmasının zamanı çoktan geldi bence. Örneğin Jefferson Davis adına sahip bir okula gitmekten bazılarımızın canı sıkkın. Tarihi değeri falan olabilir ama bazılarımız için çok kırıcı."

"Anlıyorum."

"Beni sakın yanlış anlamayın ama kimileri de okula Obama Lisesi adını vermek istiyor ki o da mümkün değil. Bana kalırsa Son Şans Lisesi olmalı. Kulağa daha hoş gelmiyor mu sizce de?"

Elinde olmadan güldü Lark. "Sanırım, öyle."

Liz eğildi biraz. "Babanız o günlerle ilgili bir şeyler anlatmadı mı? Sahibi Clyde Anderson olduğu zamanlarda buradan içeri girmenin nasıl bir şey olduğunu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Maalesef anlatmadı. Babam küllerini buraya serpmemi istediği zaman çok şaşırdım aslında. Buraya gelene dek 1968'de neler olduğu ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Sen bana herhangi bir şey anlatabilir misin? O zaman daha doğmamıştın tabii ama belki bazı öyküler falan duymuşsundur."

Liz başını iki yana salladı. "Büyükbabamın anlattıklarının dışında pek fazla bir şey duymadım. O da Abe Chaikin'in bir baş belası olduğunu düşünüyor."

"Haksız değil, babam anlaşmazlık çıkarmaya ve çekişmeye bayılırdı. Herhâlde bu nedenle benim buraya gelmemi istedi. Ortalık biraz daha karışsın diye."

"Öyle mi dersiniz?" Liz bakışlarını arkadaşlarının arasından kahverengi gözlü oğlanın birine çevirdi. Lark kızın aklından bir şeyler geçtiğinin farkındaydı.

"Başka bir açıklaması yok ki." dedi Lark.

Liz dönüp perçemlerinin arasından dikkatle baktı Lark'a. "Peki, babam sizi kasabadan kovmadan, Asi Yakarış adına bir söyleşi yapmak üzere sözleşebilir miyiz sizinle?"

"Demek bir yazarsın, öyle mi?" diye sordu Lark.

Liz'in gözleri tutkuyla parlamıştı. "Öyle olmayı isterim. Pulitzer ödüllü fotoğrafçılar pek sık uğramaz kasabamıza. Savaş fotoğrafçısı olmanın nasıl bir şey olduğu okuldaki arkadaşlarımın ilgisini çekecektir diye düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla televizyon muhabiri Jeb Smith'in öldürüldüğü ayaklanma sırasında Libya'daymışsınız."

Birden bıçak gibi bir ağrı saplandı şakaklarına. *Lütfen, o sahneler geri gelmesin yine.* Derin bir soluk alıp Lizzy'nin genç ve masum yüzüne odaklanmaya zorladı kendisini. Ellerinin titrediği belli olmasın diye maden suyu şişesine doladı parmaklarını.

Hay Allah, ayvayı yemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hımm, Jeb'le ilgili konuşmak istemiyorum." dedi güç bela.

Lizzy anladım demek ister gibi salladı başını. "Tamam ama yine de bizim birliklerimizle haşır neşir olmanın nasıl bir duygu olduğunu paylaşırsanız harika olur."

Hayır efendim, hiç de harika olmazdı.

Biraz mantıklı düşünsün diye kızı kazağından tutup sarsmak geldi içinden. Babası baş komiser olduğuna göre pek de akıllıca bir davranış olmazdı bu. Hem üstelik diğer bütün çocuklar gibi çocukcağız merak etmişti, ne vardı ki bunda? O yaştayken kendisi de meraklıydı. Kariyeri boyunca profesyonel fotoğrafçılar hep ona destek çıkmışlardı. Yakın dost ve iş arkadaşı olmadan önce, Jeb onun danışmanı değil miydi?

Bunları aklından geçirdikten sonra Lark kararını vermişti. "Yarına ne dersin? İstersen burada buluşabiliriz."

Liz başını sallayıp gülümsedi. "Harika. Ama yolun karşısında, Kes Kıvır'ın yanındaki çörek fırınında buluşalım. Orası daha sessiz."

"Tamam. Saat kaçta?"

"Dörde çeyrek kala. Sakıncası yoksa gazetenin fotoğrafçı çocuklarından birini de getireceğim. Sizinle tanışmaya can atıyor."

Söyleşi yapmaya pek hevesli olmasa da, Lark başını salladı. Belki de korkularıyla yüzleşmek iyi gelecekti. Misurata'da olanları saklamaktan vazgeçmesi gerekiyordu artık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Akşamüzeri Palmetto Bulvarı boyunca polis arabasıyla etrafı kolaçan ediyordu Stone. Hava henüz kararmamıştı ama kasaba ölü toprağı serilmiş gibi sessizdi. Sabah nehir kıyısında Lark ile konuştuklarını geçiriyordu aklından.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir de ne görsün? Tam da onu düşünürken, Lark'ı Lizzy ile koyu bir sohbete dalmış, Kountry Mutfağı'ndan çıkarken gördü. Lizzy kadının söylediği her kelimeyi can kulağıyla dinliyor gibiydi.

Kahretsin. Ne vardı bu kadında? Kendisi de bu sabah kadının söylediklerini can kulağıyla dinlememiş miydi?

Öyle olsa bile, Lizzy'nin Kes Kıvır'da Jane ve annesine yardım etmesi ve Haley'ye göz kulak olması gerekiyordu.

Arabayı kenara çekip camı indirdi. "Lizzy" dedi o en tatlı baba sesiyle, "Sana okuldan sonra Kountry Mutfağı'nda oyalanmak yok demedim mi? Büyükannen ve Jane teyzen Haley ile ilgilenmeni bekliyor."

Lizzy'nin sivri çenesi inatlaşmak ister gibi kalktı havaya ve gözlerini devirdi.

"Hem Bayan Chaikin'in canını sıkmanı da istemiyorum."

"Aslında kasabadan gitsin ve ben onunla konuşmayayım demek istiyorsun, değil mi?" Lizzy siyah saçlarını geriye savurup o ukala ergen bakışlarıyla baktı Lark'a. "Seninle uğraşmasına fırsat vermemelisin."

Lark hınzır gülümsemesiyle karşılık verdi Lizzy'ye. Böyle güldüğünde kadını sevmemek elde değildi. "Üniformalı erkeklerin benimle uğraşmasına asla fırsat vermem."

Lark'ın tek kaşını hafifçe yukarı kaldırması Stone'un içini yakmıştı. Lizzy de al sana, dengini buldun der gibi pis pis sırıttı babasına. İşte o an Stone, kızıyla bu kadın gerçekten birlik olursa başının büyük belaya gireceğini anladı.

"Sana büyükannene git dedim Lizzy. Sana bir şey söylediğim zaman, yapmanı beklerim."

Lizzy sırıtmaya devam ederek bir kez daha devirdi gözlerini. Ama neyse ki kız nihayet dönüp yoldan aşağı Kes Kıvır'a

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru yürümeye başladı. Lark'a el sallayıp, "Yarın görüşürüz." dedi giderken.

Kasabadaki her ergenin benimsediği gibi, kızının da salınarak yürüyüşünü izledi Stone bir süre. Sonra dönüp Lark'a baktı.

"Neler oluyor böyle?"

"Gazeteci olmak istiyor. Benimle söyleşi yapmak için yarına randevu istedi."

"O randevuyu iptal edebilirsin."

Lark ellerini kalçalarına dayadı. "Budalalık etme Stone. Kızına zarar vermeyeceğim herhâlde."

"Vermeyecek misin? Yaptığın işi anlatacaksın. Savaşı yücelten bir resim çizmeni istemiyorum ona."

"Savaşı yüceltmek mi? Benim öyle biri olduğumu mu sandın?" Kendisine mi öyle geliyordu, yoksa kadın kendisinden bunu hiç beklemiyor muydu?

Bir an durdu. Tabii ki hayır. Lark'ın çektiği fotoğrafları görmüştü. Hiçbiri savaşı yüceltmiyordu. Daha da kötüydüler. Gerçeği gösteriyorlardı.

Lark birkaç adım atıp arabasına yaslandı. "Senin de bir zamanlar savaşa katıldığını biliyorum. Gerçekleri biliyorsun yani. Emin ol ki savaşı bir piknik alanı gibi anlatacak hâlim yok ama onu ürkütmemeye de çalışacağım elbette."

O derin ve buğulu gözlerin içine baktı Stone. Çok fazla savaş görmüştü kuşkusuz. Ona karşı duyarsız bir budala gibi davranmıştı. Bir kez daha.

"Ah, bak özür dilerim. Tek istediğim kızımı korumak."

"Farkındayım." dedi kadın başını sallayıp.

Ne vardı bu kadında? Sanki tam içini, ruhunun derinliklerini okuyabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neyse ki tam o sırada polis radyosu araya girdi de saçma sapan ve utanacağı bir laf etmesini önlemiş oldu.

Telsizcinin ruhsuz sesi, "Alfa 101'den Lima 101'e, Hettie Marshall'ın oradan sinyal-8 alıyoruz." dedi. Sinyal-8, kayıp insan demekti. Ne zaman yaşlı Anderson ortadan kaybolsa sinyal-8'le alırlardı ama bu kayıpların şimdiye kadar Marshall ailesi ile hiçbir bağlantısı olmamıştı.

"Lizzy'nin seninle sohbet etmesinden pek hoşlanmadım ama sanırım senin suçun yok." dedi nihayet. Pek bir yavan kaçmıştı.

Lark birkaç geri adım attı. "Kızını korumak istemeni çok takdir ediyorum. Ama ben ona söz verdim. Sözümden dönmeyeceğim." Sırtını dönüp emin adımlarla kaldırıma doğru yürüdü.

Asker pantolonunu giymemişti bugün, sımsıkı saran blucinin içindeki poposu pek hoştu. Hayran olunası bir kadın diye geçirdi Stone içinden. Her ne olursa olsun, iki eli kanda olsa bile, budala babalara ya da polislere rağmen sözünü tutmaya kararlıydı.

Uzun bir iç geçirdikten sonra Stone radyonun butonuna bastı. "Yola çıkıyorum." dedi. Palmetto Bulvarı'ndan aşağı sürdü arabayı ve karşı koyamadığı bir ergen dürtüsüyle polis lambasını yakıp gazı kökledi. Yanıp sönen ışıklarıyla son sürat kasabadan geçerken arabasının kükremesi çok tatmin ediciydi. Lark Chaikin izliyor mu diye arkasına dönüp bakmamak için zor tuttu kendisini Stone.

Beş dakika sonra Hettie Marshall'ın evine varan uzun, dolambaçlı yola saptığında, kendisini bir aptal gibi hissediyordu. Lee'nin malikânesi kadar eski olmamakla birlikte, hatırı sayılır miktarda kolon üstüne inşa edilmiş evin sütunlu bir girişi vardı.

Hettie'ninkinin hemen yanına park etmiş olan Lee'nin arabasını tanıdı hemen. Jimmy'nin Mercedes'i görünürde yoktu.

Demek nihayet Jimmy sayfayı çevirip başka bir aşama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya geçmenin zamanı geldiğine karar vermişti. Karısı, babası ve tavuk fabrikasındaki sorunları arasında sıkışıp kalan Jimmy'nin hayatı berbattı son dönemde.

Tuğla merdivenleri çıkar çıkmaz, daha zili çalmaya fırsat bulamadan kapı açılmıştı. Violet Easley duruyordu kapıda. Violet, milletvekilinin annesiydi ve Jimmy dâhil ailede herkesi o büyütmüştü. Stone kendini bildi bileli Violet, Marshall ailesinin kâhyasıydı.

"Oh, gelmenize ne kadar sevindim Baş Komiser Rhodes bilemezsiniz. Bayan Hettie'nin morali çok bozuk ve Bay Lee neredeyse sinir krizi geçirmek üzere. İkisi de salonda." Violet iki adım geri atıp Stone'u içeri buyur etti. Girişten geçip parlak sarı kumaşla döşenmiş antika mobilyalarla dolu salona girdiler. Vay canına diye düşündü Stone, böyle bir odada nasıl yaşardı insan? Lekelerim veya kırarım korkusuyla hiçbir şeye dokunamazdı.

Stone şapkasını çıkarıp, gutlu ayağı havada, kendini bütün odaya hükmeden koskoca bir koltuğa yerleştirmiş Lee'ye baktı. Cumartesi günkü kadar yaşlı ve derbeder görünüyordu.

"O kadını kasabadan defedemedin mi hâlâ?" diye sordu Lee.

"Beni bunun için çağırmadınız. Kaybolan biri vardı, öyle değil mi?"

Mükemmel süslenmiş, en az otuz metre yüksekliğinde çam ağacının yanındaki küçük berjer koltukta oturan Hettie burnunu çekti. Işıkları mutlu mutlu yanıp sönen ağaç, altın renkli süsler ve kurdelelerle bezenmişti. "Jimmy kayıp. İki gecedir eve gelmiyor." dedi Hettie. Gerçekten endişeli olduğu sesinden belliydi.

"Dot'un Barı, Golf Kulübü ve—"

"Her zaman takıldığı yerlerin hepsine baktım. Kaybolduğunu düşünmeseydim sizi aramazdım." Sadece endişeli değildi, bayağı çılgına dönmüş gibi konuşuyordu Hettie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlıyorum. Herkesin de bildiği gibi son birkaç aydır nehir kıyısında yaşıyor diye sordum sadece ve—"

"Biliyorum ama artık ayık dolaşıyor, kiliseye gidiyor ve fabrikadaki sorunları çözmeye adadı kendisini. Ne dedimse yaptı ve ben de bir hafta önce onu eve geri almıştım. Değişmişti. Sen ve Lee onun evden kaçmasına sebep olduğumu düşünüyorsunuz, biliyorum ama bu doğru değil." Ters ters baktı kayınpederine. Bir sene öncesine dek Hettie, Lee'ye büyük saygı gösterirdi. Ama Hettie de değişmişti.

Kurulu saat gibi Hettie'nin üstü kapalı meydan okuyuşuna karşılık vermekte gecikmedi Lee. "Dilediğin kadar saçmalayabilirsin hayatım ama bence Jimmy âlemlere dalmıştır yine ve parası suyunu çektiğinde süklüm püklüm geri dönecektir."

Lee, Stone'a baktı sonra. "Özür dilerim." dedi. "Bu saçma sapan şey için seni çağıran ben değildim. Karı koca tartışmalarından biri daha bu, hiç kuşkum yok. Ama hazır gelmişken, o kadının kasabayı ne zaman terk edeceğini bilmek istiyorum."

"Babasının küllerini serpmek konusunda bir yanıt almadan gitmeyecek." diye karşılık verdi Hettie ayağa kalkıp Lee'nin karşısına dikilerek. Gözyaşları çarçabuk yok olmuştu. "Aslına bakarsan..." diye devam etti, "Nehir kıyısındaki evde kalıyor, ben izin verdim."

"Ne diyorsun sen? Bunu yapmaya hakkın yok. O ev—"

"Benim. Babamın eviydi. Ve babasının külleriyle ilgili sorunu halledene dek Lark Chaikin'in birkaç gün orada kalması benden başka kimseyi ilgilendirmez. Ne de olsa Diriltme Komitesi Başkanı—"

"Evet, evet, biliyorum. Komitenin başkanısın ve senin sayende oğlum geçen yaz herkesin içinde küçük düştü. Ona nasıl zarar verdiğini düşündün mü hiç?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Düşündüm Lee. Geçen yaz Lee'ye iyi bir ders oldu ve o zamandan beri hayatını değiştirmeye çabalıyor aylardır. Tanrı'nın yardımı ile yavaş yavaş başarıyor da."

"Tanrı ancak kendisine yardım edenlere yardımcı olur." diye homurdandı Lee. "Sürekli hava atarak ezbere okuduğun o dini martavallarla, adamcağızı kılıbık bir beceriksize döndürdün."

Hettie yumruklarını sıkıp kalçalarına dayadı ve edepsiz yaşlı adama öfkeyle baktı. "Benim koltuğumdan kıçını kaldır Lee. Kalk evine git çünkü bana bir faydan dokunmuyor burada."

Yaşlı adam yerinden kımıldamadı.

Hettie, Stone'a döndü. "Ortadan kaybolmak gibi bir huyu yoktur Jimmy'nin. Aramızda sorunlar vardı elbet ama beni terk edip gitmez durduk yerde. Yapmaz bunu. Başına bir iş gelmiştir."

***

Aptal dilsiz melek yine yapıyordu yapacağını. Meleği cennete geri göndermek için Haley'nin Noel Baba'ya mutlaka ihtiyacı olacaktı önünde sonunda.

Özellikle de Doktor Cooper, babasının kalbini onaramadığına göre.

Melek her zaman yaptığı gibi babasının odasının bir köşesinde havada sallanıp duruyordu. O kadar patırtı yapıyordu ki babası nasıl uyuyabiliyordu hayretti doğrusu.

Babası çok fena horluyordu bu gece ama Haley akşam yemeğinde Lizzy'nin, babasıyla Bayan Chaikin ile ilgili tutuştukları tartışmadansa, bunu yeğlerdi. Lizzy ve babası çok kızmışlardı birbirlerine.

Ve Haley onların tartışmalarından nefret ederdi.

Ayak parmaklarının ucuna basa basa babasının odasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girdi Haley. "Lütfen sessiz ol." diye fısıldadı meleğe.

Tıpkı Noel ağacının tepesindeki melek gibi parlıyordu bu melek de ama diğeri altın rengiydi ve kanatları vardı. Bu melek şeffaftı, sanki bir blucin ve eşofman üstü giyiyordu.

Haley daha önce hiç farkına varmamıştı. Melek daha bir cisimsel falan mı olmaya başlamıştı ne? Melekler eşofman üstü giyer miydi?

Haley ciddi bir mesele konuşacağı zaman büyükannesinin yaptığı gibi yumruklarını kalçasına dayadı. "Sana diyorum!" diye mırıldandı. "Uyuyamıyorum."

Melek aşağı eğilip baktı ona, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Daha sonra Doktor Cooper'ın yaptığı gibi iyice eğilip yanına sokuldu. "Babanın bazı değişiklikler yapması gerekiyor." dedi.

"Değişiklikler mi? Ne gibi?"

"Her şeyde değişiklik. Kısır bir döngüye saplanıp kalmış."

Yine doğrulup burnunu çekmeye başladı melek.

Kanı beynine sıçramıştı Haley'nin. Meleğe öfkeyle bakıp, yüksek sesle, "Bazı değişiklikler yaparsam gecenin ortasında mart kedileri gibi bağırmayı kesecek misin?"

"Tanrı aşkına Haley, burada ne işin var?" Babası doğrulmuştu yatağında.

"Ah, hiçbir şey." diye yalan kıvırdı Haley. Melekle konuştuğunu söylese, babası küplere binerdi. Zaten Lizzy'ye kızgındı.

"Git yatağına. Saat sabahın ikisi."

"Tamam."

Babası cup diye gerisin geri yatağına çöküp horlamaya başlamıştı bile. Vay canına, iyi sıyırmıştı.

Haley'ye anlamlı anlamlı bakarak melek burnunu çekmeyi sürdürüyordu. Sonra başını salladı.

"Gerçekten yapacak mısın?" diye sordu Haley. "Bazı de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğişiklikler yaparsam, cennete dönecek misin?"

"Melekle mi konuşuyorsun Haley?" diye sordu babası yastığın içinden gelen boğuk sesiyle.

"Hımm, hayır, um, yani, belki de."

"Yatağa git. Buna bir son ver artık."

"Ama baba, melek diyor ki—"

"Ne dediği umurumda—" Babası duraksadı. Ayaklarını yataktan aşağı attı. "Pardon. Ne dedi melek?" diye sordu.

İşte bu bir ilkti. Meleğin dedikleriyle bugüne dek hiç ilgilenmemişti.

O an Haley bir şeylerin değiştiğini anladı. Melek de anlamış olmalıydı ki ağlamayı kesti.

Haley karanlıkta babasının yüzüne dikti gözlerini. "Baba" dedi, "Melek bazı değişiklikler yapmamızı istiyor."

"Ne?"

"Öyle dedi. Bir kısır döngü içindeymişiz. Bu kısır döngünden nasıl çıkarız acaba, bir fikrin var mı baba?"

"Tekdüze hayatımızın içinden nasıl çıkacağımızı konuşamayacak kadar yorgunum tatlım. Ama söz sana, düşüneceğim."

"Tamam o zaman, çok iyi." dedi Haley. "Ben de düşüneceğim."

"Güzel, şimdi yatağa git, tamam mı? Yarın okul var."

"Oldu."

"Yarın konuşuruz bunu."

Acaba babası ertesi gün kendisini azarlayacak mıydı, yoksa gerçekten yapacağı değişikliklerden mi söz edecekti? Bunu çözmeye çalışıyordu Haley ve gerisin geri odasına yürüdü, yatağına girip yorganını çekti. Büyük olasılıkla azarlayacaktı. Genellikle öyle yapardı çünkü.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 8

Lark, tek katlı nehir evinin verandasında sabah kahvesini yudumluyordu. Baş komiserin balık tutmaya gelmesini bekler gibi bir hâli vardı. Biraz daha sohbet etmeyi ümit etmişti. Ya da belki birlikte yan yana sessizce durmayı.

Ama gelecekmiş gibi görünmüyordu bugün.

Çok kötü. Stone Rhodes dikkatini gerçekten hayattan başka yöne çekmişti. Artık elektronik postasını okumaya, Twitter hesabını izlemeye ve kendini bir sonraki görevine nasıl hazırlanacağını düşünmeye başlamıştı.

Aralık ayının on dokuzuydu, Afrika'ya gitmesine altı gün kalmıştı.

Bu soruna odaklanması gerekiyordu. Edisto Nehri'nin karşısında neredeyse balta girmemiş ormanı andıran ağaçları inceliyordu. Mükemmel bir ışık vardı.

Lovett adlı dükkândan satın aldığı topografi haritasını aldı eline. Buradan az ötede bataklık bir arazi vardı. Dükkândaki gençlerin dediğine göre, o bölge binbir çeşit göçmen kuşun doğal ortamıydı ve inanılmaz güzel bir yerdi.

Doğal yaşam fotoğrafçısı değildi ama farklı bir şeylerin fotoğrafını çekmek belki de içine düştüğü bunalımdan kurtulmasına yardımcı olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yarım saat sonra babasının cipini kırmızı kil topraklı yolun kenarına park etmişti. Yolun sonunda terk edilmiş bir av kulübesi olmalıydı. Çantasından çıkardığı telefoto mercekleri makineye yerleştirdi. Makineyi omzuna asıp yabani otlarla kaplı yoldan aşağı ilerledi.

Çiyle ıslanmış serin bir sabahtı ama ufukta belirmeye başlayan güneş alışılmadık derecede sıcak bir aralık günü daha vadediyordu. Ormanın ince örtüsü, yaz ortasında elde edebileceği ışıktan biraz daha fazla ışık veriyordu vermesine ama yine de şaşırtacak kadar yoğun ve azman bir ormandı bu.

Terk edilmiş bir evin önünden geçip, söğüt ağaçlarıyla çevrili bataklık araziye ulaşana dek yürüdü. Sığlıklarda balık avlamaya çabalayan kocaman mavi balıkçılları durup izledi bir süre. Aralık ayının ortasında balıkçıl izleyebilmek kadar harika bir şey olabilir miydi?

Bir yılan, birkaç kaplumbağa ve kurbağa gibi başka yabani hayvanlar da vardı etrafta. Bereket timsah yoktu görünürde ama yakınlarda bir yerde pusuda bekliyor olabilirdi. Timsahlardan korkmazdı aslında. Boynuna astığı fotoğraf makinesi canlanmıştı yine.

Makinesinin objektif kapağının hızını ve diyafram açıklığını ayarladıktan sonra odak uzaklığını hesaplayarak merceği balıkçıllara hedefledi. Fotoğraf karesine odaklandığında kalbi küt küt atıyordu.

Korkacak bir şey yok burada.

Savaş bölgesinde değildi. Gölgelerde pusu kurmuş silahlı direnişçiler yoktu. Ağır silahlarla yaylım ateşi başlayacak gibi bir endişe de yoktu. Gideceği tehlikeli yerlere varmadan önce yaptığı gibi risk hesaplaması yapmak zorunda da değildi.

Bunların hiçbiriyle ilgisi yoktu bulunduğu yerin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peki, ne diye elleri zangır zangır titriyordu? Niye sırtından aşağı ter boşalmıştı? Neden deklanşöre basmaktan bu kadar korkuyordu?

Derin bir soluk alıp tuttu ve bir fotoğraf çekti. Sonra bir tane daha. Ve nihayet balıkçıllar kendisine bakarken, objektifi kapattı.

İşte o anda bir silah patladı.

Kuş anında havalandı. Lark çamura attı kendisini ve kafasını korudu.

Birden gerisin geri Misurata'ya gitti.

"Çıldırmışsın sen, Jeb!" diye bağırmıştı Uluslararası Haberler Televizyonu muhabirine. Adam caddenin karşı tarafına fırlamış, beton duvarın dibine çömelmişti. Tamamen korunmasızdı.

Video kamerasını, kamyona yüklenmiş roket atarı ateşleyen direnişçilere ayarlarken, "Öyle ama açıyı sağladım." diye bağırarak karşılık vermişti Jeb.

Kahretsin. Caddenin karşısına geçmeden adamı alt etmesi gerekirdi ama Lark'ın kareyi alabilecek açısı yoktu. Moloz yığınının arkasına yerleşip fotoğraf makinesiyle Jeb'i nişan aldı. Öğle sonrası güneşinde miğferi altın gibi parlıyordu, suratı kirliydi ve en az üç beş gündür sakal tıraşı olmamıştı. Orada, yenilemeyeceği bir yerde yaşadığı için kendine uygun ortamı bulmuştu.

Lark parmağını lensin üzerinde gezdirdi ve nefesini tutup düğmeye bastı.

Ve o anda kıyamet koptu.

Atılan roket, direnişçilerle Jeb'in arasındaki kırık duvara isabet etmişti. Öyle şiddetli bir patlamaydı ki Lark'ın dünyası bir süre sessizleşmişti. Zaman durmuştu. Ama parmağı kameranın düğmesine âdeta yapışıp kalmıştı.

Jeb'in ölümünün her bir saniyesini yakalamıştı. Roketin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çarpmasından öncesini, etkisini, uçan şarapneli ve akan kanı. Tanrım, ne çok kan akıyordu. Erick Frey gelip kendisini bulana dek, felç inmiş gibi parmağı objektifin üstünde, topuklarının üstüne çömelip kalmıştı orada.

"Hey, iyi misiniz? Sizi vurmadım, değil mi?"

"Erick?" Lark başını kaldırdı. Çevresindeki balta girmemiş orman kafasını karıştırmıştı. Tepesinde dikilen adama baktı. Eric Frey değildi bu. En az altmış yaşlarında, parlak mavi gözlü adamın burnunu kırık kılcal damarlar kaplıyordu. Av kıyafeti giymişti ve elinde av tüfeğine benzer çifte namlulu bir tüfek vardı.

Libya'da değildi artık.

"Ormanlık alanda üstünüzde emniyet yeleği olmadan dolaşmamanız gerektiğini akıl etmeliydiniz hanımefendi. Sizi bir geyik sanmıştım." dedi adam.

Lark doğrulup yere oturdu. Ceketi ve asker pantolonu çamurdan ıslanmıştı. Vücudu titremeye başlıyordu.

"Sizi vurmadım, değil mi?"

Lark avcıya baktı kafasını kaldırıp. "Yok canım, gayet iyiyim. Silah sesini duyunca iki seksen yere yattım."

"Titriyorsunuz."

"Evet, öyle. Çamur soğukmuş." dedi Lark ama tir tir titremesinin nedeni çamur değildi, bunu biliyordu.

***

Başına gelene inanamıyordu Lizzy. Jane teyzenin doktor randevusu olduğundan, büyükannesi Haley'yi kendisine emanet etmişti. Şimdi burada oturmuş Bayan Chaikin ile David'in gelmesini beklerken, şımarık veletin kremalı çörek yiyişini izlemek zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Haley uslu dursun diye ona bu çöreği almıştı rüşvet olarak. Kardeşinin üstünü başını berbat etmesini izliyor ve her zaman yaptığı gibi çikolatalı kremayı damlatmaması için dua ediyordu. Haley gömleğini pisletirse, büyükannesi kesinlikle fark ederdi.

Kapının üstündeki çan tıngırdadı ve David girdi içeri. Lizzy'nin yüreğinde kelebekler uçuştu. Kıvırcık kahverengi saçları ve derin koyu renk gözleriyle David son derece hoştu. Her zaman olduğu gibi fotoğraf makinesini boynuna asmıştı. Lizzy'nin karşısındaki sandalyeye ilişti.

David gözlerini Haley'ye çevirdi. "Selam yumurcak, çörek nasıl bakalım?"

"Gayet güzel." Haley gözlerini kıstı. "Büyükannem sizin evde Noel ağacı olmadığını söylüyor. Bence çok üzücü."

Lizzy'nin yüzünü alevler bastı. "Haley, ne biçim laf o öyle! Bizim evde de yok Noel ağacı."

"Bizde yok ama büyükannemin evinde var. Hem büyükannem diyor ki annem hayatta iken bizim evde de varmış. Ama David'in hiç Noel ağacı olmamış, bence bu çok trajik." Haley son kelimeyi derin bir iç geçirerek söylemişti. "Trajik" sözcüğünün anlamını yeni öğrendiğinden, sürekli tekrarlayıp duruyordu.

"Önemli değil." dedi David. "Takma kafana. Eminim sen de ne dreidel[4] oynamış ne de Hanuka mumları[5] yakmışsındır. Eminim ki hamursuz ekmeği avına da çıkmamışsındır hamursuz bayramında[6]."

"Eğlenceli mi bari?" diye sordu Haley.

4 İbranice sevivon olarak adlandırılan, çocukların Hanuka'da oynadıkları bir tür oyuncak.

5 Musevilerin 'Işık Bayramı' olarak da anılan bayramları Hanuka zamanında yakılan mumlara verilen isim.

6 Kölelikten kurtulan antik İsraillilerin göç hikâyesini anan, bir Yahudi bayramı ve festivali.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii, çok eğlenceli."

"Bence hiçbir şey Noel ağacı veya Noel Baba'dan daha eğlenceli olamaz."

"Benim de hiç Noel ağacım olmadı." Söyleşi için tam zamanında gelen Bayan Chaikin lafa karışmıştı. Lizzy'nin içinden küçük kardeşini boğmak geliyordu. Böyle bir tanışma faslı hiç arzuladığı bir şey değildi.

Oturduğu yerden fırladı. "Oh, Bayan Chaikin, Davis Lisesi *Rebel Yell* gazetesinden David Raab'ı tanıştırayım size. Bu da küçük kız kardeşim. Onu da getirmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Aniden ona göz kulak olmam gerekti."

Bayan Chaikin, Haley'ye bakıp gülümsedi otururken. "Demek Haley sensin, öyle mi?"

Haley başıyla onayladı. Yüzü gözü çikolataya bulanmıştı.

"Kardeşimin adını biliyorsunuz demek?" diye sordu Lizzy.

Başını evet der gibi salladı Bayan Chaikin. "Dün sabah babanızla Haley ile ilgili sohbet etmiştik."

Haley ağzındakini çiğnemekten vazgeçti. "Neden sizin hiç Noel ağacınız olmadı?" diye sordu.

"Çünkü her Noel'de babamla Bermuda'ya giderdik. Bir Yahudi olarak yetiştirildiği için, Noel'de ağaç süslemek babamı hiç ilgilendirmezdi. Annem hayatta iken ağaç süslediğimizi hayal meyal hatırlıyorum. Annem Katolik'ti ama ben çok küçükken öldü."

"Yani benim annem gibi, öyle mi?"

"Annem öldüğünde sanırım senin şimdi olduğundan daha küçüktüm." Bayan Chaikin omuzlarını dikleştirip Lizzy'ye baktı. "Söyleşimizi Haley'nin önünde yapmasak daha iyi olur bence."

"Babamla konuştunuz siz ve o da benimle konuşmama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nızı söyledi, değil mi?"

Başını kaldırdı Lark. "Evet, söyledi ama ben yine de buraya geldim. Seni korumak istiyor sadece, babana kızma."

"Siz savaş fotoğrafçısı olmaya karar verdiğinizde, babanız karşı çıktı mı?" Lizzy elindeki not defterini açmıştı.

"O yaşa geldiğimde babamla çok gergin bir ilişkim vardı." Bayan Chaikin, David'e döndü ve "Fotoğraf makinen çok güzelmiş." dedi, "Fotoğraf gazeteciliği mi yapmak istiyorsun?" Vay canına, Bayan Chaikin yine Lizzy'nin sorularından birini geçiştirmişti.

"Evet, niyetim o." dedi David mahcup mahcup önüne bakarak. Lizzy'nin çok hoşuna gitmişti bu tavrı.

"Bana babanızdan söz edin." dedi Lizzy. Söyleşiyi yoluna koymaya çalışıyordu.

"Anlatacak pek fazla bir şey yok. Büyüdüğüm zaman, kendi kararlarımı alabilecek sorumlulukta olduğumu fark etti. Sen de babana biraz zaman tanı, kötü şeylerle baş edebileceğini zamanla anlayacaktır."

"Ama küçük çocukların başına da kötü şeyler geliyor." dedi Haley. "Araba kazasında beni kaçırmışlardı. Şimdi de peşimi bırakmayan dilsiz bir meleğim var." Başını eline dayamış ve çok acınası görünmeyi becermişti yine.

Lizzy öfkesini bastırdı. "Bir şeyin yok Haley. Lütfen melekten söz edip beni utandırmayı kes."

"Hiç önemi yok. Senin meleğin çok ilgimi çekiyor Haley. Adı var mı?" diye sordu Bayan Chaikin.

"Yok. Hemen hemen hiç konuşmaz. Durmadan ağlar."

"Oh, çok üzüldüm. Peki, neden ağladığını biliyor musun?"

Haley yok der gibi salladı başını. "Bilmiyorum. Ama babam için üzüldüğünü düşünmeye başladım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Chaikin ciddileşti. "Anlıyorum."

"Melekten söz etmeye son verebilir miyiz lütfen?" diye yalvardı Lizzy. Haley eline geçen bu fırsatın içine etmeyi bitirdiğinde, büyük olasılıkla Lark Chaikin bir daha asla kendisiyle konuşmayacaktı.

"Hey, aklıma bir fikir geldi." dedi Haley sevinçle.

"Neymiş o?" diye sordu Lizzy.

Haley, David'e baktı. "David, çam ağacı kurmamıza yardım etmek ister misin? Eğer sen Noel ağacımıza yardım edersen belki sonra Lizzy'yi evine davet eder, sizin bayramda yaptığınız her neyse, ona gösterirsin."

"Biz mum yakarız." David dönüp Lizzy'ye baktı. Kıpkırmızı olmuştu. Böyle yüzü kızardığı zaman çok hoş oluyordu.

"Tamam David, beni davet etmek zorunda değilsin. Kız kardeşim biraz—"

"Seni davet etmeyi çok isterim Lizzy." diye kaçırdı ağzından David. "Hanuka bayramı bütün hafta sürer. Anneme sorayım. Eminim zevkle sana latke yapacaktır."

"Latke mi?"

"Bir çeşit patatesli krep." diye açıkladı Bayan Chaikin. "Hiç kaçırma derim. Gitmelisin. Hem Hanuka mumları yakmak da çok eğlencelidir."

"Sen Hanuka mumları yaktın mı?" diye sordu Haley.

"Sadie teyze yaşarken yakardık. Latke pişirir ve bizi evine çağırırdı. Annemin ölümünden sonra. Ama Sadie teyze de vefat etti."

"Biliyor musun..." dedi Haley, Lizzy'ye gözlerini devirip bakarak, "Tavan arasında kutular dolusu Noel ıvır zıvırı var, çam ağacı ve süsleri de. Onları aşağı indirip evi süsleriz, ağacı da kurarız, babama sürpriz olur. David ile Bayan Chaikin de eğlenceye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

katılmış olurlar."

Birdenbire, Haley artık baş belası değildi sanki. Belki de iyi bir fikirdi bu. Lizzy, David'i eve davet eder, Bayan Chaikin de şaperon gibi onlara eşlik ederdi. Böylece babası da kalp krizi geçirmezdi.

Lizzy, parmaklarını masanın altında birbiri üstüne koyup, kendisine şans diledi. Hem tavan arasında Noel süslerini kutulardan çıkarırken, Bayan Chaikin ile söyleşiyi gerçekleştirme fırsatını bulabilirdi.

"O hâlde, yardım edecek misiniz bize Bayan Chaikin?" diye sordu Haley.

"Bilmem ki. Babanız buna pek sevinmeyebilir."

Aniden olduğu yerde dikildi Haley. "Ama melek yardım etmeniz gerektiğini düşünüyor. Bence dün gece babamın monoton kısır döngüsünden çıkmasını ve değişiklikler yapmamız gerektiğini söylerken, tam da bunu demek istemişti. Melek gülümsüyor ve başını sallıyor."

"Kes sesini Haley, melekle ilgili bir şey söyleme artık, tamam mı?" Ne kadar utanç vericiydi bu.

Bayan Chaikin, Haley'ye doğru eğildi, "Demek ağlamaya son verdi, öyle mi?"

Haley başıyla onayladı. "Gerçekten sizin yardımınızı istiyor. Anlayabiliyorum bunu."

Bayan Chaikin gülümsedi. "O zaman bu daveti nasıl reddedebilirim ki? Bir meleği üzmek istemem doğrusu."

***

Allenberg olay yeri inceleme ekibi, Jimmy Marshall'ın Mercedes'ini üstünkörü kontrol ederken Stone da olan biteni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşıdan izliyordu. Gümüş rengindeki araç, birkaç avcı tarafından bulunmuştu. Kasabanın sekiz kilometre kuzeyinde Jonquil Evi diye bilinen av evine çıkan asfaltsız yolda terk edilmişti. Kapıları kilitliydi ve görünüşe bakılırsa her şey yerli yerindeydi. Kan izleri, cinayet ya da herhangi bir mücadeleye işaret eden hiçbir belirti yoktu.

Ama kahrolası araba, Stone'un görev alanının yaklaşık üç kilometre dışında, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bulunmuştu. Yani, bu işin sorumluluğunu Billy Bennett üstlenecek anlamına geliyordu bu.

Allenberg Şerifi Bennett, soluk sarı saçlarında öğle sonrası güneşi parlayarak, Stone'a doğru ilerledi. Billy karşısına çıkan her kızın anında abayı yaktığı bir herif olmuştu hep. Ve de büyük olasılıkla kendisine çok iyi baktığı için, polislikle yakından uzaktan ilgisi olmayan bir salak olmasına rağmen devamlı seçimleri kazanırdı.

"Verdiğin tüyo için teşekkürler Stone." dedi en sevimli gülücüklerinden biriyle. "Olayı izlemeye aldık ama fazla bir şey yok görünürde. Bahse girerim Jimmy arabasını burada öylece bırakmıştır ve kız arkadaşı gelip toplamıştır kendisini."

"Neye dayanarak söylüyorsun bunu?"

Bennett omuzlarını silkti. "Söylentiler var. Ama bu ilçede söylentiler neredeyse gerçekler kadar doğrudur, bilirsin."

"Ormanı ve bataklığı arayacaksınız, değil mi?"

Bennett ellerini kalçalarına dayadı. "Ormana giden izler görmüyorum ben, sen gördün mü?"

"Dikkatle bakmadım. Sistemli bir arama yönetmen gerekir, Lee ve Hettie adına buna mecbursun."

Başını kaldırıp önce giderek parlaklığını yitiren gökyüzüne, sonra da Stone'a baktı Bennett. "Yanılmıyorsam, Son Şans

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kasabası sınırlarının en az beş kilometre uzağındayız. Senin yetki alanına girdiğini sanmıyorum."

Billy Bennett ile doğrudan bir çatışmaya girmenin anlamı yoktu. Stone eğer şerifin aksiyona geçmesini istiyorsa, Lee Marshall'ı devreye sokmalıydı. Lee oğlunun kaçmamış olduğuna ve ortadan kaybolduğuna ikna olursa, belki eyleme geçme talebinde bulunurdu. Lee ona gidip nehir kıyısında inceleme yapmasını söylerse, hiç soru sormaksızın yapardı bunu Billy.

Stone şapkasını düzeltti. Akşam yemeği zamanı geliyordu. "Tamam o zaman. İyi günler sana. Soruşturman için herhangi bir yardımım gerekirse beni arayabilirsin. Hettie ve Lee'ye Jimmy'nin arabasını bulduğumuzu bildireceksin, değil mi?"

"Hallettik bile."

Stone başını sallayıp devriye arabasına doğru yürüdü. On dakika sonra aracını, kiraladığı küçük çiftlik evinin önüne park etti. Bugün Lizzy, Haley'ye göz kulak olmakla yükümlüydü çünkü Jane, kasabada hemen herkesin haberdar olduğu doktor randevusuna gitmişti.

Eve doğru yürürken, Jimmy Marshall ve Şerif Bennett konusunda ne yapması gerektiğiyle ilgili kafa yoruyordu. Tam yolun yarısına gelmişti ki piyanonun sesi stinger füzesi gibi çarptı ona.

"Sessiz Gece" melodisini ve şarkıyı söyleyen kızlarını dinlemek için çakılıp kaldı olduğu yere.

Neler oluyordu?

Telaşla ön kapıya koştu, neredeyse menteşelerinden sökecekti açarken. Kalbi küt küt atıyordu. Oturma odasına girdiğinde, ince parmakları piyanonun üstünde dans eden, uzun bal renkli saçlı ve yuvarlak hatlı bir kadın görmeyi neredeyse ümit ediyordu.

İnanılmaz bir hayal kırıklığı yaşadı aksine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sharon'ın piyanosunu çalan kısacık saçlı incecik kadın Lark Chaikin'den başkası değildi. Bununla da kalmıyordu. Eski, yapma çam ağacına yer açmak üzere oturma odasındaki eşyalar yer değiştirmişti.

Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Noel ağacı yanlıştı —üstünde kırmızı kurdeleler yoktu. Tepesindeki melek de. Sharon yan pencerenin kenarına asla böyle ışıklar ve simli gelin telleri koymazdı.

"Ne halt ettiğinizi zannediyorsunuz?" diye bağırdı. Stone hiç tanımadığı bir oğlanın yanında duran Lizzy'ye bakıyordu. "Eşyaları oynatmanıza kim izin verdi?"

Sonra bakışlarını Lark'a çevirdi. "Sizi evime davet ettiğimi anımsamıyorum. Şimdi o piyanoyu kapatın… Lütfen."

Lark başını kaldırdı, dudakları incelmişti ve koyu renk gözleri yaralanmış gibi bakıyordu. "Kederli Melek'in önerisiydi bu sanırım." dedi.

Stone önce ağzını açtı ve derhâl kapattı. Ağzından çıkacak sözler bayağı ve çirkin kaçacaktı. Kızlarının duymasını isteyeceği türden değillerdi.

Ters ters baktı Lark'a. "Babanızın kendi şahsına uygun davranış biçimleri olduğunu biliyorum ama bana uymaz. Lütfen evimi terk edin." Sonra oğlana döndü. "Sen de kimsin?"

"David Raab." Oğlanın sesi çatlak çıkmış, yanakları kızarmıştı. "Sizi tanıdığıma memnun oldum Baş Komiser Rhodes. Lizzy ile Haley, Noel'in birazcık tadına varmak için beni ve Bayan Chaikin'i davet ettiler."

Stone oğlana bakakaldı. Nereden çıkmıştı bu çocuk?

"David kasabaya yeni taşındı." dedi Lizzy. "Babası Hugh amca ile çalışıyor. Yarın akşam da ben Hanuka mumları yakmaya ve latke yemeye David'in evine gideceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hanuka mumları da nesiydi? Stone gözlerini kısıp işaret parmağını oğlana doğrulttu. "Evine git David." Lark'a döndü sonra. "Siz de."

Sonunda Haley'ye döndü. "Sen de odana. Başın belada senin küçük hanım. Tavan arasındaki kutuların yasak bölge olduğunu bal gibi biliyorsun."

Haley, annesi Sharon'ın minyatür yüzüne benzeyen bir yüzle baktı babasına. "Ama baba..." dedi, "Melek senin monoton hayattan kurtulman gerektiğini söyledi dememiş miydim sana dün gece? Sana yardım etmeye çalışıyoruz."

Stone'un kan beynine sıçradı. "Gidin! Hepiniz!" Hışımla döndü, mutfağa gidip çaydanlığı kaptığı gibi, var gücüyle arka duvara fırlattı. Çaydanlık paramparça olmuş, alçı duvarda koskoca bir delik açılmıştı.

Uzun bir süre soluk almaya çabalayarak, duvara bakakaldı. Arabadan inip, oturma odasından gelen müziği duyduğunda olduğu gibi, uzun zamandır öldüğünü sandığı bir şey içinde yeniden hayat bulup canlanmıştı.

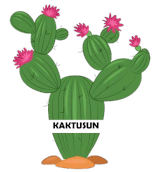
Kahretsin. Neydi bu? Ümit mi?

Önemi de yoktu zaten çünkü içindeki tüm ışık, hava ve hayat, duvarda açtığı o aptal deliğe akıp gidiyordu.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 9

"Konuşamaz mıyız?" diye sordu Lark. Stone Rhodes'un evinin arka tarafındaki küçük mutfağın kapısında duruyordu.

Baş komiserin sırtı dönüktü, polis üniforması geniş omuzlarına dar geliyordu sanki. Adam gözlerini az önce açtığı deliğe dikmiş, sık ve kesik soluklar alıp veriyordu.

"Hayır." dedi.

"Çok şaşırdım," Kadın anlamadığı bir nedenle Stone'un çekim gücüne kapılmış gibi öne doğru birkaç adım attı. "Ama neler hissettiğinizi anlıyorum."

Stone arkaya döndü, yeşil gözleri öfkeden çakmak çakmak parlıyordu. "Neler hissettiğimi anladığınızı söylemeyin bana çünkü bu koca bir yalan."

"Ama anlıyorum. Çok sevdiğiniz birini kaybetmenin ne olduğunu bilirim. Sandığınızdan daha fazla benzer yönlerimiz var."

Yüz yüze birbirlerine baktılar uzun bir süre. Stone'un canı yanıyordu. Lark anlamıştı. Kendisinin de canı yanıyordu.

Belki ona bir şekilde ulaşıp anlamasını sağlayabilirdi. "Bugün kötü bir gün geçirdim, o yüzden kızlarınız Noel ağacı kurup evi süslemeyi önerince, bana iyi geleceğini düşündüm. Bir süre hayatımdaki karanlık şeyleri unuturmuşum gibi geldi. Onlara minnettarım. Bunu kabullenmeniz mümkün mü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya ben Noel ağacı ve süslemeler istemiyorsam?" Sesi çatlak ve derinden çıkmıştı.

"Hadi Stone. Noel ağacı kurdular diye çocuklarına bağırdın az önce."

"Yüreğime su serptiğin için teşekkürler."

Stone'un sözlerindeki gizli alayı kaçırmamıştı Lark. Bunu olumlu bir gelişme gibi algılayıp devam etti. "Hem çörek fırınında oturup savaş muhabirliğinden söz etmektense, kızlarınla Noel ağacı süslemenin daha iyi bir şey olacağını da düşündüm." Gözleri bir ara dalıp gitti. Sabah bataklık sahada başına gelen o felaketten beri kendisini güçsüz hissediyordu.

"Seni rahatsız etmemesi konusunda Lizzy'yi uyarmıştım."

Lark yüzüne baktığında Stone'un çenesindeki kaslar oynuyordu. "Hayır, Lizzy'ye benimle konuşmamasını söyledin. Arada fark var. Lizzy bunu bilecek yaşta."

"Peki o oğlan nereden çıktı?"

"Asi Yakarış fotoğrafçısı. Akıllı ve iyi bir çocuk. Bırakın da Lizzy oğlanın annesinin yaptığı latkelerin tadına baksın çünkü doğrusunu istersen ev yapımı latkeler, uğruna ölünecek kadar lezzetlidir."

Stone'un kafası karışmış gibiydi.

"Patates krepleri." diye açıkladı Lark. "Geleneksel Hanuka yiyeceğidir latkeler."

"Anladım."

"Sahi mi? Emin misiniz? Dün sana babamın geçmişinden kurtulup olayları oluruna bırakmakta zorlandığından söz etmiştim. Babama benzeyen çok fazla yönün var bence. Lütfen Stone, kızlarından özür dile. Piyanoyu açın ve bırakın biri çalsın. Harika bir enstrümandır, o kadar uzun zaman tozlanmaya bırakılmamalı. Bana öyle geliyor ki piyanonun kullanılmıyor olmasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eşin onaylamazdı. Ve rica ediyorum, meleği yüzünden Haley'ye kızmaktan vazgeç." Lark gözlerini Stone'un parmağındaki nikâh yüzüğüne dikti.

"Hayatımı yargılama hakkını size kim verdi?"

"Hiç kimse." dedi Lark dümdüz.

Uzun bir süre öylece birbirlerine baktılar. Tuhaftır ama ikisine de uygunsuz gelmiyordu bu durum, hatta kimi zaman aralarındaki sessizlik kelimelerden daha anlamlıydı. Konuştuklarında genellikle tartışıyorlardı. Sustuklarında başka bir şey vardı. Derin bir ilişki akımı.

Tam o sırada dış kapının sinekliği çarparak kapandı ve bir kadın sesi duyuldu. "Hangi cehennemdesin Stone Rhodes? Sana ağzının payını vermeliyim."

Stone gözlerini yumdu. Yüzündeki yarı sıkıntılı, yarı suçlu küçük oğlan ifadesi görülmeye değerdi.

"Harika!" dedi derin bir iç çekerek, "Günümü gün etmek için bir bu eksikti. Sizinle annemin bana karşı cephe alması."

Bir saniye geçmeden koyu renk kıvır kıvır saçlı yaşlıca bir kadın telaşla daldı mutfağa. Bu kadının Stone ile akrabalığı olduğu çıkarımını yapmak için uzman olmaya gerek yoktu. Aynı yeşil gözler ve aynı kemik yapısı.

Kadın önce olay yerini süzdü, bakışları bir süre baş komisere yoğunlaştıktan sonra Lark'a çevrildi.

"Tamam, açıklıyorum." dedi sözcükleri uzatarak, "Sen Abe Chaikin'in kızısın."

"Evet efendim."

"Ben Stone'un annesi Ruby Rhodes." Uzattığı eli sıktı Lark. Küçük, sıcacık elleri ve ışıl ışıl parlayan gözleri vardı.

"Duyduğuma göre melek konusunda Haley'ye yardımcı oluyormuşsunuz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anne, başlama—" Stone'un sözleri bir uyarıydı ama çok yanlış bir ses tonuyla söylenmişti. Kuşkusuz, Ruby oğlunu tam istediği gibi yetiştirmişti.

"Ah, sanırım gitmem gerkiyor." dedi Lark. Zaten gereğinden fazla konuşmuştu.

"Hayır şekerim, hiç gerek yok. Lizzy az önce beni arayıp tüm olanları anlattı. İtiraf etmeliyim ki Stone'un salonunun Noel için süslenmiş olduğunu görmek çok güzel." Dönüp sert sert baktı oğluna. "Son birkaç yıldır bayramın neşesini kaçıran herifin teki oldu, değil mi oğlum?"

"Anne, lütfen."

Ruby başını sallayıp gözlerini devirdi. "Evet, evet oldu. Asık suratlı, neşe kaçıran biri."

"Lizzy mi aradı seni?" diye merak etti Stone.

"Aradı ya. Şimdi de odasında hüngür hüngür ağlıyor. Senin yarın Davidlere gitmesine izin vermeyeceğini, Noel süslerini indirteceğini ve burada Lark'a çok kaba davrandığın için Lark'ın bir daha asla kendisiyle görüşmeyeceğini düşünüyor. Lafın kısası oğlum, ergen yaştaki kızını kendinden böylesine soğutmayı başardığın için ne kadar gurur duysan azdır."

"Tamam." Stone gözlerini kaçırıp az önce duvarda açtığı deliğe baktı.

Ruby, Lark'a döndü bu kez. "Bu akşam aile yemeğimiz var, eğer sen de katılırsan çok seviniriz şekerim. Gelirsen Lizzy'nin de Haley'nin de yüreklerine su serpilecek. Sana çok bağlanmışlar canım, öyle anladım."

"Benim size yemeğe gelmemi istiyorsunuz, sahi mi?"

"Evet, elbette. Hem arzu edersen dilediğin kadar piyano çalabilirsin. Yemekten sonra hep birlikte şarkı söylemek çok eğlenceli olur. Üstelik de tam Noel zamanı, Noel şarkıları falan söyleriz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stone o kadar kederli bir iç geçirdi ki buna inilti bile denebilirdi.

İstemediği hâlde adama duyduğu çekimin farkındaydı Lark. Aslında bu daveti geri çevirmeliydi ama Ruby, babasının son arzusunu yerine getirmesine engel olan Elbert'ın karısıydı.

"Memnuniyetle gelirim."

***

Stone kendisini ev sahibinin verdiği akşam yemeğinde, davetli bekâr erkek ve kızın yan yana oturtulduğu aptal kadın şovlarından birine kıstırılmış gibi hissediyordu. Özellikle Lark'ın burada uzun süre kalmayacağı düşünülünce, annesinin bu girişimi ilginçti.

Üstelik Lark'ın annesinin güvenini kazanmak için yol yapması da sinirine dokunmuştu. Lizzy kadına korkunç saygı duyuyordu zaten. Haley'nin meleğini kabullenerek onun da aklını çelmişti. Küçük kız, meleğin Lark'ı ne kadar sevdiğini, Lark'ın da meleği çok sevdiğini zırvalayıp durmuştu bütün gece.

Açık seçik ifade edemiyordu ama bir bakıma sıkıntı veren bir durumdu. Hem bir de Lark'ın basbayağı çekici olması vardı.

Annesinin her zaman salona koyduğu kocaman çam ağacını süslemek için aile bir araya toplanmıştı. Erkek kardeşleri ve kız kardeşi eşlerini getirmişti ve ev hıncahınç doluydu. Bu yıl Stone kendisini gruptan dışlanan biri gibi görüyordu. Hepsi evlenmiş, düzenini kurmuştu ve oldukça mutluydular.

Stone, konsol dolabının önünde dikilmiş elindeki birayı yudumluyor ve salondaki yabancıyı izliyordu. Boyundan daha yüksekteki dala bir melek asmaya uğraşırken Lark'ın tişörtü yırtılmıştı. Belinin hemen üstündeki yırtıktan, kremamsı teni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görünüyordu.

Hiç istemediği bir ateş kapladı içini.

Altın renkli saçlarının bir kısmı atkuyruğundan kurtulmuş olan Haley, Lark'ın yanı başında hoplayıp zıplıyordu. Lark'ın varlığı ile küçük kızı hayat bulmuştu sanki. Lark da hangi meleğin nereye yerleştirileceğini öğrenmek için küçük kızı dikkatle ve sabırla dinliyordu.

Stone'un erkek kardeşi ile yengesi Clay ve Jane, bebek bekleyen anne babaların toy bakışları ile Haley'nin maskaralıklarını izliyorlardı. Jane müjdeyi sofrada aile bireyleri ile paylaşmıştı ama o gün Jane'in doktor randevusu olduğunu bütün kasaba bildiğinden, kimse şaşırmamıştı bu habere.

Amca olma fikri tuhaf geliyordu Stone'a. Ailedeki evli bireyin kendisi olduğu gerçeğine alışkındı.

Yemek odasındaki yerinden salona doğru yürüdü. Cam bir top aldı ve Lark'ın hemen yanındaki dala astı.

Kadın ufacıktı ama inanılmaz güçlüydü. Ateş böceği gibi, içinden bir parıltı yayılıyordu. Stone, Lark'ın yanında uzunca bir süre ayakta dikildi, utanıyor ama ne yapacağını bilemiyordu. Becerileri arasında Noel ağacı süslemek yoktu. Çekici bulduğu kadınlarla konuşmak da.

"Demek..." diye söze başladı Lark adamın acemiliğini anlamış gibi, "Yakında amca oluyorsun."

"Evet, bay huysuz, amca olacak." dedi Stone'un küçük erkek kardeşi Tulane. Stone, tıpkı küçükken yaptığı gibi Tulane'e çelme takmak ve onu yere düşürüp pataklamak istedi o an.

"Çabalıyor." dedi Lark gülümseyerek. "Biliyorsunuz, cengâverler için her zaman kolay olmuyor." Sesi yavaş ve sakindi. Bakışlarını kaldırıp Stone'a göz attı. Stone bir kez daha kadının acayip bir şekilde kendisini gerçekten anladığını hissetti. Sharon

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşarken bile, hiçbir zaman Noel adamı olmamıştı.

"Hey, bakın buraya hepiniz, fotoğraf albümlerinin hepsini çıkardım." diye bağırdı annesi odanın diğer ucundan. Kolunda yarım düzine albümle salondan içeri girmişti. "Gelin kızlar, Tulane'in çıplak bebeklik fotoğraflarına bakalım. Bebekken o kadar şeker bir poposu vardı ki."

Tulane homurdandı. "Anne, yapma lütfen."

"Oooh, göreyim!" dedi Tulane'in eşi Sarah. Kalabalığı dirsekleriyle yarmaya çalışıyordu.

Beş saniye sonra annesi yanında Sarah, Jane ve Stone'un kız kardeşi Rocky ile birlikte salonun kanepesine oturmuş, bugüne dek çekilmiş en utanç verici fotoğrafların her birine göz atıyorlardı. Lark kanepenin koluna ilişti, Rocky'nin kocası Hugh da kuşkusuz karısının çocukluk fotoğraflarını görebilmek için fütursuzca kanepenin arkasına yaslanıp başını uzattı.

"Annem çekilmiş olan en berbat fotoğrafları saklamada gerçek bir efsanedir." dedi Clay.

"Biliyor musunuz?" diye karşılık verdi Lark, "Tam da bu konu ile ilgili bir proje yapmıştım kolejde okurken."

"Kötü fotoğraflar üstüne proje mi yaptınız? Hadi oradan." Hugh kaşlarını kaldırmış, tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Tam olarak öyle sayılmaz." dedi Lark. "Proje için aile albümlerinde yüzlerce fotoğraf taradım. Gözle görülebilir bir sanat arıyordum ama sonunda her aile albümünde benzer fotoğraflar olduğunu keşfettim."

"Ne demek istiyorsun?" diye söze karıştı Stone.

Lark, Ruby'nin tuttuğu albüme baktı. "Bu fotoğrafı görüyor musunuz?" Stone'un birinci yaş gününde çekilmiş bir fotoğrafa işaret ediyordu. Stone ağlıyor, pastanın üstündeki tek mum pırıl pırıl yanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim en iyi portrelerimden biri değil." diye yorumladı Stone.

"Ama tam da seni yansıtıyor." dedi annesi.

Lark güldü. Kahkahası Stone'u alıp götürdü.

"Nasıl olur da bu fotoğraf başka birinin albümünde bulunur?" diye sordu annesi.

"Tabii ki bunun aynısı değil ama hemen her aile albümünde tek mumlu bir pasta önünde ağlayan bir bebeğin fotoğrafı vardır."

"Ürpertici bir şey bu!" dedi Stone sırf tartışma çıksın diye.

"Bak oğlum..." dedi annesi, "Negatif biri olmak istiyorsan, al bu olumsuzluğunu balkona falan götür. Bence her aile albümünde bebeğin birinci yaş gününde çekilmiş bir fotoğrafın bulunması çok hoş. Bizleri birbirimize bağlıyor bir şekilde. Lark, başka hangi fotoğraflar var bu kategoride?"

"Örneğin, çıplak bebek, ilk saç tıraşı, okulun ilk günü, mezuniyet, ön dişleri düşmüş çocuklar." Bunu söylerken Lark gülümseyip Haley'ye baktı.

Haley de gülümsedi. Ön dişleri çıkmaya başlamıştı ve çizgi filmlerdeki kunduzlara benziyordu.

"Bunu bilmek içimi rahatlattı." dedi annesi.

Clay kıkır kıkır güldü. "Sakın çekinme, o çıplak bebek fotoğraflarını hemen Facebook'a koy ve beni etiketlemeyi unutma, tamam mı?"

"Hele bir dur sen Clay, senin bebeğinin de çıplak popolu bir fotoğrafı olacak." dedi annesi.

Jane kıkırdadı, Clay başını salladı. "Çok beklersin, hayatta olmaz!" dedi.

Salonda nidalarla dolu utanma anları devam ederken, birer bira daha almak üzere Stone ve Tulane birlikte mutfağa gittiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane birasının kapağını açarken "Lark hiç de fena değil." dedi abisine.

"Başlama sakın. Babasının küllerini on sekizinci deliğe serpmek için ve annem davet ettiği için burada o kadın. Babam asla pes etmeyecektir bu konuda ama annem o küçük savaşlarından birini açmış durumda. Her zamanki gibi, ben arada kaldım."

Tulane abisinin sırtını sıvazladı. "Keyiflen biraz Stony, göz açıp kapayana kadar bayram sona erecek ve bu düğün dernek havasına katlanmana gerek kalmayacak nasılsa." Tulane salına salına salona gidip kanepenin arkasından uzanarak karısının omzunu sıktı usulca.

Stone salon kapısına yaslandı ve uzun bir süre boyunca içeriyi izledi. Eski albümler birer birer ortaya çıkmış, sayfaları çevrilmiş ve sıra nihayet annesi ile babasının gençlik fotoğraflarına gelmişti.

"Vay anasını!" dedi Lark birdenbire ve verdiği aşırı tepkinin ayırdına varıp derhâl sustu. "Babam bu. Nasıl olur?" Albümün üstüne eğildi. Kaşları çatılmıştı.

"Hay Allah, o fotoğrafı unutmuştum." dedi annesi. "Bu Bert'in babası Zeke, tam şuradaki." Annesi fotoğrafı işaret ediyordu, o sırada Stone da annesinin omzunun üzerinden fotoğrafa bakabilmek için yanlarına gitti.

"Yanlarındaki Nita Wills mi?" diye sordu Rocky. "Ne kadar da genç ve mutlu görünüyor."

"Hepsi mutlu görünüyor." diye fısıldadı Lark.

"On sekizinci deliğin ordalar." dedi Sarah. "Bak, tam arkalarında İsa'nın heykeli var. Acaba fotoğrafı kim çekmiş?"

Annesi fotoğrafı küçük plastik kilitlerinden çıkarıp arkasını çevirdi. "Şimdi hatırladım. Zeke öldükten sonra onun fotoğraf makinesinde bulduğumuz fotoğraflardan biri bu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Babam mı çekti bunu?" diye sordu Tulane.

Annesi hayır der gibi başını salladı. "Zeke öldüğünde Bert ve ben orada değildik. Bert, Washington'da Walter Reed hastanesinde yatıyordu, ben de yanındaydım. Vietnam'dan yeni dönmüştü. Daha sizler doğmamıştınız." Annesi odanın karşı tarafında oturan babasına baktı. Elbert düşüncelere dalmıştı. Lark'ın orada bulunmasından da hiç hoşnut değildi.

"Hadi ama Bert, Zeke'in ölümünden Lark'ın babasının sorumlu olduğunu düşünmeyi daha ne kadar sürdüreceksin?" diye sordu annesi.

Lark fark edilir biçimde gerildi ve önce annesine sonra da babasına baktı.

"İşleri karıştırdı ve belaya neden oldu. Babam da ne yapıp edip her zaman belanın ortasında bulurdu kendini." dedi Elbert. Görünüşe bakılırsa, bu savaşın ilk raundunu annesi kazanıyor gibiydi. Annesi her zaman azimli bir mücadeleci olmuştu.

"Gerçekten Bert." dedi annesi öldürücü darbeye giriş yaparak, "Geçmişi unutmanın zamanı geldi. Hepsi uzun zaman önceydi. Ve geriye dönüp baktığımda, senin Abe Chaikin'in kızını suçluyor olman eminim babanın hiç hoşuna gitmezdi. Fotoğrafa bak, yakın iki arkadaş gibiler. Eğer yakın dost olmasalardı, bu fotoğrafı çektirirler miydi hiç?"

Babası kalkıp arka bahçeye çıktı. Stone da babasının aklından geçenleri tam olarak biliyordu. Zeke çok genç yaşta ölmüş, öldüğünde babasının hayatı sonsuza dek değişmişti.

Bu olay asla yüksek sesle tartışılmamıştı fakat herkes, Rhodes ailesinde deliliğin babadan oğula geçtiği yolundaki söylentide bir nebze doğruluk payı olduğundan korkar olmuştu.

Babasının durumu da söylentileri iyice doğrular nitelikteydi. Adam bir gün bedensel yaralarından kurtuluyor, ertesi gün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

melekler görüyordu. Hastalığının travma sonrası stres bozukluğu olduğunu söylemişlerdi ama babası buna asla inanmamıştı. Onun için değişen tek şey babasını kaybetmiş olmasıydı.

Stone, büyükbabası Ezekiel Rhodes'un da Atlanta'da yaşayan, saygın bir savaş gazisi ve bir avukat olduğunu biliyordu. Ama her ne olmuşsa olmuş, kendi babası öldüğünde onun da kafasında kontak atmış ve tası tarağı toplayıp aile toprağı üzerinde golf sahası kurmak için Son Şans'a dönmüştü.

Stone meleklere inanmıyordu. Gitmekten korktuğu ruhunun o derin yerleri dışında.

Annesi, babasının dışarı çıkmasıyla odaya çöken sessizliği bozarak, "Biliyor musunuz..." dedi, "Bahse varım ki o fotoğrafı Zeke bizzat kendisi çekti. Kamerasıyla oynayıp dururdu sürekli. Albüme bu fotoğrafı koyduğumda fotoğraftakinin baban olduğunun farkında değildim Lark. Zeke'in son fotoğrafı olduğu için sakladım onu."

Lark hafiften gülümsedi annesine. "Filmi banyo ettirdiğinize sevindim. Babamı on sekizinci deliğin başında dururken görmek olayı daha bir gerçek kıldı sanki. Neler olduğunu anlamak için gerçekten Nita Wills ile görüşmeliyim. Yarın kasabaya dönüyormuş."

Annesi Lark'ın elini hafifçe okşadı. "Sorun değil tatlım. İstesek de istemesek de kader, senin ailenle bizimkini kırk yıl önce bir araya getirmiş."

"Doğru ama işin bir başka yönü var. Babam küllerinin o fotoğrafta durduğu yere serpilmesini istiyor. Ve birdenbire, cevabını bulamadığım sorular var şimdi. Babamın o fotoğraftaki gibi güldüğünü hiç görmedim. Burada çok mutluymuş demek."

Sarsılmış gibiydi Lark.

"Tamam, sanırım sana cevapları bizim bulmamız gereke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cek." dedi annesi hem Stone'a hem de daha uzakta arka balkonda düşüncelere dalıp gitmiş purosunu tüttüren babasına bakarak. "Cevapları bulunca, belki Bert de geçmişinden kurtulup babanın küllerini serpmene izin verir. Bu fotoğrafa bakınca insanın neden mutlu olduğu bir yere ve zamana dönmek isteyebileceğini anlıyorum. Ama yaşam geleceğe akar, geçmişe değil."

Annesinin bakışları Stone'u olduğu yere mıhlamış gibiydi. Oğluna gözleriyle mesaj gönderiyor ve bir kere olsun bunları duymak istiyordu. Ama oğlunun ne yapması gerektiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu.

Lark belli belirsiz gülümsedi annesine bakıp ve oturduğu yerden kalktı. "Teşekkürler Bayan Rhodes. Beni bu gece yemeğe davet ettiğiniz için size gerçekten müteşekkirim. İnsanın sevdiği birini kaybetmesi çok zor ama siz beni kendi evimde gibi hissettirdiniz. Şimdi gitmem gerekiyor ne yazık ki."

Stone birasını sehpanın üstüne koydu. "Arabanıza kadar size eşlik edeyim."

Lark tuhaf tuhaf baktı. "Birkaç metre ötede sadece, Kountry Mutfağı'nın önüne park etmiştim."

"Nerede olduğunu biliyorum ve size eşlik edersem kendimi daha iyi hissedeceğim."

Çene kaslarının rahatsızca oynamasından, Lark'ın eşlik edecek birini istemediğini anlamıştı ama Stone'un umurunda değildi.

"Acele etme!" diye seslendi Rocky arkalarından, "Nasılsa turtanın çoğunu yedik bile."

***

"New York'ta büyüdüm ben. Sanırım kimsenin yardımı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmadan da arabamı bulabilirim." dedi Lark. Akşam serinliğinden korunmak için paltosunun yakasını kaldırdı.

"Sonunda kış göründü galiba." dedi Stone derin ve gümbür gümbür sesiyle. Kadının attığı taşı duymazdan gelmişti.

"Havadan sudan mı konuşacağız?"

"Hı-hı." Sözcükleri soğuk havada buhara dönüşüyordu.

Lanet olsun bu adama diye düşündü Lark. Şimdi ne kadar dengeliydi. Ne kadar güçlü. Carmine gibiydi. Carmine de bir hanımefendinin karanlıkta arabasına kadar yalnız yürümesine asla izin vermezdi. Sinir bozucuydu.

Yoldan aşağı hiç konuşmadan yürüdüler bir süre. Neden sonra Stone sessizliği bozdu. "Anlattığın bazı şeylerden son görevlerinin bayağı çetin olduğu sonucuna vardım."

Kaldırımdaki bir tümsek yüzünden sendeler gibi oldu Lark. Stone kolundan kavradı hemen. "Aman, yavaş." dedi. Sımsıcak nefesi kadının buz gibi yanağını okşadı.

Lark kolunu derhâl Stone'un elinden kurtardı. "İyiyim."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Bak, daha önce sana bilmişlik tasladığım için üzgünüm. Kızlarına bağırınca tepemi attırdın. Dediğim gibi, Lizzy ve Haley ile Noel ağacı kurmak beni mutlu etmişti. Kızların bana neşe kaynağı oldu. Ve son zamanlarda neşelenecek fırsatım olmuyordu."

Stone durdu.

Lark da durdu.

Sokak lambasının cılız ışığı adamın saçlarındaki gri tellere vuruyor, gözlerinde parlıyordu. "Sinirlerime hâkim olamadığım için ben özür dilerim." Stone derin bir soluk aldı. "Her konuştuğumuzda senden özür dilemem gerekiyor, değil mi?"

Kadın omuzlarını silkti. "Önemi yok. Dayanıklıyımdır."

Parmaklarını blucinin cebine sıkıştırdı Stone. "Evet, onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anladım zaten. Yani elimde değildi, anlıyor musun, şaşırdım sadece. Hele piyanoyu duyunca…" Sesi gücünü kaybetti ve sanki sözlerinden belli olacak her ne zaafı var idiyse, onu örtmek ister gibi birkaç kez öksürdü. "Her neyse, kızların seni neşelendirmesine sevindim. Haley'nin sana nasıl taptığını görebiliyorum. Lizzy de neredeyse su üzerinde yürüyebileceğine inanmış durumda. Ve diyeceğim o ki bana da benimle ilgili bazı şeyleri anlıyorsun gibi geliyor. Hiç kimsenin anlayamadığı şeyleri."

"Deniz kuvvetlerindeydin değil mi?" diye sordu Lark. "Yıllar içinde çok bahriyeli tanıdım, belki ondandır. Hangi bölükteydin?"

"Altıncı deniz birliği." dedi. "Saddam'ın sınırlarını ihlal ettik 1991'de. Büyük bir ateş muharebesiydi. Çok ölü ve yaralımız oldu. Sadece on dokuz yaşımdaydım."

Stone kısa cümleler kuruyordu ama sözcükleri fokurduyordu. 1991'de gördüğü şeyleri belli ki unutmak istiyordu.

Birden o anda, adama sabah bataklıkta yaşadıklarını anlatmak geldi içinden. Fotoğraf makinesinden nasıl korktuğunu.

Ne vardı bu Stone Rhodes'ta kendisini bu denli cesur hissettirecek? Büyük olasılıkla Carmine Falcone ile şaşırtıcı benzerliği.

Bu adamdan uzaklaşmalıydı. Şimdi.

Tek bir kelime daha etmeden dönüp babasının devasa cipine doğru yürüdü.

"Nehrin orda oturmak seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Stone. "Yılın bu zamanı bayağı ıssızdır."

"Gayet iyiyim, gerçekten. Ve olanlardan ötürü üzgünüm."

Babasının arabasına bindi, kapıyı çarptı ve kaldırımın kenarından uzaklaşıp arabayı sürdü. Dikiz aynasından kendisine son bir fırsat daha tanıdı. Blucini ve kazağı içindeki Stone, sokak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fenerinin altında duruyordu. En derin fantezisi gibiydi bu adam.

Yani o bir hayaldi, gerçek olamazdı.

***

Kederli Melek, Haley'nin odasına gelmiş, yatağına oturmuştu. Yatağın bir tarafı çökmüştü sanki tıpkı büyükannesi ya da büyükbabası oturunca olduğu gibi.

Haley gözlerini açıp baktı meleğe. Ne ağlıyor ne de sızlanıyordu.

"Değişiklikler yapmaya çalıştım." diye fısıldadı Haley, "Ama babam küplere bindi. O hanım daha da kızdırdı babamı. Özür dilerim. İşi berbat ettim."

"Hayır etmedin. Değişiklik yaptın. Babanı bal gibi kısır döngüsünden çıkardın. Şimdi babanın gülmeyi yeniden öğrenmesi gerekiyor."

Haley parıldayan meleğe dikti gözlerini. "Yani değişikliklerimin iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Sahi mi?"

Melek başını salladı.

"Babamı nasıl güldürebilirim ki?" diye fısıldadı Haley. "Asla gülmez o."

"Fıkralar anlat." Melek doğruldu ve Haley'nin odasıyla babasının odasını ayıran duvardan süzülüp gitti.

Ama babası salonun eşyalarında yaptığı değişikliklerden sonra ona öyle öfkelenmişti ki anlatacağı hiçbir fıkraya güleceğini zannetmiyordu.

Daha güzel fıkralar öğrenmenin bir yolunu bulmalıydı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 10

Sharon'ın İsa Kilisesi Mezarlığı'ndaki kabri, yaz aylarında kocaman bir manolyanın altında olurdu. Gerçi bugün mezar kış kokuyordu. Biri gelip Sharon'ın mezarına Noel çelengi bırakmıştı.

Stone çömelip, süslemeler ve solmuş pırıltılarla donatılmış, sararmaya yüz tutmuş her dem yeşil ağacı inceledi. Gözlerine inanamıyordu.

Üzerine boya kalemiyle Noel ağacı çizilmiş bir kâğıt parçası, katlanıp çelengin bir tarafına sıkıştırılmıştı. Yazı Haley'nin yazısıydı ama büyük olasılıkla Stone'un yengesi Jane'in yardımıyla kaleme alınmıştı. Kâğıdı açtı, Haley gayet düzgün el yazısıyla çizgili kâğıda şu sözcükleri yazmıştı:

Sevgili Annem,

Cennette durum nasıl? Ben iyiyim. İsa'ya, cennete dönmesi için meleğe yardım etmesini söyler misin? Bence ev hasreti çekiyor. Noel için tek istediğim bu.

Sevgiler,

Haley

Duygu seline kapılan Stone, katıla katıla ağlamamak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerini sımsıkı yumdu, burnunun kenarını çimdikledi.

"Konuşmak ister misin?"

Birinin ona gizlice yaklaşmasından sinirlenen Stone, arkasını dönüp bir hamlede ayağa kalktı. Arlene teyzesi, yüzünde yakaladım seni der gibi bir ifadeyle dikilmiş kendisine bakıyordu.

"Ah, selam Arlene teyze. Benim, şey, gitmem gerekiyor." Stone, Haley'nin notunu cebine tıkıştırıp, kilisenin park yerine doğru yürümeye başladı.

"Dur bir dakika Stone." diye seslendi Arlene teyze arkasından. "Gel buraya da, yanıma otur. Bence Haley'nin notu ile ilgili konuşmalıyız."

"Konuşmak istemiyorum."

"Peki o zaman, gel de Roy Burdette'in satın aldığı yeni tekneden söz edeyim. Dün gördüm. Çok havalı. Tamamen kompozitten yapılmış, harika elektronik balıkçılık aletleri var ve güzel bir mavi tonuna boyanmış. Rengini Laura-Beth seçmiş."

Stone dönüp teyzesine dikti gözlerini. Pete amcası, ölmeden önce Arlene ve Pete yazın yarısını Marion Gölü'nde balık tutarak geçirirlerdi. Arlene'in odasının duvarları kazandıkları balıkçılık ödülleri, doldurulmuş balıklar ve yıllar içinde çekilmiş fotoğraflarla doluydu. "Roy Burdette teknesiyle başını döndürmesin sakın."

Arlene teyzesi kıkır kıkır güldü. "Evli erkekleri savuşturmasını iyi bilirim. O konuda yıllar önce kitap yazmıştım." Birkaç adım ilerledi ve Stone'u kolundan tuttuğu gibi âdeta sürükleyerek, Pete'in mezarının yakınındaki taş banka götürdü.

"Peki, söyle bakalım şimdi." dedi teyze, "Bu güzel günde neden geldin buraya?"

Stone, Arlene'in elini avucunun içine aldı. "Sen nasılsın, Arlene?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gayet iyi. Her hafta briç oynuyorum. Çarşambaları kitap kulübüne gidiyorum. Perşembe günü saçımı yaptırıyorum. Pazarları kilise var. Her gün dükkâna gidip çalışıyorum. Arkadaşlarım var. Kimi zaman yalnızlık çekiyorum ama Roy Burdette'in ziyaretime gelip benimle biraz flört etmesi hoşuma gidiyor. Sen en son ne zaman flört ettin biriyle?"

"Uzun zaman önce." Dün gece flört etmek istemişti elbette ama savaştan ve Sharon'ın piyanosundan konuşarak her şeyi berbat etmişti. Asıl yapmak istediğinin Lark ile flört etmek olduğuna karar vermeden önce, kadına bağırmış olması ne büyük talihsizlikti.

Kafası karmakarışıktı.

"Balık tuttun mu son günlerde?" diye sordu Arlene. "Nehrin oradaki iskelede balık tutmaya gidiyormuşsun, öyle geldi kulağıma."

"Ne olta yemi ne de başka bir yem kullanmadığımı gayet iyi biliyorsun Arlene."

"Nedenmiş o? Yemsiz balık avlamaktan daha sıkıcı bir şey düşünemiyorum. Bana kalırsa, çok tuhaf bir şey."

Stone güldü. Gülmek kendisini iyi hissettirmişti. "Evet, öyle."

"O zaman neden böyle yapıyorsun?"

Biraz düşündü Stone. Bir akşam önceki davranışını, kızlara nasıl bağırdığını düşündü. Koyu gözleriyle içerleyerek kendisine bakan Lark Chaikin'i düşündü. Onun gibi şehirli bir kız bile yemsiz balık tutmanın saçmalık olduğunu biliyordu.

Havayı içine çekip konuşmaya başladı Stone. "Sharon ölünce buradaki işi kabul ettiğimde, polis şefi olmanın avantajlarından birinin istediğim zaman iskeleye balık tutmaya gelebileceğim olduğunu biliyordum. Ben de doğal olarak işe başladıktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir hafta sonra —yani Sharon'ın ölümünün üzerinden altı hafta geçmişti— elimde bir kutu dolusu solucan ve oltamla oraya gittim. Oltamın ucuna yemi taktım ve fırlattım. Ve kahretsin, anında balık geldi. Minik bir tava balığı, aha şu kadarcık." Parmak arasıyla ancak on beş santimi gösteren bir işaret yaptı.

"Eve götürmeye değmezdi yani." dedi Arlene.

"Aynen. Ama kahrolası balık kancayı yutmuştu." Sesi titremeye başlamıştı. "Kancayı çıkarmak için tam beş dakika uğraştım ama balık ölmüştü o arada."

"Olur böyle şeyler."

"Elbette, biliyorum. Ama daha önce bu gibi şeylerle sorunum olmamıştı. Nedense o ölü balıkla baş edemedim. Bundan sorumlu olmak istemiyordum. Daha güçlü bir adam olsaydım, beni rahatsız etmezdi. Ya da belki balık tutmaktan vazgeçerdim. Hiçbirini yapamadım."

"Sonuç olarak yemsiz balık tutuyorsun."

"O kadar da kötü değil. Balık tutmanın en güzel yanı balığı tutmak değil. Oltayı atmak ve makarayla içe sarmak."

"Ne kadar doğru. Pete, balıkçı teknesindeyken insan kendi düşüncelerini duyabilir derdi. Bir keresinde amcan bana sessizlikte neler duyabildiğine hayret ettiğini söylemişti."

Stone, Arlene'in elini hafifçe okşadı. "Seninle balıkçılık konuşmak çok keyifliydi Arlene teyze ama gitmeliyim."

"Her perşembe akşamı toplanan üzüntü terapisi grubu var Stone. Bana çok yardım—"

"Acı terapisine ihtiyacım olduğunu söyleyen üçüncü kişisin bu hafta. Ama ben grup ortamında konuşacak biri değilim, hele hizmet etmem ve korumam gereken kişilerden oluşan bir grupta, hiç olmaz. Duygularımı insanlara dedikodu malzemesi edemem."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Galiba haklısın. Ama yine de birine açılmalısın. Belki—"

"Gitmeliyim."

Arlene, Stone'un kolunu kaptığı gibi sımsıkı tuttu. "Beni dinle oğlum, iyi dinle. Yakın zamana kadar senin neler çektiğini anlayamamıştım. Ama Pete öldüğünden beri bir şey öğrendim. Hepimizin içinde bir boşluk var. Her insanın."

Stone durdu. Arlene'e doğru döndü. "Boşluk mu?"

"Evet, boşluk. Seni böyle yarattığı için Tanrı'ya kızamazsın. O boşluğun bir nedeni var."

Stone kaşlarını çattı. "Senin o dindar teyzelerden biri olduğunu hiç bilmiyordum Arlene teyze."

"Değilim. Pazar sabahları kiliseye gelmelisin de demiyorum. Sadece içinde bir yük taşıdığını ve sevgini sana karşılık veremeyecek bir şeye akıttığını göstermeye çalışıyorum. Sharon gitti. Pete amcan gitti. Onlar buradayken, biz onları çok sevdik, onlar da bizi. Ama eğer Roy'un balıkçı teknesine balık tutmak dışında bir niyet için binersem, Pete'in hayal kırıklığına uğrayacağını tabii ki biliyorum. Bu yarım bir hayat yaşamak olur." Arlene hiç olmaz der gibi salladı başını. "Aslına bakarsan Pete dehşete kapılırdı. Sharon için içinde tuttuğun o boşluk var ya oğlum, seni yutmak üzere. İçindeki o boşluğu aşktan başka hiçbir şey dolduramaz. Geçmişi bırakıp hayatına devam etmelisin. Sanırım Budistler buna aşmak, ötesine geçmek derler."

"Tamam." Arlene'in ne dediği ile ilgili en ufak bir fikri yoktu. *Budistler? Son Şans'ta? Hadi canım.* "Gitmem gerek."

Ama Arlene'in, Stone'un kolunu bırakmaya niyeti yoktu. "Miriam Randall'a danışmayı neden denemiyorsun?"

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun. Acını papazla veya bir psikologla paylaşmayacaksan, en azından Miriam Randall sana konuşacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birini bulsun."

"Miriam Randall zaten buldu bana ruh eşimi. Pek inanmam böyle şeylere ama ona inandım. Ve benim ruh eşim tam orada, manolyanın altında yatıyor."

"Haklısın, biliyorum." Arlene'in sesi ne kadar sakin ve anlayışlıydı.

"Öyleyse ne demeye konuşuyorsun böyle?"

Arlene ters ters baktı. "Miriam Randall'ın önsezilerine inanmanın seni köşeye sıkıştırdığını düşündün mü hiç? Tanrı'nın sana bir ruh eşi verdikten sonra geri alarak seni hayatın boyunca içindeki boşlukla baş başa bırakmaya ısrar edecek kadar acımasız olduğuna inanmıyorum şahsen. Aşk, Tanrı'nın bize verdiği en büyük armağan."

"Yani, Miriam'dan bana yeni bir ruh eşi bulmasını mı isteyeyim? Bunu mu demek istiyorsun?"

Arlene'in koyu makyajlı gözleri pırıl pırıl parladı. "Evet, öyle yap. Miriam aşktan anlar. Hem Tanrı'nın senin son birkaç yıldır yaşadığın hayatı yaşamanı istediğine asla inanmıyorum."

"Başka bir ruh eşi istemem."

"Elbette istemezsin. Sorun bir bakıma da bu zaten."

"Öğütlerin için sağ ol, Arlene teyze." Nihayet kolunu bırakmıştı teyzesi. Stone, yerinden kalktı.

"Tatlım..." dedi Arlene, tam Stone gitmek üzereyken, "Hayatta en önemli şeyler aşk ve iyiliktir. Aşka yüz çevirirsen, kendini mutsuzluğa mahkûm edersin. Git kendine bir kız arkadaş bul."

Nasıl karşılık vereceğini bilemedi Stone ve veda edip gitti. Mezarlığın içinden geçerek park yerine ulaştı. Arabasına sığınıp tam on beş dakika boyunca Haley'nin annesine yazdığı mektubu defalarca okudu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki de haklıydı Haley'nin meleği. Bazı değişiklikler yapmalıydı. En azından Haley'nin hatırına.

***

Gördüğü kâbus Lark'ı sabahın ikisinde uykusundan uyandırdı. Hep aynı rüyaydı bu.

Enkaz ve duman dolu bir sokaktaydı ve savaşçıların mükemmel bir pozunu yakalamaya çalışıyordu. Deklanşöre basınca, ortalık cehennem yerine döndü. Ne yaparsa yapsın, bir türlü parmağını deklanşörden çekemiyordu.

Yatağından kalktı ve küçücük odayı saatlerce bir aşağı bir yukarı arşınladı. Yeniden uykuya dalmayı başardığında şafak sökmek üzereydi. Öğle sonrasına dek uyuduğu için, kalktığında sersem gibiydi.

Günün büyük kısmını kaçırmıştı. Nita Wills ile görüşmek üzere yola çıktığında, öğleden sonranın ortalarıydı neredeyse. Lark fotoğraf makinesini almamıştı.

Allenberg Halk Kütüphanesi, Son Şans Emniyet Müdürlüğü'nün hemen yanı başında 1970'ler tarzında bir binaydı. Camlı çift kapıdan içeri girerken içi ürperdi. Baş komiser Rhodes ile karşılaşmak istemiyordu. Çok fazla istemiyordu yani. Ve elbette, babasının arkasında bıraktığı gizemleri çözmek için Nita ile konuşmayı arzuluyordu.

Çok büyük bir kütüphane değildi. Floresan ışığında pırıl pırıl parlayan briketlerden yapılmış sarı boyalı duvarları vardı. Girişteki odanın cam kenarına birkaç uzun masa yerleştirilmişti. Kitaplıklar arkadaydı.

Kütüphane okul çocuklarıyla doluydu.

Danışma masasında oturan kadın, "Umarım kitap oku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak için sessiz bir yer bulmaya gelmediniz." dedi alçak sesle.

Kadın kendisine gülümsemiş, Lark'ın yüreği altüst olmuştu. Bir önceki gece fotoğrafta gördüğü kadına kıyasla, Nita'nın saçları daha uzun ve biraz daha topluydu. Samimi bir yüzü, parlak koyu renk ve cin gibi bakan gözleri vardı. Yıllar önce babasının neden bu kadınla arkadaşlık ettiğini anlamak için kadının yüzüne bir kez bakmak yeterliydi.

"Her perşembe ilkokul çocukları için çalışma saatimiz var ama kütüphaneyi sessiz tutmak çok güç." diye fısıldadı Nita.

"Anlıyorum."

"Yeni geldiniz herhâlde. Fabrikayı kurmaya gelenlerden biri misiniz yoksa? Öyleyseniz, kitap kulübümüzle ilgili bilgileri buradan edinebilirsiniz. Her çarşamba akşamı toplanırlar." Tezgâhın üstündeki küçük raftan bir broşür çıkarıp Lark'a uzattı. "İnsanlarla tanışmak için mükemmel bir fırsat. Gerçi üyelerimizin hepsi hanımlardan oluşur."

"Ah, teşekkür ederim ama fabrikadakilerle gelmedim, uzun süre kalmaya da niyetim yok. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Abe Chaikin'in kızıyım, Lark Chaikin."

Nita'nın yüzü değişti. Gülümseme kayboldu, gözleri kısıldı. "Kasabaya geldiğinizi duymuştum." dedi.

"Uygun bir zaman olmadığının farkındayım..." Lark bakışlarını masalara oturmuş çocuklara çevirdi. İki saç örgüsünden dışarı dökülen saçlarıyla, bir sandalyeye dizüstü oturmuş kitabını okuyan Haley de aralarındaydı.

"Babanızla ilgili konuşmamı istiyorsunuz, değil mi? Kısa zaman önce öldüğünü duymuştum." dedi Nita, Lark'ın dikkatini Haley'den geri çekerek.

"Öyle. Bir haftayı geçti ancak. İstediği—"

"Ne istediğini biliyorum. Bütün kasaba bunu konuşuyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nedenini söyleyebilir misiniz?"

Nita gözlerini kırpıştırdı. "Nedenini bilmiyor musunuz?"

Lark hayır der gibi salladı başını. "Babam 1969'da yaptığı seyahatten söz ederdi hep. Tanrı İçin Golf ile de dalga geçerdi. Ama nedense, ondan söz ederken gözlerinde tuhaf bir bakış belirir ve on sekizinci delikte kendisini bulduğunu söylerdi herkese. Deliğin yanında insan boyutlarında bir İsa heykeli olduğundan hiç bahsetmedi. Babamın din ile ilgili görüşleri göz önüne alındığında, bu konuda birkaç söz söylemesi gerekirdi en azından. Buraya, Son Şans kasabasına, geldiğimden beri gayet iyi tanıdığımı sandığım babam, tamamıyla yabancı biri oldu."

"Üzgünüm. Kafanızdakileri açıklığa kavuşturabileceğimi sanmıyorum."

"Ama onunla birlikte kurallara karşı geldiniz."

"Doğrudur. Bu yüzden de arı kovanına çomak soktuk. Keşke hiç böyle bir şey yapmamış olsaydım." dedi Nita.

"Neden?"

"Bakın, birinin o kafeteryanın tezgâhına oturup Son Şans'taki meseleleri halletmesi gerekiyordu ama keşke o kişi ben olmasaydım. Cesur biri değilim ben. Nasıl olduysa babanız beni ikna etti, hâlâ bunu nasıl becerdiğini anlamış değilim."

Lark'ın duymayı ümit ettiği şeyler tam olarak bu değildi. "Anlıyorum." dedi. Çantasından bir fotoğraf çıkarıp Nita'ya uzattı.

"Dün gece Ruby Rhodes beni yemeğe davet etti. Eski albümlere göz atarken bu fotoğrafı bulduk. Ruby'ye göre Zeke'in çekilen en son fotoğrafı. Hepiniz ne kadar mutlusunuz. Neden?"

Nita omuzlarını silkti. "Ne bileyim? Hepimiz genç ve çılgındık. Zeke değil tabii. O resmen deliydi."

"Sahi mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nita başını salladı. "Elbert da biraz tuhaftır ama Zeke deliydi. Palmetto Bulvarı ve Julia'nın kesiştiği köşede her pazar sabahı dikilip vaaz verirdi. O kadar yüksek sesle konuşurdu ki, Episkopalyenlerin, Metodistlerin ve Son Şans AME kiliselerinin hepsinden duyulurdu verdiği vaazlar." Kıkır kıkır güldü. "Amcam muhterem peder Robinson öfkesinden küplere binerdi."

"Zeke'i yakından tanır mıydınız?"

"Muhasebesini tuttum bir zamanlar. 1968'de Voorhees Koleji'nde öğrenciydim. Orayı bırakıp 1970'te Chicago Üniversitesi'ne kaydoldum. Uzun zaman uzak kaldım bu kasabadan. Kocam ölünce döndüm tekrar. Kızım Kamaria'yı burada daha iyi yetiştirebilirim diye düşündüm. Haklıymışım da. Gayet başarılı oldu. Belediye başkanlığına seçildi kısa süre önce."

"Yani babam beni neden boşa kürek çekmeye buraya gönderdi açıklayamazsınız, öyle mi?"

Nita hayır der gibi salladı başını. "Üzgünüm. Babanız Son Şans'ta topu topu on gün kaldı. Onu hiç tanımıyordum. Şimdi anlatamayacağım kadar çok yönde hayatımı değiştiren saçma, çılgınca bir iş yaptık. Bu değişikliklerin hepsi iyi değildi." Nita bir şeyler saklıyordu. Kimin, ne zaman yalan söylediğini anlamaya yetecek kadar zaman geçirmişti gazetecilerle. Biraz daha sıkıştırdı.

"Zeke Rhodes'un ölümünden babam mı sorumlu sizce?"

Gözleri öfke kıvılcımları saçtı Nita'nın. "Hayır, sakın o masala inanmayasın."

"Stone'un babası buna inanıyor gibi."

"Yıllar önce herkese anlattığım gibi, Zeke'in ölümüyle babanın hiçbir ilgisi yok. Kasabada komplolara inanan insanlar var, onlara karşı elimden bir şey gelmez." Nita'nın sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüş, sözlerinin sertliğinden Lark bam teline basıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kütüphaneciyi sinirlendirdiğini anlamıştı.

"Yani Zeke'in ölümü kazaydı, öyle mi?"

"Onu demedim. Ama babanızın hiçbir ilgisi yoktu. Abe, Zeke ile vedalaşırken ben de oradaydım. Minibüsüne binip uzaklaştığını gördüm. Bence olay burada bitmeli." Nita sert ve anlamlı anlamlı baktı Lark'a. Daha fazla bir şey söylemeyecekti ama Nita'nın Zeke'in kaza sonucu ölmediğini düşündüğü çok açıktı.

"Söylediğiniz doğruysa, Elbert neden benden bu kadar nefret ediyor?"

"Bunu açıklamak bana düşmez. Siz iyisi mi onu baş komisere sorun. Şimdi sakıncası yoksa işime dönmeliyim."

Nita, kütüphanede fısıldayarak konuşmaları gerektiğini unutan bir grup çocuğa doğru gitti. Tam gitmek üzereyken, Lark bir hareketlilik olduğunu gördü göz ucuyla. Oğlanın biri Haley'nin saç örgülerini çekiştiriyordu. Haley karşı çıkmak için bağırdı çocuğa ama Nita başını kaldırıp bakana kadar suçlu oğlan su içme çeşmesine gitmiş, höpürdete höpürdete su içiyordu.

Nita kütüphaneci bakışlarıyla sert sert baktı Haley'ye. Küçük kızın gözleri yaşlarla doldu.

Haley'nin yüz ifadesi Lark'a o kadar dokundu ki kütüphaneden ayrılacağına tam karşıya, cam kenarına doğru yürüdü. O sırada çeşmeden dönen velet oturduğu yere dönüyordu. Haley'nin yanından geçerken küçük kıza öyle bir küfür savurdu ki Lark şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse. Mümkün değil Haley o kelimenin anlamını bilemezdi. Nasıl olur da oğlan biliyordu bu küfrü?

Küçük kız aldırış etmedi. Bir şekilde kendisine hakaret edildiğini anlamıştı ama kitabını okuyormuş gibi yaptı. Madalya kazanmayı hak edecek bir mertlikle durumu idare ediyordu.

Ama Lark, mert değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana baksana sen!" diye seslendi kabadayıya. "Adın ne senin?"

Oğlan bakışlarını kaldırdı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Nita onlara doğru geliyordu bu arada. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet, var. Kütüphaneciye az önce ne yaptığını anlatmak ister misin?" dedi Lark gözlerini çocuğa dikip.

"Drew? Ne oldu?" Nita öldürücü kütüphaneci bakışını oğlana çevirdi.

"Çeşmeden su içmeye gittim."

"Hı-hı" dedi Nita. "Gitmeden önce de Haley'nin saçını çektin. Gördüm seni."

"Gördünüz mü?" dedi Drew ve Lark bir ağızdan.

Nita öfkeyle baktı çocuğa. "Ben kütüphaneciyim. Başımın arkasında da bir çift gözüm var."

"Haley'ye savurduğu kötü kelimeyi duymamışsınızdır ama." dedi Lark.

Haley sandalyesinde dönmüş o kadar minnetle bakıyordu ki Lark'a, içinin yağları eridi.

"Ne dedi ona?" diye sordu Nita.

"O lafı tekrarlayamam ama çok uygunsuzdu. Annesinin yerinde olsam hemen bir sabun alıp ağzını yıkardım." Lark bakışlarıyla Drew'u korkutmaya çalıştı ama ölümcül bakışları Nita'nınkiler kadar etkili değildi. Drew hiç etkilenmedi.

Hatta az sonra pırıl pırıl üniformasıyla bir savaşçıya benzeyen Stone Rhodes uzun adımlarla kütüphaneden içeri girdiğinde bile etkilenmemişti oğlan. Lark'ın vücudunu alevler bastı, midesi aşağı düşecek gibi oldu. Vay canına, asla sahip olamayacağı kendinden yaşlı bir adama tıpkı on altı yaşında bir genç kız gibi abayı yakmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Haley fırsattan istifade oturduğu yerden kalkıp dosdoğru babasına koştu. Kollarını babasının bacaklarına öyle sımsıkı sardı ki Lark'ın yüreği sızladı. Adam eğildi. "Ne haber şeker pancarım?" diye sordu.

İşte tam o anda Haley, kütüphane sesine hiç yakışmayacak kadar yüksek bir sesle, Drew Bennett'in az önce söylediği kelimeyi tekrarladı. "Bayan Lark ağzının sabunla yıkanması gerektiğini söyledi. Melek de alkış tuttu ona. Melek gerçekten ama gerçekten Bayan Lark'ı çok seviyor baba."

Baş komiser başını kaldırıp Lark'a baktı. Lark, kabadayı oğlanın o tatlı kıza kullandığı kelimeden ötürü Stone'un bakışlarının öfkeli olmasını bekliyordu. Ya da Haley'nin hayali arkadaşından söz etmesine öfkeli olabilirdi. Lark'ın bu işe karışmasına da öfkeli olması muhtemeldi.

Ama Stone Rhodes'un bakışında öfkeden eser yoktu. Hayır, bakışı ateşliydi. Adamın yeşil gözleri öylesine özlem dolu ve ışıl ışıl bakıyordu ki Lark'ın içi yandı.

Vay canına. Kararsız ve şaşkın yüreği oracıkta eriyiverdi göğsünde.

"Sen Haley Rhodes'a o pis kelimeyi mi söyledin?" diye çıkıştı Nita, Drew'a bakıp. Oğlanı kolundan tuttuğu gibi baş komiserin önüne sürükledi zorla.

"Stone, lütfen bu genç delikanlıyı gözetiminize alıp babasına kütüphanede kabadayılara yer olmadığını söyleyin."

Stone doğrulup hâlâ bir nebze pişmanlık belirtisi göstermeyen çocuğa döndü. "Gel bakalım Drew." dedi. "Seninle baş başa konuşalım."

"Sizinle gelmek zorunda değilim. Burası özgür bir ülke. Benim babam da şerif, yani sizden daha yüksek rütbesi var."

Stone oğlanı kolunun yukarısından sımsıkı tuttu. "*Benim*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kasabamın kütüphanesinde böyle bir dil kullandığında babanın rütbesi işe yaramaz. Hadi gel bakalım, baban gelip kefaletle serbest bıraktırana dek, yardımcı komiser Easley seni gözaltında tutacak. Yardımcı komiserim ağzını yıkarsa, hiç şaşırmam."

"Bunu yapamazsınız. Hem ne varmış, babam o kelimeyi hep kullanır."

Baş komiserin, oğlanı giriş fuayesinden geçirip Son Şans Emniyet Müdürlüğü'ne sürüklerken dilini tutmakta zorlandığını anlamıştı Lark çünkü çene kasları oynuyordu.

Lark dönüp Haley'ye baktı. Küçük kız babasının arkasından bakakalmıştı ve çok yalnız gibiydi. Kolunu kızın omzuna doladı Lark. "Ne okuyordun bakalım?"

"Fıkra kitabı."

"Sahi mi?"

Haley başıyla onayladı, sakinleşmiş görünüyordu.

Lark küçük kızı elinden tutup oturduğu yere götürdü. "Hadi bakalım, bana da oku biraz."

"Tamam ama gülmeye ihtiyacı olan sen değilsin aslında. Şimdi seninle deneme yapalım ve sonra belki babamla benim randevumuza sen de gelirsin."

"Ne randevusu?"

Haley başını sallayıp fısıldamaya başladı. "Bak, Lizzy ile David bu akşam için randevulaştılar, birlikte çıkacaklarmış. Babam da akşam yemeğine beni Orangeburg'a götürüyor, sonra da Noel Baba'ya."

"İyi hoş da eminim baban benim kuyruk gibi peşinize takılmamı istemez."

Tam o sırada Haley kafasını kaldırmış, Stone'un kütüphaneye girdiğini görmüştü. Kütüphane sesini unutup, "Hey, baba" diye seslendi. "Bizim randevumuza Bayan Lark'ın da gel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mesine ne dersin?"

Lark'ın hayretine rağmen, Stone Rhodes parmağını dudaklarına götürdü, kızına çok anlamlı ve sevecen bir bakışla baktıktan sonra, gözlerini Lark'a dikti.

"Size uyar mı?" diye sordu.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 11

Haley, kütüphaneden ödünç aldığı kitabı açıp yüksek sesle okumaya başladı. "Çaldığı parayla kaçmadan önce hırsız neden giysilerini yıkadı?"

"Kolay" dedi babası, "Çünkü temiz bir kaçış yapmak istiyordu."

Bayan Lark gülmüştü ama babası gülmemişti. Babası her zamanki gibi her şeyi berbat ediyordu çünkü o eski, aptal kitapta yazan bütün fıkraları zaten biliyordu. Babasının espri anlayışı yoktu hiç.

"Bütün bu fıkraları nerden öğrendiniz?" diye sordu Bayan Lark babasına. Alışveriş merkezinin yakınında kızarmış tavuk lokantasında oturuyorlardı. Bayan Lark hiç tavuk yememiş, sadece bir salata ısmarlamıştı.

"Hatırladığım kadarıyla küçükken Lizzy'de aynı kitap vardı."

"Hiç adil değil." diye homurdandı Haley.

"Tamam, bir daha dene." dedi babası.

Haley sayfaları karıştırıp bir fıkra seçti. "Tamam, bir tane daha. Kardan adam kahvaltıda ne yer?"

Babası kaşlarını çattı. Başını eline dayadı, parmaklarıyla yanaklarına vurdu. Bayan Lark'a baktı. Sanki gülümsüyordu. Ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yan Lark da kesinlikle gülümseyerek karşılık verdi. "Bir fikriniz var mı Bayan Lark?"

Hayır der gibi salladı başını Bayan Lark. "Yok."

"Tamam" dedi babası, "Bak işte bunu bilmiyorum."

Haley gülmemeye çalışıyordu. "Dondurulmuş gevrek." dedi.

Bayan Lark yine güldü. Babası ise sanki biraz gülümsemişti, sadece birazcık.

Kederli Melek ağlıyordu.

Haley yenilgiye uğramıştı, kitabı kapattı. "Tamam, artık gidip Noel Baba'yı görelim."

"Neden, başka bilmece yok mu?" diye sordu babası.

Yok dedi başıyla Haley. Ne anlamı vardı ki? Babası bir kerecik olsun gülmemişti.

Kederli Melek hiç yapmadığı kadar katılarak ağlıyordu. Yardım istemenin zamanı gelmişti. Belki Noel Baba bir çözüm bulabilirdi.

Yarım saat sonra Haley, Noel Baba'ya ne istediğini açıklamış, fakat çözümü kendisinin bulması gerektiğini de anlamıştı. Maryanne haklı çıkmıştı. Daha dün Noel Baba'nın büyüklerin uydurduğu bir öykü olduğunu söylemiş fakat Haley inanmamıştı. Şimdi gerçeği biliyordu ama. Noel Baba takma sakallıydı.

Bunu fark etmemek için insanın aptal veya kör olması gerekirdi.

Sakalı gerçek bile olsa, az önce danıştığı Noel Baba'nın diğer büyüklerden hiç farkı yoktu. Meleği anlatmaya başlayınca, Noel Baba da diğer büyüklerin takındığı o surat ifadesini takınmıştı. Hâlbuki Haley'ye göre, meleğe inanacak tek bir insan varsa, o da Noel Baba olmalıydı.

Park yerine doğru yürürken babasının elini tutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Melek gibi katıla katıla ağlamak geliyordu içinden.

"Noel Baba gerçek değil, değil mi?" diye sordu.

Babası zınk diye durdu, Bayan Lark da. Bayan Lark eğilip omuzlarından tuttu Haley'yi. "Noel Baba da senin meleğin kadar gerçek." dedi.

Haley, Bayan Lark'ın büyük, kahverengi gözlerinin içine baktı. Kadın doğru söylüyordu. Şimdi düşününce Bayan Lark, melek konusu açıldığında yüzünde o tuhaf ifade belirmeyen birkaç büyükten biriydi.

"Emin misiniz? Maryanne, Noel Baba'nın uydurma bir öykü olduğunu söyledi."

"Eminim. Ona inanmalısın Haley. Dünyada insanların her zaman göremediği bir dolu şey var. Noel Baba da onlardan biri." dedi Bayan Lark. "Ama Noel Baba bu dünyadaki en iyi şeylerden biri —tıpkı melekler gibi. Bunu sakın unutma."

***

Stone, Hettie Marshall'ın nehir kıyısı evinin kapısına kadar Lark'a eşlik etti. Verandada yanan lambanın ışığı kadının koyu renk gözlerinde ışıldıyordu. Ne kadar ufak tefek ve ne kadar azimliydi. Dakikalarca Haley ile melekten ve hatta melekle konuşmalarına rağmen, Lark'ın arkadaşlığından hoşlanmıştı.

"Haley'nin meleğini Noel Baba'ya benzettiğin için sana müteşekkir mi olmalıyım, yoksa öfkelenmeli miyim, bilemiyorum." dedi Stone.

"Ben durumu gayet akıllıca idare ettiğimi düşünmüştüm."

Zaten kendisi de öyle düşünüyor ama itiraf etmek istemiyordu. "Gerçeği söylemedin." diye çıkıştı ama çok yavan kaçmıştı.

"Gerçek acı verir." Lark başını hafifçe uzattı. Kaybolmuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yavru bir köpeğe benziyordu.

"Gün gelecek ayırdına varacak ama." dedi Stone. "Sekiz yaşında oldu. Bu yaşta çocuklar araştırıp doğruları bulur. O zaman ne diyeceğim?"

Güldü kadın. Pırıl pırıl bir sesti bu. "Korkaksın. Çok kolay aslında. Onunla daha fazla ilgilen ve Noel Baba'nın gerçek olduğuna inanmayı sürdürsün."

"Fakat—"

"Bak Stone, bana gerçekleri açıklamak için her bir fırsattan istifade eden bir babam vardı. Her mucizeyi, her büyü parçasını. Hepsini açıklardı. Yedi yaşıma gelmiş olmaktan nefret ettim. İşte o zaman Carmine Falcone'yi uydurdum."

"O da gerçek değil. Babanın kitaplarının kahramanı."

Buruk bir gülümseme belirdi kadının dudaklarında. "Bırak kızın neye inanmak istiyorsa, inansın. Sen de bir zamanlar Noel Baba'ya inanmadın mı? Gerçi o konuda pek emin değilim. Şu anda parlak rozetiyle, Noel'in neşesini kaçırmaktan zevk alan birine benziyorsun."

Aniden, hiç beklenmedik bir kahkaha koptu Stone'un göğsünden. Kısacıktı ama sanki içindeki bir şey kırılmış gibiydi.

"Ah ha" dedi Lark gözlerinde şeytanca bir pırıltıyla, "Demek kocaman, güçlü savaşçımız da gülmeyi biliyormuş. Ne yazık, Haley'nin bilmecelerine gülmediniz. Bir dahaki sefere, fıkrayı duymuş olsanız bile, numaradan da olsa gülün. Sizi neşelendirmeye çalışıyordu kızcağız."

"Bu ikinci oldu. Neden bana öyle dedin?"

"Ne dedim? Savaşçı mı?"

Başıyla onayladı. "Ben savaşçı değilim, polisim."

Omuzlarını silkti Lark. "Biri diğerini dışlamaz ki. Savaşınız bitmiş olsa bile savaşçı kalabilirsiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizin savaşınız bitmedi ama değil mi?"

Lark uzaklara baktı, gözlerinin ışıltısı kaybolmuştu. Neler olup bitiyordu? Bir şeyi vardı kadının. Konuyu anlamak, işin temeline inmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilemiyordu.

Hiç istemediği hâlde, kadını koruma dürtüsü kabardı içinde. O kadar minikti ki hafif bir yel bile onu alıp uçurabilirdi. O fotoğrafları görmüştü gerçi. Savaşçı olan bu kadındı, kendisi değil.

Belki de bu yüzden onunla kalıp konuşmak istiyordu. Bugüne kadar savaşa katılmış bir kadın tanımamıştı. Gerçi, Haley arabada bekliyordu, ayrıca gidip Lizzy'yi David'in evinden alacaktı. Hem kadının savaş öykülerini anlatmaya hiç niyetli olmadığını ve yaşadıklarının oldukça korkunç öyküler olduğunu da seziyordu.

Çok kısa sürede aklına gelebilecek tek şeyi yaptı. Eğilip Lark'ın yanağına ufak bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Haley'nin Noel Baba'ya olan inancını koruduğun için. Ve seninle çok güzel zaman geçirdiğimiz için." diye fısıldadı. Dönüp aceleyle arabasına ilerledi.

Haley'nin olup biten her şeyi izlediğini biliyordu. Küçük öpücüğü kesin anlatacaktı annesine. Yarına kalmaz bütün kasaba duymuş olurdu.

Ama pişman değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

"Barukh atta adonay eloheynu melekh ha-olam she-asa nissim la-avoteynu ba-yyamim ha-hem ba-zzman ha-zze."[7]

Lizzy bu İbranice sözcüklerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama David ve ailesi bunları yüksek sesle söylerken melodi-

7 Musevilerin ışıklar bayramı Hanuka'da mumları yakarken söyledikleri küçük İbranice dua.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin kıvraklığı çok ilgisini çekmişti.

Beyaz bir takke giyen David, dokuz kollu şamdanın en uzun kolundaki mumu yakmıştı. Şamdanın kollarına yalnızca dört mum yerleştirilmişti. Her biri ayrı renkte olan mumlar odaya şenlik havası veriyordu.

David'in babası, Lizzy'nin kulağına eğildi ve sessizce, "Duanın çevirisi şöyle." dedi. "Eski günlerde bu zamanlar atalarımız için mucizeler yaratan Tanrım, evrenin kralı, sen kutsalsın."

David mumu yaktıktan sonra kibriti söndürmüş, yanan mumu küçük kardeşi Jonathan'a uzatmıştı. Beş yaşındaki Robbie, gayet ciddi bir ifadeyle izliyordu onları.

"Neden menorada sekiz şamdan kolu var, Robbie?" diye sordu Bayan Raab abisi kalan üç mumu sağdan sola doğru yakarken.

"Çünkü bir günlük yağ tam sekiz gün boyunca yandı. Büyük bir mucize oldu orada." dedi Robbie coşkuyla, tıpkı Haley'nin Pazar Okulu'nda öğrendiklerini tekrarladığı gibi.

Bay Raab sözü aldı ve açıkladı. "Milattan önce birinci yüzyılda Yahudilerin özgürlüğünü sağlayan Makkabilerden Hz. Yehuda, Suriye Kralı'ndan tapınaklarını geri istediğinde bir mucize oldu. Tapınak temizlenip kutsanmıştı ama tapınağı ancak bir gün aydınlatacak kadar yağ vardı. Mucize eseri daha fazla saf yağ bulana kadar, o yağ tam sekiz gün yandı."

"Öyle ama en güzel öykü Judith'in öyküsüdür." dedi David. Gözleri ışıl ışıl yanıyordu. "O kadın—"

"Judith'in öyküsünü biliyorum." diye atıldı Lizzy. "Kutsal Kitap kampında öğrendik bu yaz. Judith, kötü generali tamamen sarhoş edip sonra kafasını kesen kadın, öyle değil mi?"

"Bravo." dedi Bay Raab. "Buralarda Eski Ahit'i okuyan pek fazla kişi yoktur."

"Oh, ama en güzel öyküler Eski Ahit'te. Büyükbabam der

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki—" Büyükbabasının Eski Ahit'le ilgili renkli düşüncelerini tekrarlamadan önce, Lizzy cümlenin ortasında durdu.

"Ne der büyükbaban?" diye sordu Bay Raab.

Lizzy hafifçe silkti omuzlarını ve "Oh, Eski Ahit'i daha çok sevdiğini söyler hep. Sanırım haklı da." dedi. "Yani demek istediğim, büyükbabamın golf sahasında Eski Ahit'in delikleri Yeni Ahit'in deliklerinden çok daha eğlenceli. Golf sahası onarılınca hepiniz davetlimsiniz. Kurbağaların istilası en güzeli."

Bayan Raab, Lizzy'nin söylediklerinden pek hoşlanmamış gibiydi. "Golf sahasında kurbağaların istilasını gösteren bir delik mi var gerçekten?"

"Evet, hanımefendi."

"Nasıl?"

Lizzy'nin yüzünü alevler bastı. Ne diye büyükbabasından söz etmişti ki durduk yerde? "Ah, yani giriş yolunun her iki kenarında ağzından su püskürten kurbağalar dizili."

"Hadi ama anne, çok eğlenceli." dedi David.

"Hamursuz Bayramı öyküleriyle dalga geçmek doğru değil." dedi David'in annesi ve sırtını dönüp mutfağa yürüdü.

David, menoranın bulunduğu pencerenin yanından uzaklaştı. "Mumlar kendiliğinden sönene kadar yanarlar." Biraz daha yaklaştı Lizzy'ye doğru. Kızın içi bir tuhaf oldu.

David fısıldayarak, "Büyükbaban Eski Ahit ile ilgili neler söyler gerçekte?" diye sordu.

Lizzy, David'in koyu renk, cin gibi gözlerine baktı. "Oh, televizyondan bile daha heyecan verici der."

David hafifçe sırıttı. "Gerçeğin hepsi bu değil, öyle değil mi?"

Başını iki yana salladı Lizzy. "Değil. Eğer seks ve şiddet arıyorsan Eski Ahit'te bulursun der." Tepeden tırnağa alevler sarmıştı vücudunu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

David'in gözlerinde bir ışık yanıp söndü. "Harika. Bence haklı. Süleyman'ın Meselleri'ni okudun mu?"

Lizzy neredeyse havalanacaktı alevlerden. "Evet. Bu yaz Kutsal Kitap sınıfında okuduk."

Eğer Robbie yanlarına gelmeseydi, orada öylece durup birbirlerinin gözlerinin içine bakacaklardı. Robbie, Lizzy'nin kazağını çekiştirdi. "Hey, dört kenarlı topaç oynamak ister misin? Hanuka Bayramı'nda hep oynarız."

"Elbette!" dedi Lizzy. Abisi David'in küçük kopyasıydı. Aynı kıvırcık saçlar ve koyu renk gözler.

"Harika." Robbie dönüp koşarak salona gitti.

Lizzy peşinden giderken David, "Bu oyunu öğrendiğine pişman olabilirsin." diye mırıldandı. "Kaç para kaybetmeye hazırsın? Robbie saf ve masum görünür ama içinde korkunç ve şanslı bir kumarbaz yatar."

"Kumarbaz?"

"Evet öyle, dreidel denen bu topaç oyunu aslında bir tür kumardır."

Lizzy, David ve kardeşleriyle salonda yere oturdu. Oğlanlar oyunun kurallarını çarçabuk özetlediler. Her birinde İbranice bir harf ve kutudaki paralarla ne yapılacağı yazılı dört yüzlü bir topaçla oynanıyordu. Harfin biri hiçbir şey yapma, diğeri yarısını al, bir diğeri hepsini al ve dördüncüsü kutuya para at diyordu. Her bir oyuncu bir peni sözü verdikten sonra oyun başladı.

Lizzy bütün penilerini ve cep harçlağını Robbie'ye vermişti ki akşam yemeğine oturma vakti geldi.

Raablarla aynı sofraya oturan Lizzy, ailenin yemekten önce şükür duası etmemesine şaşırdı. Daha önce dua etmişlerdi ama yemekten önce edilmiyordu. Yemekte patates, krema ve elma sosu ile ikram edilen soğanlı krep vardı. Lizzy'nin hayal et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tiği bayram yemeği bu değildi gerçi. Latkeler, kahvaltıda yenilen patates mücverine benziyordu ama Lizzy, David ve kardeşlerine hak verdi. İnanılmaz lezzetliydiler.

Raablar Noel'de Hristiyanların yaptığı gibi birbirlerine pahalı hediyeler falan vermemişlerdi ama Lizzy oğlanların bu bayramı neden bu kadar sevdiklerini de anlamıştı.

Hediye almaya hevesli değillerdi. David, Noel'i kutlamasa da Lizzy'de olamayan bazı şeylere sahipti.

Annesi vardı.

Lizzy, Bayan Raab'ın kendisini onaylamasını elbette istiyordu fakat David'in annesinin neden huzursuz olduğunu da anlayabiliyordu. Annesi hayatta olsa, büyük olaslıkla o da David'den huzursuz olabilirdi. Son Şans'ta hemen herkesin aksine, Lizzy annesini çok net hatırlamıyordu. Herkes annesinin kendisini kiliseye adamış, bütün hayır işlerinde gönüllü çalışan gerçek bir Hristiyan gibi yaşamış olduğundan söz ederdi.

Annesiyle ilgili bu övgülerin hemen ardından, babasının kiliseye adımını dahi atmadığı eleştirileri gelirdi.

Evet, tıpkı Bayan Raab'ın kendisini uygun bulmadığı gibi, büyük olasılıkla annesi de David'i uygun bulmazdı. Bayan Raab kötü falan davrandığından değil. Kendi çapında nazik olmaya çalışıyordu ama insanı bir biçimde ayrı tutan türden bir nezaketti onunkisi.

Bütün garipliklere rağmen Lizzy çok eğlenmişti ve saat dokuzda babası onu almaya geldiğinde gitmeye gönüllü değildi hiç. Bereket babası polis kıyafetini giymiyordu. Bay Raab akıllı bir yapı mühendisiydi ve Bayan Raab, Lizzy'nin babası gibi üniversiteye gitmemiş insanları bir şekilde hor gördüğünü açıkça belli etmekten kaçınmazdı.

"İçeri buyrun, Baş Komiser Rhodes." dedi Bayan Raab. "Size bir kahve ikram edebilir miyim? Birkaç bisküvi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır hanımefendi, teşekkür ederim. Haley arabada bekliyor." Babası paltosunu almak üzere olan Lizzy'ye döndü. "Hazır mısın?"

"Ama Bay Rhodes..." dedi Bayan Raab elini babasının koluna koyup. "Eşimle ben sizinle biraz konuşmak istiyoruz."

Bunu dedikten sonra, babasını neredeyse kolundan sürükleyerek mutfağa götürdü.

"Vay canına!" dedi David. "Annem bir güzel bükecek kulağını."

"Neden bükecekmiş?"

David biraz suçlu hissediyor gibiydi. "Annem ikimizin arkadaş olmasından pek hoşlanmıyor."

"Ben Hristiyanım, sen Yahudisin diye mi?"

Başıyla onayladı David. "Çok saçma ama aslında gerçek sorun annemin burada yaşamamızı istememesi. Babam iş bulamadığı için buraya taşınmak zorunda kaldık. Annem sinagoga gitmek için ta Orangeburg'a kadar yol tepmemiz gerektiğinden yakınıyor hep. Hem oradaki sinagog da ona göre yeterince muhafazakâr değil. Üstelik haftanın üç günü Jonathan'ı sinagogun İbranice Okulu'na götürmek zorunda çünkü aksi takdirde gelecek sene bar mitzvasını yapamaz."

"Tüh, bayağı dertmiş fakat bunun bizim arkadaş olmamızla ne ilgisi var?"

"Erkek olsan belki sorun olmazdı. Ama annem *shikse*'yle arkadaşlık etmemden hoşlanmıyor."

Lizzy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "O ne demek?

"Yahudi olmayan kız demek."

"İyi de, ben senin sevgilin değilim ki."

David, Lizzy'nin ellerini avuçlarının içine aldı. Aynı boydaydılar ama David'in avuçları Lizzy'ninkilerden daha büyük-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tü. "Sen benim arkadaşımsın ve bir kızsın. Aslına bakarsan Son Şans'taki en yakın arkadaşımsın. Hatta belki de tek arkadaşım."

"Yoo, doğru değil—"

"Evet, öyle. Ben buraya uyum sağlayamadım. Ama sen beni kabullendin hep." David hafifçe sırıttı. "Judith'in öyküsünü bile biliyorsun. Babamdan tam not aldın o konuda. Büyük olasılıkla annemden de ama o itiraf etmek istemez. Bence ikisi de senin bana İsa'yı öveceğini, Noel'in Hanuka bayramına kıyasla daha görkemli olduğunu söyleyeceğini düşünüyorlardı. Dün size gidip Noel ağacı süsledim diye öfkeden küplere bindi."

"Bak işte, hem senin annen hem benim babam *ikisi de* aynı şeye kızmış demek."

"Evet. Üzgünüm."

"Önemi yok. Yılın bu vakti babam çok huysuzlaşır. Gerçi ben bir karar aldım, huysuz insanların bayramımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Sizin mum yakma töreninize bayıldım. Latkeler muhteşemdi. İyi ki gelmişim."

"Ben de çok sevindim geldiğine." David eğilip Lizzy'nin yanağına ufacık bir öpücük kondurdu. Kızın içi gitmişti.

Tam o sırada mutfağın kapısı açıldı ve David derhâl bir adım uzaklaştı Lizzy'den.

"Hadi Lizzy, gidiyoruz. Haley arabada bekliyor." Babasının sesi yine kızgın gibiydi.

Babası ile Bayan Raab arasındaki bu durum çok rahatsız ediciydi. Lizzy'nin hayatındaki büyükler 'bayram coşkusunun' anlamını yitirmişlerdi sanki.

***

CNN haber kanalında politik haberlerden başka bir şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoktu ve Stone, acaba bunu neden izliyorum dedi kendi kendine. Yine de televizyonu kapatmadı. Televizyon karşısında uyumayı seviyordu. Sesler, yatağına girerken hissettiği yalnızlık duygusunu hafifletiyordu biraz. Yatağı dünyanın en yalnız yeriydi.

Başını yastığa koyup uykuya dalmayı bekledi.

Uyuyamıyordu.

Lizzy ile David'in arkadaşlığına son vermesini önerdiklerinden ötürü Raablara kızmıştı. Haley ve meleği onu inanılmaz endişelendiriyor, o gece kızının kendisini neşelendirmeye çabaladığını fark edememe aptallığından ötürü kendini yerin dibine geçmiş hissediyordu. Bir dolu günlük gailesi vardı ki bunlardan biri de Jimmy Marshall ve Allenberg Şerifi'nin o konudaki aldırmazlığıydı.

Üstüne üstlük, Lark Chaikin'in düşüncelerini ele geçirmesini de önleyemiyordu bir türlü. Ellerini başının arkasına koyup mavi televizyon ışığında tavanı izledi. Keşke daha cesaretli davranabilmiş ve kadını dudaklarından öpmüş olsaydı.

Pişmanlık kemiriyordu içini. Bir nebze de suçluluk.

Yataktan kalkıp tıpkı bir ergen gibi odayı arşınlamaya başladı. Neden Sharon'ı aldatıyormuş gibi hissediyordu? Çok saçmaydı.

Yatağın kenarına ilişip derin bir iç çekti.

Haley haklıydı. Lark da öyle. Bazı değişiklikler yapması şarttı. Lark ile ilgili kendisini suçlu hissetmekten vazgeçmeliydi. Herkesin neşesini kaçıran biri olmaktan vazgeçmeliydi.

Lark'ın söylediğini hatırlayınca gülümsedi. Onun parlak rozetiyle neşe kaçırmaktan zevk alan biri olduğunu söylemişti. Bu doğruydu aslında, öyle değil mi?

Ellerine baktı. Nikâh yüzüğü yanıp sönen ışıkta parıldıyordu.

"Seni o kadar özlüyorum ki..." diye fısıldadı altın yüzüğü parmağıyla okşayarak. Uzun bir süre baktı yüzüğe. Yüreğinde kendisini hâlâ evli hissediyordu. O aşka sadık kalmak istiyordu. Gerçi dün annesinin evinde kendisini ne kadar bekâr ve yalnız hissetmişti. Kardeşlerinin hepsi ev bark sahibi olmuşlardı ve şimdi Stone, o grubun dışında kalmıştı.

Evli bir erkeğin bu kadar yalnızlık çekmemesi gerekirdi. Yüzüğü takmak Sharon'ı geri getirmeyecekti ki.

Yüzüğü parmağından sıyırmak düşündüğünden de zor oldu. Nihayet çıktığında, yirmi yıldır taşıdığı yüzüğün yerinde beyaz bir çizgi ve hafif bir çukur kalmıştı.

Baş ucu masasına koydu yüzüğü. Televizyonu kapatıp ışıksız yatağına girdi. Uyumadı.

Lark Chaikin'i düşünüp duruyordu.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 12

Lark eleştirel bir gözle fotoğrafı inceliyordu. Diyaframı, sahanın derinliğini istediği gibi denetleyebilecek şekilde ayarlamıştı. Göze çarpan, odaklanmamış, sessiz bir yeşile karşı oltasını fırlatırken yakalanan Stone Rhodes'tu. Fotoğraf karesinin ön planına küçücük bir parça İspanyol yosunu katmayı da başarmıştı, bir de baş komiserin dudaklarındaki yarım yamalak ufacık bir sırıtışı.

Lark'ın, Stone'un fotoğrafını çekebilmesi bir mucizeydi. Nesi vardı bu Stone Rhodes'un? Adamın görüntüsü —aylardır Lark'ın çektiği tek gerçek fotoğraf— bilgisayar ekranını doğaüstü bir şekilde aydınlatıyordu.

Hatta kış zamanı çekilmiş bir fotoğraf için fazlasıyla hayat doluydu. Adamın enerjisi kaslarının, boyun ve çene liflerinin oynamasından ve büyük güzel ellerinin geriliminden kendini belli ediyordu. Arka planda hayatın tüm yeşil tonları vardı.

Sanki Stone Rhodes görüş alanındaki tüm gölgeleri dışarı itmiş gibiydi. Çılgın bir düşünceydi bu gerçi.

Bu fotoğraf Carmine Falcone'nin temsil ettiği her şeyi yakalamış gibiydi. Bu da biraz ürkütücüydü tabii. Lark otuz altı yaşındaydı. Hayali bir dost veya koruyucuya ihtiyacı yoktu.

Bazı küçük kusurları fotoşoplamak için gereğinden uzun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman ayırma arzusuna yenik düştü. Son Şans'tan ayrıldıktan sonra bile bu fotoğrafın sabit diskinde sonsuza dek duracağını biliyordu. Yüreklilik, güvence veya umuda ihtiyaç duyduğunda, her zaman yanında taşıyacağı bu fotoğrafa bakacaktı.

Ve bir önceki gece yanağına kondurduğu o küçük, beceriksiz öpücüğü de her daim anımsayacaktı. Neler olup bitiyordu? Son günlerde adamla sürekli çatışmıştı. Peki bunu neden yapıyordu?

Belki de yaslanacağı geniş, güçlü bir omza gerek duyduğu fikrinden nefret ettiği için.

Küçük mutfak masasından kalkıp bilgisayarı ile fotoğraf makinesinin bağlantısını ayırdı. Korkularına yenik düşmeyecekti. Mademki Stone Rhodes'un fotoğrafını çekebilmişti, herhangi bir şeyin fotoğrafını da çekebilirdi. Eğer yapabileceği en zor şey olsa bile, bugün eskisi gibi normale dönecekti. Aralık ayının yirmi beşinde Afrika'ya giden o uçağa binecekti. Görevini yapmaya hazır olacaktı yeniden.

Dışarı çıktı.

Nehirden sabah serinliğine doğru incecik buhar kıvrımları yükseliyordu. Kış yeniden yüzünü gösterecekti herhâlde. Nehre doğru yürüdü. Nehir kıyısına olan yolu yarıladığında, iskelede oltasını fırlatan Stone'u gördü.

Vay canına, adam amma da erken ayaklanmıştı. Şafak ancak söküyordu. Fotoğraf makinesini kaldırıp parmağını objektife götürdü. Dişlerini sıkıp bir fotoğraf çekti. Hayret. Başına hiçbir felaket gelmemişti.

Adamı beş dakika kadar izledikten sonra, bazı değişiklikler çarptı gözüne. Ayaklarının yanında plastik köpükten ufak bir kap ve olta kutusu duruyordu. Balık avlarken yem kullanıyordu.

Adama gizlice yanaşmamak için zor tuttu kendisini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerçekten samimi fotoğraflar elde etmek için insanları hiç ses çıkarmadan izleme becerisi faydalı oluyordu. Ama adamı ürkütmek de istemiyordu, o nedenle birkaç kez öksürdü ve iskeleye yürürken adımlarının ses çıkarması için özellikle uğraştı. Stone, hafifçe arkasına dönüp omzunun üstünden ona baktı. Şapkasının gölgelediği o derin, yeşil gözlerin anlık bakışı bile, Lark'ın yüreğinin hoplamasına yetti.

"Demek yem getirdin." dedi Lark.

"Evet, senin için getirdim."

"Benim için mi?" Kımıl kımıl oynayan çamurla dolu plastik köpükten kutunun içine dikkatle baktı Lark.

"Vay be, şimdiye kadar kimse bana solucan vermemişti."

Stone bir kahkaha kopardı. Derin, gümbür gümbür bir sesti. Lark, onun daha sık gülmesi gerektiğini düşündü çünkü gülerken inanılmaz çekici oluyordu.

"Gel buraya. Sana balık tutmayı öğreteyim."

"Sahi mi? Benim balık tutmayı öğrenmek istediğimi nerden çıkardın?"

Stone şapkasının altından dikkatle Lark'a baktı ve o bakışı her şeye değerdi. Deneyimli bir savaşçı olmasına karşın Stone Rhodes'un içinde kolayca incinebilecek biri vardı. Biraz gergin gibi duruyordu sadece.

İkisi de gergindi aslında.

"Bence..." dedi Stone bir süre sonra, "Balık tutmak sana iyi gelebilir."

"Sahi mi? Neden öyle düşünüyorsun?"

Omuz silkti Stone hafifçe. "İşin çok ağır, Lark."

Kadının içi titredi. Stone da savaşta bulunmuştu. Biliyordu.

Lark'tan herhangi bir yanıt gelmeyince, Stone devam etti. "Bak, balık tutmak Budistlerin 'zen' i gibidir. Oltayı fırlatır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sın, sararsın, tekrar fırlatır ve aynı işlemi tekrar edip durursun. Bir şekilde aklını boşaltır, seni özgür kılar."

"Sahi mi?"

"Evet. Tabii yem yoksa zen daha iyi işler ama sanırım bu konuda çok az kişi benim gibi düşünür, o nedenle şimdi çoğunluğa uyum sağlamaya çalışıyorum." Dudaklarında minicik bir gülümseme belirdi.

"Yani balık tutma terapisi gibi bir şey bu, öyle mi?" Sesi biraz cilveliydi Lark'ın.

Aynı şekilde karşılık verdi Stone. Bakışları koyulaşmış, dudaklarında daha derin bir gülümseme belirmişti. Muhteşem bir adamdı.

Stone "Denemek ister misin?" diye sordu o derin Güneyli aksanıyla ve sözcükleri uzatarak. Carmine'in konuşması böyle değildi. Belki de onu ilk yarattığında hayal gücü yetersiz kalmıştı. Bundan böyle düzeltmeler yapacaktı. Carmine'i hayal ettiğinde, ağır ağır konuşacaktı. Kesinlikle.

Bir adım attı Lark öne doğru. "Ne yapmalıyım?"

"Göstereceğim." Makarayı kadının eline tutuşturup arkasına geçti. Stone, teni tenine değecek kadar yakınlaşmamıştı ama Lark'ın teni öyleymiş gibi karşılık verdi. Adamdan hararet yayılıyordu, o harareti sıcacık bir kazak gibi üstüne geçirmek istiyordu Lark.

Lark oltanın çubuğunu sağ eliyle havaya kaldırdı. "Şimdi ne yapıyorum bununla?"

Stone elini onunkinin üstüne yerleştirdi. Elleri sert fakat sıcacıktı… Ve nikâh yüzüğünü çıkarmıştı. Yem kullanıyordu artık. Hem üstelik bir gece önce kendisini öpmüştü. Lark'ın ağzı kurudu.

"Düğmeyi görüyor musun?" dedi kadının darmadağın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşüncelerini yapılan işe çekerek. Başparmağıyla makaranın tepesindeki düğmeyi işaret ediyordu.

"Evet."

"Başparmağını oraya koy."

Lark denileni yaptı, adam da kendi kocaman başparmağını onunkinin üstüne koydu.

Daha bir dakika önce omuzlarına geçirmek istediği harareteye sarılı gibiydi Stone. Lark zor soluk alıyordu.

"Şimdi" diye sürdürdü direktif vermeyi Stone. Hiç etkilenmemiş gibiydi. "Olta fırlatmanın bir ritmi olmalı. Düğmeye bastığında geri çekilirsin, oltayı fırlattığında parmağını düğmeden çekersin. Çekmezsen, olta dolanır."

"Tamam." dedi Lark.

"Hazır mısın?"

"Hı-hı." Bu noktada her şeyi söyleyebilirdi. Kalbi küt küt atıyordu, beyin kimyası allak bullak olmuştu. Kör olası oltayı yere atıp adamın kollarının içinde olmak ve öpüşmek istiyordu —hem de bu sefer dudaktan.

Bunu yaparsa, adam kaçabilirdi. Stone'un kaçmasını hiç istemiyordu. Adamla birlikte olmaktan hoşlanıyordu —hem de gereğinden fazla. O nedenle olduğu gibi sürdürmeye çalıştı olayı. Bütün bu balık tutma saçmalığını devam ettirerek.

"Hazır mıyız?" diye sordu.

"Hımm, evet." Sesi titrek çıkmıştı. Büyük olasılıkla adam içinden geçenleri anlamıştı.

Adam çubuğu kaldırdı ve kadının eli de onunkiyle birlikte havalandı. Tam anlattığı gibi, oltayı fırlatana kadar düğmeye basmaya devam etti.

Olta yay şeklinde uçtu, makara tıslıyordu. Çengel ve ucundaki ufacık kırmızı beyaz zımbırtı flop diye suya çarptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi!" dedi Stone elini ayırarak. Lark'ın hemen yanındaki parmaklıklara dayanmıştı. "Mantarı izle."

"Mantar mı?"

"O kırmızı beyaz şeyi."

"Ah, tamam."

"Dibe doğru giderse bir şey yakaladın demektir."

Akıntı oltayı kapmış sürüklemeye çalışıyor ve kırmızı beyaz nesne de su yüzeyinin altına çekiliyordu. "E bu dibe doğru gidiyor. Balığın yuttuğunu nasıl anlayacağım?"

"Merak etme, anlayacaksın."

"Makarayı nasıl saracağım?"

"Krankı çevir."

Kadın makarayı sarmanın provasını yapmaya başladı. Nihayet kancasıyla birlikte bütün oltayı sarmıştı.

"Tamam, şimdi kendi başına fırlat oltayı."

Stone uzaklaşmış, Lark'ın sırtını soğuk hava yalamıştı. Stone yanında değilken balık tutmak eskisi kadar eğlenceli değildi.

Oltayı fırlatmaya çalışırken boynuna asılı fotoğraf makinesi yüzünden neredeyse kendini boğacaktı.

"Makineni bana verirsen senin için daha kolay olacak." dedi Stone.

Lark makinesini boynundan çıkardı ama uzatmadan önce biraz duraksadı. Adam isteksizliğini sezmiş olacak ki, "Endişelenme tatlım." dedi, "Gözüm gibi bakacağım ona." Lark'ın yanındaki parmaklığa tutunarak kendisini külçe gibi attı tahta iskelenin üstüne. Uzun bacaklarını uzatıp, ayak bileklerini çaprazlamasına birbiri üstüne koydu.

Birdenbire çok uzaklara gitmiş ve fazlasıyla rahatlamış gibiydi. Kahretsin.

"Haydi, at oltayı." dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hı-hı." Stone, kendisinin özellikle balık tutmanın zeniyle ilgilenmediğini anlamıyordu sanki.

"Bütün mesele uyum ve ritim, tatlım." dedi gözlerinde bir pırıltıyla.

Vay canına, acaba o da mı cilveleşiyordu Lark'la?

"Tamam, dikkat ederim." dedi Lark ve oltayı atmaya odaklandı.

Lark bir süre alıştırma yaptı ve oltayı nehre fırlatmanın çok huzur verici olduğunu kabullendi nihayet.

Gerçi Stone Rhodes yanı başında oturmuş kendisini izlerken tümüyle huzur bulmak mümkün değildi. Adamın nefes alışında bile rahatsızlık veren bir şey vardı. Tek kelime etmiyordu ama yine de sessizlik uzadıkça Lark giderek adamın daha fazla farkına varıyordu.

Ve sonunda bir şey çarptı oltaya ve çekmeye başladı. Mantar daha dibe gitmiş ve oltanın kamışı neredeyse iki katı bükülmüştü. "Ah, kahretsin, galiba bir şey tuttum. Yardım et, ne yapacağım şimdi?"

Stone oturduğu yerden kalkıp yanına geldi. "Bırak balık oltayı bir dakika kadar tutsun."

Stone nazik ve sabırlı bir ses tonuyla ne zaman makarayı sarması, balığa ne kadar süre tanıması gerektiği ile ilgili direktifler vermeyi sürdürdü. Bu arada balık oltaya asılıyor, çekiştiriyor ve bir o yana bir bu yana yüzüyordu. Nihayet Lark balığı su yüzüne çekti. Çamurlu suda gümüş rengi sırtı pırıl pırıl parlıyordu. Lark oltanın kamışını Stone'a uzattı ve parmaklıklardaki aralığın hemen önündeki basamaklardan nehre inen Stone, balık ağını kaptığı gibi suya daldırıp balığı yukarı çekti.

"Vay canına, amma büyükmüş." dedi Lark.

Stone kıkır kıkır güldü. "Yok canım, o kadar büyük değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Değil mi?" Hâlbuki en azından kırk santim vardı.

"Kanal balığı bu. Yayınbalığı. Daha büyüklerine kıyasla bu bebek sayılır. Temizlemeye bile değmez."

Balık, ağın içinde çırpınıp duruyordu ve o an Lark, balık tutmanın oltadaki balıkla mücadele etmek kadar heyecan vermediğini fark etti. "Öyleyse onu geri mi atalım suya?"

Kuyruğunu çılgın gibi oynatmasına rağmen, elinde tuttuğu balığın ağzından özenle çengeli çıkarıyordu Stone. Balıkla baş etmeye çalışırken bile inanılmaz nazikti. Balığı öyle pat diye nehre fırlatmadı, usulca suya daldırıp özgürlüğüne saldı.

Balık biraz uzaklaşıp da bulanık suyun derinliklerinde gözden kaybolunca, Lark rahat bir nefes aldı.

Stone iskeleye çıkıp olta kutusunun üstündeki havluyla ellerini kuruladı. "Öyleyse..." dedi yeşil bakışlarını Lark'a dikerek, "Neden yemle falan uğraşmadığımı artık anlamışsındır."

"Sanırım anladım."

İskeledeki küçük bankoya oturup fotoğraf makinesini aldı eline Stone. "Demek güzel kasabamızın fotoğraflarını çekiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Lark yine tedirginleşti. Hiç karşılık vermedi. Adam gözlerini dikmiş soru sorar gibi ona bakıyordu.

"Kimi zaman belki de bellek kartı olmadan fotoğraf çekmeliymişim gibi geliyor bana." diye fısıldadı Lark sonunda.

"Öyle mi?" Stone fotoğraf makinesine baktı, açma düğmesini buldu. İzin istemeye gerek bile duymadan kadının son birkaç gündür çektiği fotoğrafların dosyasını gözden geçirdi.

Kendi fotoğraflarına bakıp homurdandı. "Demek gizlice yaklaştın bana." diye mırıldandı.

"Evet. O konuda marifetliyim." dedi Lark.

Bu iğneleyici söze karşılık vermedi Stone. Fotoğraflara

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göz gezdirmeye devam etti ama sonra birden durdu.

Kaşları çatıldı, gözlerini kısıp ekrana baktı. "Bu da ne böyle?"

"Ne ne?" Lark hemen onun yanına oturdu.

Stone küçük ekranı görebilsin diye, fotoğraf makinesini ona doğru çevirdi. Silah sesini duyup yere yapışmadan önce çektiği balıkçılların fotoğrafıydı.

"Uçan bir balıkçıl."

"Onu sormadım." Parmağıyla arka plandaki küçük kırmızı noktayı işaret etti. Sahayı derinlemesine çektiği için arka plan çok iyi odaklanmıştı. "Bu ne?"

"Hiç bir fikrim yok. Onu çekmiyordum ki."

"Kırmızı bir nokta."

"Evet, ne olmuş?"

"Yılın bu zamanı bataklık arazide kırmızı böğürtlenler vardır ama bu böğürtlen kırmızısı değil. Hadi buralarda hep giyilen emniyet yelekleri olduğunu varsayalım ama onlar da turuncu olur, kırmızı değil."

"Kuştur belki. Kardinal kuşu?"

"Mümkün değil. Bu fotoğrafı büyütebilir miyiz?"

"Elbette. Bilgisayarım var evde, neden?"

"Çünkü bu fotoğrafla ilgili bazı kaygılarım var. Kaybolduğu gün Jimmy Marshall kırmızı bir golf gömleği giyiyordu."

Tepesinden çizmelerine kadar bir ürperti sardı Lark'ı ve Stone'a bakakaldı.

***

Stone hiçbir şey söylememeliydi. Fotoğrafın bir kopyasını istese yetmez miydi sanki? Ama hayır, ağzını açmasa olmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lark'a Jimmy Marshall'dan söz ettiği an, kadının beti benzi atmış, aniden bir hafta önce golf sahasında bulduğu hasta ve dertli kadın oluvermişti.

Ne zamandan beri kadını bir sorun olarak değil de, kendi halkından biri gibi görmeye başlamıştı? Korumaya ve arka çıkmaya and içtiği, kendi halkından biri.

Bilemiyordu tam olarak. Kadının ceylan gözlerindeki korku dolu bakıştan midesine kramp girmişti. Kahretsin. Nesi vardı?

Kadının fotoğraflarına bakmaması gerekirdi. Onun arkasında durup balık tutmasına yardım etmeliydi. Böyle yan yana durduklarında keşke bir girişimde bulunmuş olaydı. Keşke...

Olan olmuş, sular köprünün altından akmıştı. Ayağa kalkıp "Haydi gidip o fotoğrafa bakalım. Önemli bir şey olmadığına eminim." dedi.

Lark kamerasını alıp omzuna astı. "Hayır, önemli bir şeymiş gibi geliyor bana."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü gölgeleri yakalama konusunda da marifetliyim."

Lark dönüp aceleyle nehir kıyısından yukarı yürümeye başladı. Stone'un olta takımını ve kutusunu toparlaması biraz zaman aldığından, Lark önden gidiyordu.

Stone fotoğrafları görmüştü. Işığı yakalıyordu, gölgeyi değil.

Peşinden koştu. "Bekle Lark."

Beklemedi. Hettie'nin evine doğru yürüdü, kapıyı açıp içeri girdi. Stone eve vardığında bilgisayarını açmıştı bile.

"Ne demek istedin? Yani gölgeler konusunda?"

"Daha önce de dediğim gibi, keşke bellek kartı olmadan çeksem fotoğrafları." Adama baktı. Kahverengi gözleri pırıl pırıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uçmakta olan balıkçılın fotoğrafı çok güzeldi Lark."

"Aynı zamanda bir cesetin fotoğrafıysa güzel değildir."

"Ama ne olduğunu bilmiyordun ki."

"Hayır, bilmiyordum ama bu her zaman böyledir. Arka planda gölgeler vardır. Her zaman."

Sesi çatallaştı, gözlerindeki parlaklık gözyaşlarına dönüştü. Mertçe bastırdı gözyaşlarını ve bilgisayarıyla kamerasına odaklandı. Her şeye rağmen elleri titriyordu.

Ne yapacağını bilemeyen Stone orada öylece durdu. Pek anlayışlı bir adam sayılmazdı. Kadınlarla hemen hemen hiç deneyimi yoktu. Nehir kıyısında eline geçen cilveleşme fırsatını da kaçırmıştı.

Şu anda Lark sinir nöbetinin eşiğindeydi ve kısmen de kendisi sorumluydu bundan. Sharon'ın ağlama nöbetleri olmazdı pek ama Sharon hiç savaşta bulunmamıştı, Lark'ın gördüğü şeyleri asla görmemişti.

"Al sana. Kahrolası fotoğrafın bu işte!" dedi Lark boğulur gibi konuşarak. Sonra yerinden kalkıp mutfağa yürüdü.

Fotoğrafı falan unutup peşinden gitti Stone. Mutfak evyesinin yanında durmuş camdan dışarı, nehre bakıyordu ama Stone'a göre kadın, binlerce kilometre uzaklara gitmiş gibi geldi. Körfez Savaşı'ndan dönüşte savaş sonrası travma geçiren bir sürü dostu olmuştu. Belirtilerini biliyordu. Lark da aynı travmanın pençesine düşmüştü.

Her nedense savaş Stone'da böyle bir etki bırakmamıştı. Bir sürü feci şey görmüş, yakın dostunu kaybetmiş ve anımsamak istemediği bir dolu şey yapmıştı. Tüm bunlar bir şekilde onu daha güçlü ve sevdiği insanları güvende tutmaya kararlı hâle getirmişti. Sharon konusunda bu işi pek beceremeyişti ve bir bakıma bundan dolayı kendisine gıcık oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve şimdi burada kendisinden yardım bekleyen biri vardı. Hiçbir şey yapmadan öylece durmayacaktı.

Arkasına yürüyüp ellerini kadının omuzlarına koydu. "Her şey iyi olacak." dedi.

Kendisine çıkışmasını beklerken Lark'ın dönüp kollarıyla belini sarması Stone'u hayretler içinde bıraktı.

İlk hıçkırığını bastırmak için büyük mücadele veriyordu Lark. Stone bunu hayranlıkla karşılasa da, Lark'ın bu savaşa yenik düşmesi gerektiğini biliyordu. Tek bir kelime etmedi. Kadına cesaret vermek adına öylece durdu yanında.

Lark adamın kollarına gömülüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sorun değildi, uzun zamandır ilk kez kendisini yararlı hissediyordu. Sanki Tanrı'nın neden kendisini oraya koyduğunu anlamış gibiydi. Lark'ın korkularını itiraf etmesine, dağılmasına ve yeniden kendini bulmasına yardım etmek için oradaydı.

Ve Stone, Arlene teyzesinin haklı olduğuna karar verdi. İçini artık yaşamayan bir şeye dökmek, yüreğindeki boşluğu daha derin ve sonsuz kılıyordu. Yaşayan birine kendini vermek ise, kendisini daha mükemmel ve eksiksiz hissettirmişti. Sanki yıllardır ilk kez kalbi yeniden atmaya başlamıştı.

***

Lark, Stone'un devriye arabasının yolcu koltuğunda oturuyordu. Omuzlarına bir battaniye serilmiş, eline plastik bir kahve bardağı tutuşturulmuştu. Bir saat kadar önce hava bozmuş, soğuk ve berbat bir yağmur başlamıştı.

Tir tir titriyordu.

Stone'un yeni kolalanmış ütülü gömleğininin üstünde salya sümük ağlayarak kendini rezil ettikten sonra, balıkçıl ku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şun uçarken fotoğrafını nerede çektiğini göstermek için bataklık araziye gitmekte ısrar etmişti. On dakika geçmeden cesedi bulmuşlardı. Zaten Lark, fotoğrafın arka planında görülen kırmızı noktanın rahmetli James Marshall'ın ölüsü olduğuna çoktan inanmıştı.

Birkaç gün bataklıkta kalmış cesedin suratı tanınmaz hâldeydi ama Stone ölünün Bay Marshall olduğunu söylemişti. Lark onun kararına uymaya dünden hazırdı.

Allenberg İlçesi Şerif Departmanı olay yerine gelmekte gecikmemiş ve cesedin bulunmasından yarım saat sonra bataklık arazi, üzerinde dörtlüleri yanıp sönen arabaları içinde parlak turuncu yağmurluk giymiş şerif yardımcılarıyla dolup taşmıştı.

Kimse Lark ile uğraşmadı. Korkularına rağmen, bir dolu fotoğraf çekmeyi başardı. Her bir fotoğraf bir sinir harbiydi. Ama her nasılsa objektifi buluyor ve deklanşöre basıyordu. Tekrar tekrar.

Olay yerindeki bütün görüntüleri yakaladı: Dörtlüleri pırıl pırıl yanan polis arabaları. Arabanın ön camından aşağı ip gibi akan su damlası. Sarı ceset torbasının üstündeki yağmur damlaları. Gerçi bu fotoğraflar farklıydı. Her bir karede Stone Rhodes vardı. Sanki Stone Rhodes objektifine almaya cesaret ettiği tek insandı. Yalnızca fotoğraf karesine Stone Rhodes girdiğinde deklanşöre basacak cesareti buluyordu.

Adam orada bulunmasaydı, Lark tir tir titreyen bir zavallı olacaktı.

Eğer kendini kandırmada başarılı olsaydı, kaydettiği gelişme kendisini yüreklendirirdi. Gelgelelim, berbat bir yalancıydı. Kendisini kandıramazdı. Birkaç gün sonra uçağı Afika'ya kalkıyordu ve hazır değildi. Greg'i arayıp bunu bildirmek zorundaydı.

Peki Afrika'ya dönmeye hazır değilse, hangi cehenneme aitti acaba? İşte bu, çok ürkütücü bir soruydu. Çünkü nereye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

giderse gitsin, tamamen yalnız olmaya mahkûmdu. Muhabir dostlarının dışında pek bir hayatı yoktu. Babası da öldüğüne göre, artık ailesi de yoktu.

Stone devriye arabasının kapısını açınca, Lark kafasına üşüşen karanlık düşüncelerden ayırdı kendisini. Stone şapkasını arka koltuğa fırlattığı gibi, direksiyona geçti.

Kocaman, ağır bir yağmurluk vardı üstünde ve sırılsıklamdı. Kovboy şapkasına rağmen, ensesindeki saçlar ıslak bir yumak olmuş, hatta kirpikleri bile ıslanmıştı. Adamın her bir ayrıntısını inceledi Lark. Sanki görüntüsünü beynine kazımak ister gibiydi. *Saçları ıslandığında Stone böyle görünür. Yorucu bir günden sonra Stone'un favorileri bu hâle gelir. Bulutlu gökyüzünden gelen ışıkta gözleri böyle biraz griye çalar.*

Yüzünde öğrenilmeye değer şeylerin hepsini görmeye bir ömür yetmez diye düşündü Lark.

Stone dönüp ona baktı. "Sana teşekkür borçluyum. Birkaç gün önce Jimmy'nin arabasını bulduğumuzda Şerif Bennett bataklıkta ayrıntılı bir arama yapmayı reddetti. Sen o fotoğrafı çekmeseydin, adamı belki de asla bulamayacaktık ve karısı meraktan ölecekti."

"Öldürülmüş mü?

"Belli değil. Kafasından vurulmuş ama belki de kendisi canına kıymıştır. Jimmy'nin sorunları vardı. Adli raporu beklememiz gerekecek."

Lark başını sallayıp bir yudum ılık kahve içti.

"Eğer bu bir intihar değilse, senin kasabaya taşınmanı istiyorum."

Lark irkildi. "Neden?"

"Çünkü son zamanlarda, Jimmy sizin şimdi kaldığınız nehir kıyısındaki evde yaşıyordu. Her ne kadar Jimmy'nin in-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tihar etmek için geçerli nedenleri vardıysa da, cinayete kurban gittiğini düşünmek için de geçerli nedenlerimiz var. Jimmy... Nasıl desem, berbat birtakım işlere bulaşmıştı. Yönetim kurulu başkanı olduğu tavuk fabrikasında bazı yolsuzluklar vardı. Karısı Hettie işleri yoluna koyması için baskı yapıyordu ama karanlık ve pis bir işle karşılaşırsak, hiç şaşırmam. Hâl böyle iken, gözümün üstünde olabileceği bir yerde kalmanı istiyorum."

"Yetişkin bir kadınım ben, biliyorsun."

Stone, menzilini arayan ok gibi bakışlarını çevirdi Lark'a. "Biliyorum ama tarafsız bir yerde yaşaman beni rahatlatacak. Bu nedenle, annemi aradım. Kes Kıvır'ın üst katını senin için hazırlıyor."

"Fakat—"

"Tartışmaya bayıldığını biliyorum fakat bu konuda tartışmayacağım. Canın bir daha bataklık arazide dolaşmak istediğinde, bana önceden bildirirsen çok sevinirim. İnsanın bataklıkta tek başına gezinmesi doğru değildir. Timsah ve zehirli yılanlar var orada."

"Ve başka canlılar." dedi Lark. Avcılar gibi mesela.

Stone ile göz göze geldiler o an ve adamın ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Biliyor musun, sana hayranım. Başka kadınlar, bugün burada karşılaştığımız şeyden sonra şoka girer, dehşete düşerdi. Sen durup fotoğraf çektin."

Lark arabanın ön camından süzülen yağmur damlalarını izlemeye başladı. Stone'un yüzüne bakmak zorunda olmayınca, daha kolaydı. Adamın yüzü beynine kısa devre yaptırıyordu.

"Bu olay Şerif Bennett'ın yargı alanına giriyor." dedi Stone. "Bataklık arazi bizim kasabanın sınırları dışında kalır. O yüzden, bugün çektiğin fotoğrafları görebilirsem sevinirim."

Lark başını çevirdi. Kalbi güm güm atmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben olay yeri fotoğrafçısı değilim."

Adamın bakışları yumuşadı, Lark o gözlerden taşan iyilik ve nezaketin içinde kayboldu.

Kadının bazı sırlarını biliyordu. "Biliyorum." dedi Stone, "Ama yine de görmek isterim. Hiç belli olmaz, fondaki küçücük bir kırmızı nokta bile bir olayı kabak gibi ortaya çıkarır."

Lark ürperdi. "Bugün çektiğim fotoğrafları beğenmezsin. Kayda değer bir şey yok onlarda." diye fısıldadı.

"Hiç bu kadar emin olma."

Lark gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. "Çok eminim."

"Neden?"

"Çünkü hepsinde sen varsın." diye fısıldadı.

Stone'un iç geçirdiğini duydu ama gözlerini açıp ona bakmaya cesaret edemedi. Adama abayı yaktığını açık açık itiraf etmişti. Kendisinin nasıl Carmine Falcone'ye benzediğini veya fotoğraf karesine girdiğinde gölgeleri nasıl yok ettiğini açıklayacak hâli yoktu. Eğer kafayı sıyırıyorsa, en azından onuru ile sıyırmalıydı.

Bereket adam bu itirafına hiç karşılık vermedi. Devriye arabasının motorunu çalıştırdı. Arabayı yola doğru sürdü, silecekler çalışıyor, tekerlekler kaldırıma sürtüyordu.

On dakika sonra Hettie'nin nehir kıyısındaki evinin önündeydiler. "Toparlanmak için yardım edeyim." dedi Stone.

Göz ucuyla Stone'a baktı Lark. Huzursuz olmuştu. Adam o kadar yakışıklı, o kadar sağlamdı ki. Bu adama âşık olmamalıydı. Çok saçma olurdu. "İyiyim ben burada."

"Hayır, değilsin." Tartışma konusu değildi bu. Gerçek bir açıklamaydı.

"Her akşam burada devriye geziyorsun. Gayet güvende hissediyorum kendimi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Olabilir. Ama Kes Kıvır'ın üstündeki katta annem de sana göz kulak olacak. Onun becerilerini küçümseme." Gözlerinin ve ağzının kenarlarındaki çekici çizgilerle bezenmiş, ender gülücüklerinden biriyle baktı Lark'a.

"Hem üstelik..." dedi Stone parmağını kadının ıslak, darmadağın saçlarında gezdirerek, "Annem makyaj ve bakım malzemeleriyle seni baştan yaratmak için can atıyordur. Ben bunu çok olumlu bir jest olarak algılıyorum ve aslında hiç de olumlu düşünen biri değilimdir."

Lark başını kaldırdı. "Baştan yaratmak mı?" Stone'un dokunuşunun tüm bedenine yaydığı elektrik yüzünden sesi çatlak çıkmıştı.

Fesat bir komplocunun yardımcısı gibi sırıttı Stone.

"Evet. Gerçi, bence baştan yaratılmaya ihtiyacın yok. Olduğun gibi gayet iyisin. Ateş böceği gibi ufacık ama güçlü ve parlak. Annem ise doğal güzelliğin daima daha da geliştirilebileceğine inanmıştır ve seni daha da güzelleştirmeye çalışacaktır, bundan eminim."

"Peki, bana bunları niçin söylüyorsun?"

"Eğer annemin suyuna gidersen, babanın küllerini golf sahasına serpmene yardım edecektir. Seni seviyor. Kasabada önüne gelene senin fotoğraf albümleri ile ilgili teorinden bahsedip duruyor. Pazar günü vereceği vaazda Rahip Ellis bu fikirden yola çıkıp hepimizin kocaman tek bir aile olduğunu söylemenin bir yolunu bulursa, hiç şaşmam. Noel'e yakışır bir konuşmadır, büyük olasılıkla yapacaktır bunu."

"Hadi canım, dalga geçiyorsun."

"Böyle bir konuda dalga geçmem tatlım. Fotoğraf albümleri yorumların Son Şans'ta herkesin ağzında. Bu da demek oluyor ki annem koruyucu meleğin gibi üstüne titreyecek. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da beni rahatlatıyor. Anlayacağın, programa uymak zorundasın çünkü tartışma kabul etmiyorum."

"Ama—"

"Küçük kasaba polisiyim Lark. Son Şans gibi bir yerde polislik yapıyorsan, kilise hanımlarını ve kuaförleri onlara çaktırmadan ustalıkla idare etmesini bileceksin. Yani anlayacağın, seni yeni baştan yaratmak tamamen annemin fikri olacak. Senden tek istediğim, onunla uyum içinde hareket etmen."

Gülmesi tuttu kadının. Küçük bir kıkırdama ile başlayıp, gözlerinden yaş getirten kahkahalara boğuldu. Gülmek gölgeleri geri püskürtüyordu. Tamamen unuttuğu, tertemiz, güvenli bir yerden gönderilmiş bir hediyeydi.

"Öyleyse" dedi Stone gülme krizi bitince, "Kes Kıvır'ın üstündeki kata taşınıyorsun ve annemin seni baştan yaratmasına ses çıkarmıyorsun. Benim hatırım için, tamam mı?"

"Korkuyorum." dedi Lark.

"Farkındayım." diye karşılık verdi Stone fısıldayarak. Bakışları o kadar ağırbaşlı ve dürüsttü ki.

"Derdim fotoğraf makinem değil. Ben öyle saç yaptıran, bol bol sprey sıktıran kızlardan değilim."

Stone, tahrik edici bir şekilde elini kadının saçlarının arasında gezdirdi. "Evet, ben de senin bu yönünü seviyorum. Anneme seni fazla değiştirmemesini söyleyeceğim homurdanarak. Eminim faydası olur."

Bir süre zaman durur gibi oldu, Stone, Lark'ın başını okşamayı kesti ve onu kendisine doğru çekti usulca. Lark bir önceki geceden beri istediğinin bu olduğunu biliyordu ve hiç karşı koymadı. Stone bu kez yanağından öpmedi.

Öpüşme beklediğinden yumuşaktı —neredeyse çekingen ve deneme gibiydi ama inanılmaz sıcak ve erotikti. Daha önce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kimse onu böyle öpmemişti.

Ama aklının bir köşesinde, öpüşme konusunda Stone Rhodes'tan daha deneyimli olduğunu biliyordu. Her nasılsa, bunun hiç önemi yoktu. Bu öpüşme seks, eğlence veya zaman geçirme amaçlı değildi, bunu biliyordu.

Hayır, Stone Rhodes böyle bir adam değildi. Birini öpmeye karar vermişse, tıpkı bir denizci gibi, bunu kararlı bir şekilde yapıyordu. Öpüşmesi bilinçliydi, planlıydı, sanki bayağı bir zamandır üzerinde düşünülmüştü.

Gerçi öpüşme derinleştikçe çıkardığı ses hiç de bilinçli değil gibiydi. Eliyle Lark'ın başını sımsıkı tutması ya da Lark'ın avuç içleriyle Stone'un sakalını okşamasında da planlı hiç bir şey yoktu.

Ve nihayet birbirlerinden ayrılmayı becerdiklerinde arabanın camlarının tümüyle buğulanmış olmasında da şaşılacak bir şey yoktu.

Bir zaman durup karşılıklı bakıştılar, fakat hiçbiri az önce olanları tartışmaya gönüllü değildi. Tek bir şeyden emindi Lark, eğer Stone Rhodes kendisini güvende tutmak, hatta hayaletlerden bile korumak istiyorduysa, buna hayır demeyecekti.

Yedi yaşından beri böyle bir erkeğin hayalini kurmuyor muydu?

"Fazla eşyam yok ama istersen babamın arabasına yüklememe yardım edebilirsin." dedi. Kalbinin nasıl güm güm attığı göz önünde bulundurulunca, Lark'ın sesi şaşılacak kadar güçlü ve netti.

"Tamam." Stone dönüp arabanın arka koltuğundan kovboy şapkasını kaptığı gibi kapıyı soğuk, şiddetli yağmura doğru açtı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 13

Öğlen yemeğini yerken, David başını kaldırıp baktı. Lizzy Rhodes karşısında durmuş, gülümsüyordu. Oğlanın yüzü kıpkırmızı oldu.

Sabahtan beri Lizzy Rhodes'la karşılaşmamak için elinden geleni yapmıştı. Sebebi ise annesinin onu uygun bulmaması değil, bir önceki gece vedalaşırken onu öptüğünde hissettiği çılgınca şeylerdi. Lizzy'nin de kendisini beğendiğini nedense bir türlü kabullenemiyordu.

Hem kafası karışmıştı hem de duygularıyla çatışma hâlindeydi. Kıza bakıp, "Annem arkadaş olmamızı sakıncalı buluyor." dedi.

David annesine biraz kızgındı. Gerçi, annesinin Michigan'dan buraya taşınmalarına diğer aile fertlerinden daha güçlükle uyum sağladığını da biliyordu.

Bir önceki gece dananın kuyruğu kopmuştu. Annesi büyük olay çıkarmış ve David ile kardeşlerini alıp Michigan'daki eski evlerine döneceği tehdidini savurmuştu. Bu sabah ise annesi ile babası birbirleriyle konuşmuyorlardı.

David de Michigan'a dönmek istiyordu sanki. Ama sanki burada kalıp Lizzy'yi daha yakından tanımak da istiyordu.

Lizzy bir sandalye çekip oturdu yanına. "Annenle baba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın seni itip kakmalarına daha ne kadar katlanacaksın?"

"Annem şu ara biraz sıkıntılı. Burada yaşamak pek öyle kolay değil, biliyor musun?"

"Sanırım öyledir. Peki, sen şimdi benim arkadaşım olacak mısın?"

"Arkadaş mıyız biz?" Neden Lizzy'nin kendisini beğendiğine bir türlü inanamıyordu acaba?

Lizzy başını kaldırdı. "Elbette. Dün gece evinize geldim ve..." Sesi yavaş yavaş kaybolmuştu. David kızın yüzünün azıcık kızardığını fark etti.

Yarım yamalak sırıttı. "Yüzün kızardı senin."

"Senin de."

"Ne diyecektin ki?"

"Dün akşam beni öpmen sorun değildi benim için."

David'in içini alevler bastı. "Harika." dedi çatlak bir sesle. Amma da ahmaktı.

"Annenle babanın arkadaşlık etmemizi yasaklamalarını istemiyorum. Zamanında Abe Chaikin'in Nita Wills'i Kountry Mutfağı'na yemeğe götürdüğünde olanlara benzer bu. O zamanları çoktan aştığımızı düşünüyorum ben."

David kızın giydiği Obama yazılı tişörte baktı. "Evet, sanırım aştık."

"Ben latkeleri çok sevdim." dedi Lizzy. Okul çantasından bir not kâğıdı çıkardı. "Bunu annene ver. Bir teşekkür notu yazdım."

"Harika. Belki annem—"

Daha cümlesini bitiremeden, birisi arkadan kafasına vurdu. Acımamıştı ama şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Biri yerini ihlal etmişti.

"Bana baksan sen!" diye söylendi sahibi belirsiz bir ses ağır ağır konuşarak. "Karşılıklı anlaşmaya vardığımızı sanıyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

David cesaretini toplayıp ayaklanana kadar Lizzy ellerini kalçalarına dayayıp oturduğu yerden fırlamıştı bile. "Sen kim olduğunu sanıyorsun Michael Bennett? Nasıl gelip de birinin arkasından böyle vurursun?"

David dönüp baktığında mezunlar kralının pişmiş kelle gibi sırıtarak tepelerinde durduğunu fark etti. Her nasılsa ilk defa kafasında o saçma sapan turtaya benzer şapka yoktu.

"Ona birkaç gün önce yaptığımız sohbeti anımsatıyordum yalnızca. Hatırlıyorsun, değil mi David?"

Elbette hatırlıyordu. Gerçi durum değişmişti. "Bak Michael, Lizzy ile aynı gazetede birlikte çalışıyoruz. Biz arkadaşız."

"Dur bir dakika, sen ve Michael benimle ilgili mi konuştunuz?" diye sordu Lizzy bakışlarını birinden ötekine çevirerek.

David'i ateşler basmıştı. Ondan uzak duracağına dair söz verdiğini Lizzy'ye nasıl anlatabilirdi ki?

"Evet, konuşmuştuk. Bu Yahudi oğlana senden uzak durmasını söyledim. Mantıklı ol ve sen de ondan uzak dur."

Lizzy Rhodes'u öyle bir öfke ateşi kapladı ki yüzü David'in bile görebildiği bir yol feneri gibi, alev alev yanmaya başladı.

"Budala ve bağnaz herifin tekisin, Michael. Defol!" dedi Lizzy. "Eğer bir daha David'in yanında dolandığını görürsem, Doktor Williams'a şikâyet edeceğim seni. Senin gibi nefret kusan insanların bu okulda dolaşmasını uygun bulmayacağına eminim."

Michael kızgın kızgın baktı David'e ve "Seninle bu işi başka bir gün hallederiz." dedi. "Yanında senin adına kavga edecek bir kız olmadığında." Salına salına ayrıldı yanlarından.

Hem korkudan hem de Lizzy'nin saygı duyulacak gövde gösterisinden, kalbi güm güm atıyordu David'in. Bundan böyle kız, kendisinin ödleğin teki olduğunu düşünecekti. Cesaretini toplayıp Michael'a defol git diyen kendisi olmalıydı. Öte yandan,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Michael'a defol git demek, gel beni öldür demenin başka bir yoluydu.

"Onunla böyle konuşmamalıydın." dedi David. Gözlerini beyaz formika masaya dikmişti.

Lizzy uzanıp eline dokundu. Avucu yumuşak ve narindi. "Kabadayının teki o, David. Biri ona karşı koymalı."

"Genellikle en iyi yöntem çekip gitmektir."

Lizzy kıkır kıkır güldü. "Tıpkı büyükbabam gibi konuştun. Her zaman kavgadan kaçınmak gerektiğini söyler. Ama geçen yaz Lillian Bray kız kardeşime kötü bir laf ettiğinde, büyükbabam kontrolünü kaybetti ve gidip Bayan Bray'in bütün çiçek bahçesini talan etti. Diyeceğim o ki, Pazar Okulu'ndaki çocukların hepsi, Bayan Bray'e ağzının payını verdi diye büyükbabamdan çok etkilendiler. Yani anladığım kadarıyla, çekip gitmenin de zamanı var, karşı koymanın da. Zaten Michael hem salağın biri hem de serseri."

"Hey, millet!" diye koşturarak geldi Cassie Nelson yemekhanenin diğer ucundan ve Lizzy'nin yanındaki sandalyeye çöktü. "Haberi duydunuz mu?"

"Ne haberi?" diye sordu Lizzy. Lizzy ve Cassie çok yakın arkadaştılar. Lizzy'nin bilmediği bir şeyi Cassie'nin bilmesi çok şaşırtıcıydı. David aralarında telepati gibi bir şeyler olduğundan emindi. Cassie Asi Yakarış'ın spor sayfasından sorumluydu.

"Jimmy Marshall ölmüş." deyiverdi Cassie heyecanla. "Az önce annem aradı ve cesedinin Jonquil Evi'nin oradaki bataklıkta bulunduğunu söyledi. Vurulmuş. Kasabada herkes intihar etti diyormuş ama annemin dediğine göre senin baban cinayet olduğunu düşünüyormuş."

David ve Lizzy birbirlerine baktı. "Benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun sen de?" diye sordu Lizzy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

David, Lizzy'nin ne düşündüğünü pek kestiremiyordu. Kız hep birkaç adım öndeydi ondan. Onunla olmak, bir maceranın içinde olmak demekti. "Hımm, sanırım öyle."

Lizzy masanın üstüne eğilip, "Derhâl bataklığa gidip olay yerinde fotoğraflar çekmeliyiz." dedi acil bir ses tonuyla. "Belki de olayı soruşturanlarla görüşebiliriz. Kendimi bildim bileli Allenberg İlçesi'nde hiç cinayet işlenmedi."

"Ama insanlar intihar ettiği görüşünde." dedi Cassie. "Üstelik kasabada herkes çok endişeli çünkü Bay Marshall ölmüşse, o zaman tavuk fabrikasına ne olacak? Bir süredir işler pek iyi değil orada."

Lizzy dönüp Cassie'ye sarıldı. "Meraklanma canım, fabrikada işler yoluna girer. Bay Marshall ölmüşse bile, babası hâlâ hayatta. Hettie fabrikanın batmasına asla izin vermez."

Cassie başını salladı. "Doğru. Ama annem berbat vaziyette. Gel de ona anlat. Ne kadar karamsar olduğunu bilirsin. Babamın işsiz kalacağından korkuyor. " Cassie derin bir iç çekti.

Yemekhanenin karşı köşesinde biri tepsisini düşürdü. Dönüp baktılar. Michael Bennett düşürmüştü tepsiyi. "Bu kadar zavallı biri olmayaydı, kahkahalarla gülerdim şimdi." dedi Lizzy.

Michael çarçabuk yaptığı pisliği toplayıp çöp kutusuna attıktan sonra yangından kaçar gibi koşarak uzaklaştı yemekhaneden. Jimmy Marshall'ın ölüm haberi kulaktan kulağa duyulmaya başlamış, yemekhane sessizleşmişti.

"Michael neden bu kadar bozuldu ki?" diye sordu Cassie. "Sanki ailesinin tek geçim kaynağı tavuk fabrikasıymış gibi."

"Michael'dan bize ne? Ahmağın teki o." dedi Lizzy. David'e baktı. "Hadi, var mısın? Eğer gerçek gazeteciler olacaksak, bu olayı yazmalıyız. Hele ki Asi Yakarış'ın Son Şans'taki doğru dürüst tek gazete olduğu düşünülürse. Gelecek hafta okul tatile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

giriyor. Yarın çalışmaya başlayabiliriz."

Aslında David, lise öğrencilerinin cinayet ya da intihar ile ilgili yazı yazmasına pek de sıcak bakmıyordu ama bunu isteyen Lizzy olunca yapmaya karar verdi. Annesiyle Michael Bennett'ın tepesi istedikleri kadar atabilirdi.

"Tamam." dedi, "Nereden başlıyoruz?"

"Bataklıktan tabii." diye karşılık verdi Lizzy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Lark Kes Kıvır'ın üstündeki ufak kata çıkan merdivenleri yorgun argın tırmanıyordu. Stone da peşinden geliyordu. Lark adamın aklının sabahki olaylara takılmış olduğunun farkındaydı. Şu an tam olarak polis modundaydı.

Lark kapıyı açınca Stone'un annesini buldu karşısında. Ruby, tepeden tırnağa Lark'ı süzdükten sonra başını sallayıp, "Vah zavallı kızım." dedi. Lark'ın iki elinden tuttu.

Ruby'nin ellerinin sıcaklığı şaşırtmıştı Lark'ı. Kendisinin buz gibi olduğunun farkında bile değildi. Kadının dokunuşu onu ısıtmış, ruhunun sevecenliği ile sarmalanmıştı. Ruby'nin gözlerindeki samimi ilgiyi fark edince Lark, Ruby'nin portresini çekmesinin de sakıncası olmayacağı duygusuna kapıldı.

Sımsıkı, sıcacık ve tıpkı bir anne gibi sarıldı Ruby ona. "Bu sabah olanların hepsini duydum." Sonra oğluna döndü Lark'tan ayrılıp. "Fikrimi söyleyeyim mi?" dedi. "Cesedi bulmaya Lark'ı da beraberinde oralara sürüklediğin için aklından zorun olmalı senin."

"Onun kabahati yok. Ben gitmek istedim." dedi Lark.

Annesinin azarlamasına Stone hiç karşılık vermedi. Kovboy şapkasını eğip, ağzında işine dönmesi gerektiği gibi bir şeyler geveleyerek dışarı çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ruby koluyla Lark'ı sardı. "Haydi, gel de aşağı dükkâna inelim. Sıcak kahve ve hoş sohbetimiz var orada."

Apartmanın arka tarafındaki merdivenlerden aşağı inerlerken, "Acaba..." diye sordu Lark, "Hettie'ye yemek gönderebileceğim bir yer var mı? Çok üzüldüm onun adına. Keşke babam hastayken birileri bana yemek gönderseydi. Sonlara doğru yemek yemeyi bile unutmuştum."

Ruby'nin bakışları değişti. "Yani babanın hastalığı ile uğraşırken sana bakan kimse yok muydu? Onu mu diyorsun, tatlım?"

Lark omuzlarını silkti. "Bana bakacak kimse yoktu ki."

"Babanın hiç eşi dostu da mı yoktu?"

"Bir iki tane, sanal dostlardı onlar da. Babam kendi başına yaşardı."

"Peki, ya sen?"

"Arkadaşlarımın çoğu savaş muhabirleri. Dört bir yana dağılmış yaşarlar. Her neyse, acaba—"

Ruby, Lark'ın omzunu sıvazladı. "Merak etme şekerim, yemek faslı halledildi bile. Lessie kabak yemeği pişiriyor, Thelma fırında et kızartıyor, Millie fasulye ve peynir sufleyi hazırlamakla meşgul, tabii Jenny de pastaları getiriyor." Ruby derin bir soluk alıp devam etti. "Annie salatayı ve Rachel kurabiyeleri yapacak. Miriam ve Lillian zaten Hettie ve Lee'nin yanına gittiler bile. Violet kahveyi hazırlamıştır, eminim büyük olasılıkla bamyaları ve fırında domatesleri de ocaktadır şimdi. Hettie ile yakından ilgileniliyor anlayacağın. İstersen dükkânı kapattıktan sonra benimle birlikte taziyeye gelebilirsin."

Lark aşağı inerlerken tek kelime daha etmedi. Babasının son günlerinde keşke Ruby, Miriam, Lillian ve diğerleri yanında olsaydı ne iyi olurdu. O haftaları babasının hastane yatağının başında geçirmişti. Yemeklerinin çoğu yolun karşısındaki McDo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nalds'tan kaptığı hamburgerlerden ibaretti.

Sınırların ötesinde yaşamanın bedeli, yalnız olmaktı.

"Buyur tatlım." dedi Ruby, demode saç kurutma makinesinin altındaki boş pembe koltuğu işaret ederek.

"Olanları duyunca Ricki'ye bir sandviçle bir tas tavuk çorbası sipariş etmiştim." Çalışma yerinin oradan bir kâğıt torba kapıp Lark'a uzattı. "Hadi iç çorbanı. İçini ısıtır. Hava raporu bu gece don olacağını söylüyor. İnşallah olmaz. Bu pastırma yazı çok iyi gelmişti bana. Noel'den önceki son cumartesi olduğundan yarın burası dolup taşacak."

Tam o sırada dükkânın ön kapısındaki zil çaldı ve devamlı müşterilerden Louise girdi içeri. Kurt gibi acıktığını fark eden Lark gecikmiş öğle yemeğini yerken, Ruby de işe koyuldu.

On dakika kadar sonra peşinde Haley ile Lizzy geldi dükkâna. Soğuktan yanakları pembe pembeydi ikisinin de.

Lizzy alelacele Lark'a doğru yürüdü. "Okulda duyduklarım doğru mu? Jimmy Marshall'ın cesedini siz mi buldunuz?"

"Lizzy" dedi Ruby, "Hiç yakışık—"

"Önemli değil." dedi Lark. "Aslına bakarsan cesedi baban buldu. Birkaç gün önce çektiğim bir fotoğraftan buldu."

Ruby ile Louise başlarını çevirmiş Lark'a bakıyorlardı. Sanki gayet olağan bir şeymiş gibi, Haley sıçrayıp Lark'ın kucağına oturdu.

Kucağındaki çocuğu ne yapacağını bilemedi Lark. Gerçi kızın Ruby'ninki kadar sıcak bir sarılmayla kollarını boynuna dolaması çok iyi gelmişti. "Meleğin seninle ilgili endişeleri var." diye fısıldadı Haley ve Lark'ı yanağından öptü. "Ama diyor ki babam seni kollayacakmış."

"Yani?" diye ısrar etti Lizzy, "Babam ne gördü fotoğrafta peki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lark derin bir soluk alıp olan biteni elinden geldiğince sakin bir sesle anlattı.

"Ay ne feci!" dedi Louise. "Bu kadar güzel bir fotoğraf çekiyorsun ve içinde böyle korkunç bir şey var. Fotoğrafı çekerken görmediniz mi?"

"Hayır." Ne avcıdan ne duyduğu silah sesinden söz etmedi Lark. Elbette geçmişini gösteren ve geri gelen sahnelerden, fotoğraf çekilene kadar o karenin kenarlarında dolanan gölgelerden de. Genellikle gölgeleri fark etmezdi ama onlar da Jimmy Marshall'ın cesedi gibi hep oradaydılar.

Eğilip Haley'ye sarıldı ve küçük kızın kokusunu çekti içine. Tarçın kokuyordu. "Mmmm, ne güzel kokuyorsun, tam yemelik güzel bir şey gibi." dedi Lark.

"Oh, karanfil ve portakal kokulu koku kesecikleri yaptık şeyde—" Kız elleriyle yüzüne vurdu ve gözlerini kocaman açtı. "Hay aksi."

"Tamam canım, dediklerini duymadım." dedi Ruby. Hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Haley gözlerini devirip iyice sokuldu. "Noel için büyükanneme yaptım onları." diye fısıldadı usulca.

"Peki, öyleyse..." diye araya girdi Lizzy, "Sizce cinayet mi?"

"Lizzy!" diye payladı Ruby odanın karşı tarafından.

"Bilemem ki." diye yanıtladı Lark. "Stone, Bay Marshall'ın başından vurulduğunu söyledi."

"İyi de intihar olsaydı silahı da bulmazlar mıydı orada?" diye sordu Lizzy.

Lark göz kırptı Liz'e. "Bak bunu hiç düşünmedim. Ama orası bataklık arazi, silah suya düşmüş olabilir."

"Yani silah bulunmadı mı?" diye sordu Louise.

"Sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam millet, yeter bu kadar." dedi Ruby. "Stone işin aslını çözecektir umarım."

"Hadi canım! Soruşturmayı Billy'nin yöneteceğini bal gibi biliyorsun." dedi Louise. "O oğlan boş torbada bile soruşturma yürütmekten aciz bence. Oğlunu şerif seçimlerinde adaylığını koymaya ne zaman ikna edeceksin?"

"Ne yapacağına Stone karar verir. Kendisi hâlâ düşünüyor, karar veremedi." Ruby aynadan Lark'ı süzüyordu. "Saplanıp kaldı hayatında uzun zamandır."

"Elbette, anlayabiliyorum." dedi Louise, "Ruh eşini kaybetmesi falan, kolay değil. Ama hayat devam ediyor. Benim Henryim gideli on beş yıl oldu ama ne yapalım, hayatıma onsuz devam ettim."

"Büyükanne..." dedi Haley, Lark'ın kucağından, "Eğer babamın ruh eşi cennete İsa'nın yanına gitmişse, yeni bir tane bulamaz mı?"

"Bak işte, bu güzel bir soru." dedi Ruby.

"Keşke yeni bir tane bulsa." dedi Haley başını Lark'ın omzuna dayayıp. "O kadar yalnız ki."

Stone'la olan son öpüşmelerini anımsayıp cinsel arzularının kabardığını hissetti Lark. Belki sanıldığı kadar yalnız değildi, çünkü o öpüşme çok ateşliydi. İşleri daha samimi noktalara götürmekten de çekinmeyeceğine gayet emindi artık. Seks ve Stone'u birlikte düşününce kalbi gümbürdemeye başladı.

"Tamamdır." dedi Ruby, Louise'in kısa saçını bitirdiğinde.

"İnsanın hayatta iki kere âşık olabileceğine inanmak isterim. Gerçi Bayan Miriam babana uzun zaman önce bir öngörüde bulunmuş ve baban da onun sözünü dinlemişti. Bayan Miriam'ın aynı kişiye iki kez öngörüde bulunduğunu hiç hatırlamıyorum."

"Hey!" dedi Lizzy, "Bayan Miriam nasıl bir öngörüde bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lundu babama? Kimse bana bundan söz etmedi şimdiye dek."

Louise biraz düşündü. "Oh, sanırım dışarı çık ve mücadeleci birini uysallaştır gibi bir şeydi."

"Ne demek o?" Lizzy'nin kafası karışmıştı.

"Bak canım." diye söze başladı Ruby. "Bence Miriam babana dünyayı değiştirmek isteyen bir kadın araması gerektiğini söylemek istemişti. Ve babanın görevi de kadına dünyanın evde başladığını hatırlaması gerektiğini öğretmek olacaktı."

"Ve annem de hep bir sürü projeye katılırdı, öyle değil mi?"

"Tanıdığım kadınlar içinde kiliseye en bağlı kadındı annen." dedi Louise. "Son birkaç yıldır kiliseye yüz çevirdiği için Stone'un onu hayal kırıklığına uğrattığına eminim."

Lizzy gözlerini devirip asi bir genç kız edasıyla baktı Lark'a. Eğilip fısıldadı ona, "Herkes annemle ilgili aynı şeyi söyler durur." Sonra sesini yükselterek, "Keşke annemi daha iyi hatırlayabilseydim." dedi. "Bir azizenin yavrusu olmak çok zor."

"Elizabeth Ames Rhodes, ne kadar korkunç bir şey söyledin." dedi Louise. Ruby kaşlarını çatıp, aynadan sert sert baktı torununa.

Haley başını kaldırıp uzun uzun baktı ablasına. Tuhaf bir sessizliğin ardından, "Ben de öyle hissediyorum." dedi Haley.

Lizzy kız kardeşine döndü. "Hayır efendim. Sen ne dediğimi anlamadın bile."

Omzunu silkti Haley. "Olabilir ama her ne dediysen melek mutlu oldu. Ağlamayı kesti ve güldü. Mademki onu mutlu ettin, ben de isterim o zaman."

Dükkândaki tüm hareketlilik bir anda durdu. Herkes Haley'ye bakıyordu.

Lark biraz üzülmüştü kız adına. Orada gerçekten bulunmayan bir insandan söz etmenin neler hissettirdiğini anlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hiç de gergin veya sinirli olmayan kısacık gülüşüyle Jane havayı yumuşattı. "Bak işte ne güzel, Kederli Melek espriden anlıyor demek."

Ruby göz ucuyla Jane'i süzdükten sonra saçının arkasını görsün diye Louise'in eline bir ayna tutuşturdu.

Az sonra Jane konuyu değiştirmeye kararlı bir şekilde yine konuştu. "Biliyor musun Lark, saçına birkaç röfle attırsan ve daha az kat olsa, bence daha güzel duracak."

"İnan aynı şey geçiyordu aklımdan." dedi Ruby.

Lark nefesini tuttu. İşte gelmişti. Tam Stone'un öngördüğü gibi.

Bir bu eksikti. İstediği son şey Afrika'da kaybolacak röfleler ve saçları uzayınca koyu koyu çıkacak diplerdi. Saçını hep böyle kestirirdi çünkü katlar kalın saçının çarçabuk kurumasını kolaylaştırıyor ve tropikal bölgelere gönderildiğinde nemden kıvrılmasını önlüyordu.

Ama tüm bunları bu insanlara nasıl anlatabilirdi ki? Bu insanlar iyi ve naziktiler. Hayatıyla ilgili en ufak bir fikirleri yoktu.

İşte o an Afrika'ya dönmek *istemediği* dank etti kafasına. İşte bu fikir aklına düşünce, belki, sadece belki, yeni bir saç kesimi ve röfleden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark etmeye başladı.

Hayatını yenilemeye ihtiyacı vardı.

***

"Canım isterse, elbette onunla konuşurum." Lee Marshall'ın gümbür gümbür sesi Stone'un ofisinden duyuluyordu. Bir saniye sonra ihtiyar adam odaya daldı. Gözleri ateş püskürüyordu.

"Oğlum canına kıymadı." diye iddia etti Lee. Yaşlı adam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olabildiğince dik duruyordu Stone'un karşısında. Elinde bastonu vardı ama yaslanmıyordu ona. Gözlerinin çevresi kıpkırmızıydı, kırlaşmış sakalını tıraş etmemişti.

"Jimmy kendini öldürdü demedim ben hiç bir zaman." diye karşılık verdi Stone karşısındaki metal sandalyeyi işaret ederek. Lee sandalyeye şöyle bir göz gezdirdi.

"Billy, Hettie'ye açıkça bir intihar olayı demiş." dedi Lee. "Bu çok saçma, Stone. Kendi canına kıymaya cesaret edemezdi Jimmy. Hem üstelik ipleri, dinle kafayı bozmuş karısının elindeydi, kadının bunu asla onaylamayacağını biliyordu."

"Otursana, Lee. Billy'nin bir budala olduğunu ikimiz de biliyoruz. Adli tıptan rapor gelene kadar işin iç yüzünü bilemeyiz. Bayram falan var, biraz zaman alacak."

"Ne kadar zamandan bahsediyoruz?"

"Noel'den sonra ancak."

"Şaka mı bu? Oğlumun cesedini o kadar zaman mı tutacaklar?"

"Bildiğim kadarıyla Doktor Humphrey, Aspen'e kayağa gitmiş. Önümüzdeki haftanın sonundan önce dönmeyecek."

Lee sandalyeye yıkıldı. Bastonunu tuttuğunda elleri biraz titriyordu. "Billy'ye ağzının payını vermeliyim."

"Evet, bence de. Sen konuşursan etkili olabilir. Benim dediklerime kulak asmıyor. Humphrey ölüm nedenini araştırıp da Billy soruşturmayı başlatana dek, olay yeri işe yaramaz hâle gelecek. Tabii yağmur da tuz biber ekti."

"Kahretsin Stone, Jimmy kendini *öldürmedi.*"

Dazlak moruğa elinden geldiğince şefkatli davranmaya çalışarak, "Oğlunu kaybetmene çok üzüldüm, Lee." dedi Stone. İnsanın kendi evladını toprağa vermesi çok güç bir şey olmalıydı. Hettie ile Jimmy'nin hiç çocukları olmadığından, Lee'nin torun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sahibi olma şansı da yoktu. Bu ölüm Marshall sülalesinin sonu demekti. Allenberg'deki Rhodesların sayısı ile büyük bir tezattı bu. Diamond Jim Marshall'ın, rektör Rhodes'u pokerde yenmesinden yüz elli sene sonra, Rhodes sülalesi nihayet kazanmışa benziyordu.

Odaya girdiğinde Stone'un incelemekte olduğu, Lark'ın çektiği fotoğrafların büyütülmüş çıktılarına dikti gözlerini Lee.

"Nedir bunlar?"

"Birkaç gün önce çekilmiş olay yeri fotoğrafları."

"Birkaç gün önce mi? Ama—"

"Lark Chaikin doğal hayattan fotoğraflar çekmeye çıkmış bataklığın oraya. Farkında olmadan fazlasını çekmiş. Jimmy'nin cesedini bu sayede buldum. Kadını kasabadan defetmediğime şükretmelisin. İşi Billy'ye bıraksaydık, belki de oğlunu asla bulamayacaktık."

Lee eğilip fotoğrafları kaptığı gibi gözlüğünü taktı ve hepsini tek tek incelemeye başladı. Stone ağzını açmıyordu. Balıkçıl uçarken çekilen fotoğrafta, Jimmy'nin cesedi açıkça seçilebiliyordu.

"Bunlar Jonquil Evi'ne giden yolda çekilmiş, öyle değil mi?" diye sordu Lee.

"Evet efendim."

"Çok tuhaf."

"Neden?"

"Jimmy asla o tarafa gitmezdi yalnız başına —ormanın bataklık tarafına yani. Yılanlardan ödü patlardı."

Konuştukça Lee'nin elleri titremeye, sarkık yanakları kızarmaya başlamıştı. Öfkeden başka bir şey değildi bu sanki.

"Teşekkür ederim Stone." dedi yaşlı adam oturduğu yerden doğrulurken. "Şerifle mutlaka konuşmam gerek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lee henüz kapıdan çıkmıştı ki Son Şans'ın yeni seçilmiş Belediye Başkanı Kamaria LaFlore girdi içeri. O da kapıyı çalmaya gerek duymamıştı.

"Kasabada kıyamet kopuyor. Jimmy Marshall gerçekten öldü mü?" diye sordu sandalyeye yerleşirken.

Büyük olasılıkla, Afrika Araştırmaları dersleri verdiği Voorhees Koleji'nden geliyordu Kamaria. Daha resmî görünmek için takım elbise giymişti.

Stone kollarını kavuşturdu. "Evet hanımefendi."

"Nasıl ölmüş?"

"Ölüm nedeni henüz resmen belirlenmiş değil."

"Duyduğuma göre başından vurulmuş." Kamaria gözlerini kıstı.

"Orası doğru ama kurşunun oraya nasıl geldiği, silahın kalibresi ve diğer önemli ayrıntılar hâlâ bir netlik kazanmış değil."

"Yani öldürülmüş mü demek istiyorsunuz?" Kamaria pek memnun görünmüyordu.

"Hayır, sadece nasıl öldüğünü bilmiyorum demek istedim. Ama siz rahat olun, çünkü Jimmy, Son Şans'ta ölmedi."

Geniş açı çekilmiş olay yeri fotoğraflarından birini aldı eline Stone. "Bluff Yolu ile Jonquil Evi arasındaki eski patika yolun oradaki bataklıkta olmuş olay. Billy Bennett'ın yargı alanına giriyor. Billy daha adli tabibe danışmadan intihardır dedi. Gerçi Lee küplere binmiş durumda, yani iş daha da karmaşık bir hâl alacak."

"Silahı buldunuz mu?"

"Hayır efendim. Dalış ekibi yola çıkmadan Billy aramayı durdurdu."

"Neden öyle bir şey yaptı ki?"

Stone dosdoğru baktı seçilmiş belediye başkanına. "İki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görüşüm var bu konuda. Birincisi, adam bir budala. İkincisi ise o kadar onur verici bile değil."

"Yani şerif bir şeyleri örtbas etmeye mi çalışıyor diyorsunuz?"

Stone en alt çekmeceden, birkaç gün önce ilçe arşivlerinden kopyalarını aldığı eski dosyaları çıkardı. Kamaria'ya uzattı. "Allenberg şerifi için bu bir ilk değil."

Kadın kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Zeke Rhodes'un ölümüne ilişkin soruşturma. Sana karşı dürüst olmam gerek Kamaria, olay ben doğmadan önce olduğundan şimdiye kadar bu dosyalara bakma zahmetine girmedim. Gereksiz gibi geliyordu bana, ta ki Lark Chaikin kalkıp kasabaya gelinceye kadar."

Kamaria'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Her ne kadar bu kasabanın belediye başkanı olarak henüz yemin etmedimse de Stone, senden rica ediyorum, bu dosyaları aldığın yere geri koy. Geçmişi deşmeni istemiyorum. Aslına bakarsan, keşke o kadını buraya geldiği dakika derhâl defetmiş olsaydın. Annemi ziyaret edip bir dolu soru sormuş. Kadıncağızı allak bullak etmiş."

"Buna gerçekten üzüldüm ama Lark'ın burada bulunmaya hakkı var. Hem üstelik onu göndermiş olsaydım Jimmy'nin cesedini bulamayacaktım."

"Ne?"

Stone olan biteni ona da anlattı.

"Ne var bu Chaikinler'de böyle Allah aşkına?" diye sordu Kamaria, Stone durumu anlattıktan sonra. "Ne zaman kasabaya gelseler, insanlar ölmeye başlıyor."

"Jimmy Marshall'ı Lark Chaikin öldürmedi. 1968'de olanların raporunu okuduktan sonra, büyükbabamın merdivenden düşüp öldüğüne inanmıyorum artık. Bence onu biri döve döve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öldürdü. O kişinin Abe Chaikin olduğunu da düşünmüyorum."

"Stone, buna bir son ver. Annem incinebilir."

"Farkındayım ama sen de gerçeği öğrenmek istemez misin?"

"Bennett takımının kendi yargı alanlarında istediklerini yapmalarına engel mi olayım yani? Onu mu istiyorsun?"

"Hayır. Bunu yapabilir miyiz bilmiyorum. Ama en azından faili meçhul eski bir davayı soruşturabiliriz. Zeke'in sözüm ona kazası, bizim kasabanın sınırları içinde oldu."

"Dediklerini kulakların duyuyor mu Stone? Çıldırmış gibi konuşuyorsun, tıpkı baban gibi. Jimmy Marshall'ı kim öldürmek isteyebilir ki? Hem neden şerif böyle bir olayı örtbas etmeye çalışsın?"

"Sütten çıkmış ak kaşık değildi Jimmy. Tavuk fabrikası çalışsın diye denetçilerden birine rüşvet verdiğine neredeyse eminim. Üstelik bu parayı da yanlış birinden ödünç almış olabilir. Bu tür işler insanın başını gerçekten belaya sokabilir."

"Yani sence bu bir şantaj mıydı?" diye sordu Kamaria.

"Hayır. Şantajcılar cinayet işlemez genelde. Tefeciler de. Çünkü ölü bir adamdan paranı tahsil edemezsin. Doğrusunu istersen, başka şeyler yüzünden endişeliyim çünkü Billy Bennett bu olayda sanki ayak sürüyor, işi ağırdan alıyor."

"Stone, yapma lütfen, Allenberg Şerif Bürosu ile dalaşmanın sırası değil. Bu eski dosyaları unutmanı ve Billy Bennett'ı rahat bırakmanı istiyorum. Bırak adam istediği gibi yürütsün işini. Seni severim. Bu mesele yüzünden seninle sürtüşmek istemem. Sadece sana şunu hatırlatayım, önümüzdeki ay kontratını yenilemek için durumun gözden geçirilecek ve yeni seçilmiş belediye başkanının temizlik yapması âdettendir."

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 14

Ruby onlara tencere tugayı diyordu ve Lark, Ruby'nin arkadaşlarının gerçekten Amerika Birleşik Devletleri'nin Afganistan'daki merkez kuvvetler komutanlığıyla yarışacak kadar lojistik becerileri olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Kadınlar o akşam, Hettie'nin evine gelen bir ordu dolusu insanı doyurmuşlardı. Lark'ı ise herhangi bir yiyecek getirmediği için yığılan tabakları yıkasın diye mutfağa sokmuşlardı.

Hettie güçlü bir kadındı, durumu iyi idare ediyordu. Elinden geldiğince ona yardımcı olmaktan mutluydu Lark. Aslında elleri sabunlu bulaşık suyundayken gönüllü hanımlar ile bir dayanışma içindeymiş gibi hissediyordu kendini. Annesini çok genç yaşta kaybetmişti. Lark'ın pek kız arkadaşı da olmamıştı. Bu kadınlar topluluğu alışık olmadığı, yepyeni bir şeydi.

Bildiği tek birliktelik, savaş alanında askerler arasındaki kardeşlikti. Aslında bu kadınlar arasındaki bağlılık da askerler arasındaki kadar güçlü görünüyordu. Bu kadınlar her zaman vefalıydılar. Kötü bir şey olduğunda birbirlerine kenetleniyor ve başlarının çaresine bakıyorlardı.

Ruby ile Lark, güzellik salonuna dönmek için yola çıktıklarında yağmur artık sulu kara dönüşmüştü ve hava raporuna göre sabaha kadar sürecekti. Yollar buzlanmadan eve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

varmak için acele ediyordu Ruby.

"Bak şekerim, elektrik kesilirse ki büyük olasılıkla kesilir, Stone'u çağırıver hemen. Senin daire buz gibi olur ısınma teçhizatı sönerse. O yüzden sakın çekineyim deme, duydun değil mi?"

"Çekinmem. Her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey değil tatlım. Bizimle gelip mutfakta yardım ettiğin için ben sana teşekkür ederim. Yapmak zorunda değildin, biliyorsun."

"İsteyerek yaptım. Kendimi çok daha iyi hissettim." Nedenini açıklamadı ama o gece oraya aitmiş gibi hissetmişti kendisini.

"Biliyorum." dedi Ruby gülümseyerek. "Aslında herkes biliyor. Doğrusu, bugün bazılarının fikrini değiştirebildiğine eminim. İnsanların seni yargılamaları doğru değil tabii ama kimi zaman yaparlar bunu. Hiç tasalanma, Elbert'ı ikna etmeye çalışıyorum. Babanın sorununu halledeceğiz canım."

"Teşekkür ederim."

"İyi geceler. Elektrik kesilirse ara mutlaka. Sakın çekinme."

"Tamam."

Merdivenlere doğru aceleyle koştu Lark yağan sulu kardan ıslanmamak için. Merdivenler şimdiden kaygandı, kim bilir sabaha nasıl olacaktı.

Elveda pastırma yazı.

Tam ıslak ceketini asmış, sıcak bir çay içmek için çaydanlığı aramaya başlamıştı ki biri kapıyı tıklattı. Önce ürktü Lark ama perdenin aralığından kovboy şapkası giymiş bir erkek silüeti görünce, korkusu kayboldu.

Ve odanın harareti en az beş derece yükseldi birden.

Koşup kapıyı açtı. Uzun boylu, güçlü kuvvetli Stone duruyordu karşısında. Kollarını adamın boynuna sarmak geldi içinden ama frenledi kendisini. Üstündeki yağmurluğa, kurşungeçir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mez yeleğe, tabanca kılıfı ve kilolarca iletişim aracına rağmen, tam kucaklanası bir hâldeydi.

Arzularına kapılmadan, içeri buyur etti kibarca. Stone'un dudaklarına ufak bir gülümseme yerleşmiş, Lark neredeyse boğulacak gibi olmuştu.

"Bakıyorum da annem kanına girmiş." dedi Stone.

Lark'ın eli Ruby'nin kestiği kısacık saçlarına gitti.

"Annen çok ustaymış meğer. Saçımı bir ton saç spreyi sıkıp şekillendireceğini sanmıştım ama öyle olmadı. Çok güzel kesti. Bugüne kadar hiç bu kadar güzel kesilmedi saçlarım."

Adamın gülüşü yüzüne dağıldı. "Onun suyuna gittiğin için teşekkür ederim. Duyduğuma göre birlikte Hettie'nin evine gitmişsiniz. İnsanlar çok şaşırmış." Biraz duraksadı. "Ama ben şaşırmadım."

Elini pantolonunun cebine soktu.

"Bunu geri vermeye geldim." dedi. Lark'ın bataklıkta çektiği fotoğrafların olduğu bellek kartını uzattı.

Lark kartı aldı. Parmakları birbirine değmişti. "Baktın mı bütün fotoğraflara?"

"Evet." Sesi alçaktı. Dudaklarının arasından incecik bir buhar yükselmişti. Tek bir kelimeye nasıl olur da bu kadar anlam yüklenebilirdi ki?

"İçeri geç." dedi Lark. "Çay koyuyordum. Sıcak bir şey sana da iyi gelir sanırım."

Stone biraz duraksadıktan sonra kapıyı itip içeri girdi. "Fazla kalamam. Hava çok değişti, birilerinin kayıp düşmesi veya arabalarını bir yerlere çarpması uzun sürmez. Ağaç dalları falan kırılır, elektrik de kesilir büyük olasılıkla."

Palto ve şapkasını Lark'ın ceketinin yanına astıktan sonra, kemerini ve silah kılıfını çıkardı. Adam adımını içeri atar at-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maz, küçücük mutfak iyice ufaldı aniden.

"Bu üst dolapta çay olacak." Tam Lark aynı yöne gelirken, dolabın kapağını açtı. Kalçaları değdi birbirine. Sanki elektrik çarpmış gibi, her ikisi de birbirlerinden kopup mutfağın zıt köşelerine fırladılar.

Stone çayı bulmuş, Lark çaydanlığı hazırlamıştı. Her nasıl olduysa, bir daha birbirlerine çarpıp kaçışmadan çayı demlemeyi ve bardakları bulmayı becerdiler.

Aralarındaki sessizlik süresince Lark mutfak camının önüne biriken karlara odaklandı. Hava ile ilgili beyhude bir lafla söze girmek istemiyordu.

Söylemek istediği bir şey vardı. Büyük olasılıkla adam şok geçirecekti.

Küçük mutfak masasının bir köşesine oturdu Stone. Lark dönüp mutfak tezgâhına yaslandı. "Haley çok ilginç bir şey söyledi bu öğleden sonra." dedi.

Stone başını kaldırdı. Gözlerinin içi alev alev yanıyordu sanki. "Haley sürekli şaşırtıcı şeyler uydurur."

"Senin yalnız olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Pek de hayret edilecek bir gözlem değil bu."

"Yalnız olmak zorunda değilsin ki." diye yumurtladı Lark.

Gözünü dahi kırpmadan baktı kadına Stone. "Yoksa bana bir teklifte mi bulunuyorsun?"

"Hayat kısa. Jimmy Marshall'a sor, yeter."

Çayın suyu kaynamıştı. Lark kendisini daha fazla utandırmamak için dosdoğru ocağa yöneldi. Stone'a birkaç gün yatağını paylaşmaya hazır olduğunu söylemekte ne vardı sanki? Daha önce sorun yaşamamıştı hiç.

Sırtını dönüp kaynar suyu porselen çaydanlığa boşalttı.

Uzun ve gergin bir sessizlik oldu. Nihayet Stone, "Bir tür

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bayram hediyesi mi bu?" diye sordu.

Çaydanlığı masanın üstüne koydu Lark ve Stone'un karşısına oturdu. "Unut söylediklerimi, tamam mı? Ahlaki değerlerimiz çok farklı. Seni çekici buluyorum. Daha önce beni öpüş tarzından bu duygunun karşılıklı olduğunu sanmıştım. Şimdi anlıyorum ki, yani, burası ufak bir kasaba ve sen belki, nasıl desem, biraz eski kafalısın."

"İltifat değildi bu, değil mi?"

"Hayır, evet. Bilmiyorum işte." diye mırıldandı Lark.

"Hayır mı?"

Lark bardaklara çay döktü ve iki eliyle bardağını sardı. Dışarıda gürleyen fırtına ile sıcacık bardak ne büyük tezattı. *Evet,* Stone *eski kafalıydı.* Bütün Son Şans eski kafalıydı. Birbirlerine kenetlenmişlerdi. Geleneklere bağlıydılar. Sırf yalnız diye Stone kendisiyle yatağını paylaşacak değildi elbette. Bunu düşünmek bile çılgınlıktı.

Ya da sırf kendisi yalnız diye.

Bu düşünceyi aklından çıkardı. Bu adamla aynı yatağa girmek yerine, belki de onunla konuşmalıydı. Belki Miriam Randall'ın kendisine verdiği öğütleri anlatmalıydı. Ne kadar da Carmine'e benziyordu Stone. Zamanında Carmine'e her şeyi anlatmamış mıydı?

Bütün cesaretini topladı. "Bu sabah dağıldım biraz, biliyorum. Geçen nisan ayı Libya'da çok kötü bir şey yaşamıştım." Bunu yüksek sesle söyleyebilmek ne kadar rahatlatıcıydı.

Stone formika masanın üzerinden uzanıp kadının elini tuttu. Sıcak çay bardağından bile daha sıcaktı eli. "Tahmin edebiliyorum. Libya'daydın, ha?"

"Misurata'daydım ve..." Boğazı düğümlendi.

"Biliyorum. O genç televizyon muhabiri öldürüldüğünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oradaydın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sen buraya geldiğinde araştırmıştım. Çektiğin fotoğrafları gördüm ve Libya'daki o olaya şahit olduğunu okudum."

Bozulsun mu, övünsün mü bilemedi Lark. "Demek beni araştırdın, öyle mi?"

"İşim bu. Her gelen yabancıyı araştırırım. Libya'da neler olduğunu anlatmak ister misin? Çok iyi bir dinleyiciyimdir."

Zaten biliyordu Lark. Söyleyeceklerini dinleyecek tek kişi varsa, o da Stone'du. Derin bir soluk alıp anlatmaya başladı. "Adı Jeb Smith'ti. Arkadaşımdı. Yani aslında akıl hocamdı demek daha doğru. O gün o kadar ödlek davranmasaydım, roket atıldığında yanında oturuyor olacaktım. Ama ben caddenin karşısına geçmekten korkmuştum."

"Kahretsin." Stone kadının elini sıktı.

"Ama hepsini çektim. Hepsini."

"Ne? Ölümünü mü?"

Başını salladı Lark. "Hepsini yakaladım. Roket saldırısında tuhaf bir şekilde kilitlenip kaldım ve parmağımı deklanşörden çekemedim. Şimdi de fotoğraf makinemden korkuyorum resmen."

Stone, uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece Lark'ın elini tuttu ve ona rahatlatıcı bir şeyler aktarmaya çalıştı parmaklarıyla. Sessizlik gidererek uzayıp derinleştikten sonra nihayet, "Ben de can dostlarımdan birini böyle kaybettim." dedi. "Tam yanımdayken aniden kafası patladı. Pusuda yatan bir nişancı onu hedef almıştı. Günlerce kendime gelemedim. Böyle şeyler rastlantıdır, herkesin başına gelebilir. Hayatta kaldığın için kendini suçlamamalısın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lark başını kaldırıp dosdoğru gözlerinin içine baktı. Gerçekten biliyordu. Gerçekten anlayabiliyordu.

"Dört gün sonra Somali'ye kalkan uçakta olmam gerekiyor." Bu düşünceyi askıya almıştı. Aslında gitmek istemediğini itiraf etmek çok zordu. Asla ödleğin biri olmamıştı. Ama bu kez savaş alanına dönmeye gönlü yoktu.

"Bunun için mi benimle yatmak istiyorsun? Yani sadece birkaç gün daha buradasın diye zararsız olduğum kanaatine vardın, öyle mi?"

Adamın sert ses tonu şaşırttı Lark'ı. Onu tamamen yanlış anlamıştı. "Hayır, öyle değil, ben—"

"İşte teklifine bu yüzden kulak asmayacağım. Bu işlerin nasıl olduğunu iyi bilirim."

"Nasıl olurmuş?"

"Biriyle teselli bulduktan sonra uçağa binip gitmenin ne kadar kolay olduğunu." Lark'ın elini bıraktı.

"Sharon'la aranızda böyle bir şey mi oldu? Onu önce sevip sonra da terk mi ettin?"

Kafadan atmıştı Lark ama adamın çenesinin rahatsızca kıpırdanmasını görünce boş atıp dolu tuttuğunu anladı. Stone'un kalkıp gideceğini düşündü ama adam derin bir soluk aldıktan sonra konuşmaya başladı. Ağır ağır anlatıyordu. "Evlendiğimizde çocuktuk daha. On sekiz yaşlarındaydık ikimiz de. Birbirimizi deli gibi arzuluyorduk ama Sharon parmağına nikâh yüzüğü takıncaya kadar bakire kalmaya kararlıydı. Ben deniz kuvvetlerine yazılmıştım."

"Ve beklememeye karar verdin?"

"Benimle evlenmeye ikna ettim."

"Nedense bundan pek emin olamadım." Hafifçe gülümsedi Lark ama Stone'dan beklediği karşılığı alamadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onunla evlenmek istiyordum zaten. Onu seviyordum. Ama sanırım Sharon bu kararı verdiği için sonradan pişman oldu."

Stone ile evlenmekten pişmanlık duyabilecek bir kadın düşünmek çok zordu.

Stone, elini bile sürmediği çayına baktı bir süre ve sonunda konuşmaya devam etti. "Gelecek için plan yapmıştık. Ben acemi eğitim kampındayken, o da üniversiteye gidecekti. Sonra Irak, Kuveyt'e girdi ve ben de kendimi Körfez Savaşı'nın ortasında buldum. Bu arada Sharon hamile kalmıştı."

Lark yılları hesapladı. "Körfez Savaşı 1990'daydı. Lizzy o kadar büyük değil ki."

Stone çayından kocaman bir yudum içtikten sonra bardağı masaya koydu.

"Oğlumun adı Tyler'dı. Üç ay erken ve doğuştan bir kalp rahatsızlığıyla doğdu. 1991'de ben Saddam hattında savaşırken, karım arkamda bıraktığım karmaşayla boğuşuyordu."

Stone, Lark'a baktı, sanki bir şeyler hiç aklından çıkmıyordu. "Her şeye adadığı gibi, kendisini Tyler'ın bakımına adadı. Tyler dört yıl yaşayabildi. Bu sürenin büyük bir bölümünde ben yurt dışındaydım. O sırada savaşın gözlerinden neredeyse tüm dünyayı gördüm ama oğlumu hemen hiç tanımadım."

"Neden aile albümünde onun hiç fotoğrafı yoktu?" diye yumurtladı Lark. Şok ediciydi. Yürek parçalayıcıydı.

Gözlerini kırpıştırdı Stone. "Doğrusunu annem bilir."

"Gerçekten mi? Annen böyle bir şey yapacak birine benzemiyor."

"Askerden dönünce Sharon'la geçmişi geçmişte bırakmaya karar verdik. Sonra Lizzy doğdu. Gayet iyi bir hayatımız olduğunu sanıyordum. Ama öldüğü gün, Sharon bana bölge üniversitesinde bazı kurslara kaydolmak istediğini söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yine durdu bir süre. Duygularıyla savaştığı belliydi. "Ben de hem derslerle hem de çocukların bakımıyla baş edip edemeyeceğini sormak gafletinde bulundum. İyi bir üniversite eğitimi almak istediğini biliyordum. O gün o soruyu sorduğum için kendimi hiç affetmeyeceğim.

"Acaba tartışmıyor olsaydık yine de o kaza başımıza gelir miydi diye merak ederim hep. O sarhoş herif kırmızı ışıkta geçerken biz o kavşakta olur muyduk?"

Hızla yerinden kalkıp mutfaktan çıktı Stone. Lark afallamış vaziyette, sessizlikte kalakaldı. Günlerdir Stone ile Sharon'ın arasındaki güzel aşkı, asla yanılmayan Miriam Randall'ın evliliklerini nasıl öngördüğünü, ikisinin nasıl ruh eşi olduğunu ve Stone'un Sharon'ı nasıl kaçırdığı hikâyelerini dinlemişti. Herkes peri masalları gibi bir tablo çizmişti ona.

Kimse ona hasta bir kalple doğan Tyler adlı küçük bir oğlandan söz etmemişti. Sharon'ın hayallerinden vazgeçtiğinden de.

İşte şimdi gerçek olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Masal doğru değildi.

Kahretsin. İnsanların gerçekleri saklamaktan kaçınmaları gerekiyordu. Stone ve Sharon bir peri masalı değildi. Hayatın sunduğu en kötü şeylerle karşı karşıya kalmalarına rağmen, birbirlerine kenetlenmiş, sevgi dolu bir çiftti. Bu doğru öykü varken, neden peri masalı daha iyi geliyordu ki insanlara?

***

Stone camın önünde durmuş, Palmetto Caddesi'nde birikmeye başlayan karı izliyordu.

Lanet olsun. Ne diye ağzını açmıştı ki? Buraya Lark'ın sorunlarını konuşmaya gelmiş ama kendi sorunlarını itiraf etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mademki kendisi Tyler ve Sharon konusunda içini dökmüştü, kadının yanına dönüp onu Libya'da yaşadığı korkunç ayrıntıları anlatmaya zorlamalıydı şimdi.

Kadının ayağa kalkıp birkaç adım attığını duydu. Arkasını döndüğünde Lark mutfak kapısının eşiğinde duruyordu, hem cesur hem de kırılgan görünüyordu. Bu kadar minik bir kadını Libya iç savaşının ortasında hayal bile edemiyordu. Ama orada bulunmuştu. Ve geri dönmek için savaşıyordu şimdi. Vay canına, amma da güçlü bir kadındı.

"Yarın her şey daha iyi olacak." dedi Lark. "Kış gündönümü —yılın en uzun gecesi. Yarın bugünkünden daha uzun gün ışığı olacak."

Stone iki uzun adımda kadının karşısına vardı. "Rahatlatıcı bir bakış açısı bu." diye mırıldandı. Elini kadının yanağına koydu usulca.

Lark başını adamın elinin içine doğru hafifçe eğdi. "Öyle. Bugün çektiğim fotoğraflara bakarsan neden karanlıkta seni bir ışık gibi gördüğümü anlarsın. Nedenini anlayamıyorum ama sen fotoğraf kareme girdiğinde, bütün gölgeler kayboluyor ve deklanşöre basmaktan korkmuyorum. Ne gariptir ki bundan ödüm patlıyor."

Lark elini uzatıp Stone'un yüzüne dokundu, parmağı tenini ateşe veriyordu sanki.

Stone başparmağını kadının dudakları üzerinde gezdirdikten sonra eğilip öptü onu. Tam karşısında duruyor, vücutları ancak birbirine değiyordu. Lark'ın dudakları adamın içini tutuşturmuştu.

"Seni arzuluyorum." diye fısıldadı Stone. Azıcık geri çekildi.

Lark elini adamın saçlarında gezdirdi, sırtından aşağı reaksiyon dalgaları gönderiyordu parmakları. "Ben zaten ne iste-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğimi söylemiştim sana. Ama ne olursa olsun, birkaç gün sonra gidiyorum. Sana uyar mı bu?"

"Gidecek misin?"

Başıyla onayladı Lark. "Her zaman uçaklara binerim ben. Yaptığım iş bu. Ben buyum."

Parmaklarının ucunda uzanıp Stone'u öptü. Kurşungeçirmez yeleğin üstünden kadının göğüslerinin baskısını hissediyordu Stone. Lanet olasıca şeyi neden çıkarmamıştı sanki? Kadına fazlasıyla uzak kalıyordu.

Lark dudaklarını araladı.

Vay canına, işini kolaylaştırıyordu kadın. Öpüşmeye başladılar. Stone, Lark'ın ağzından yayılan hararetten dolayı akını kaçıracak gibi oldu. Başını arkasından avucunun içine alıp biraz daha kaldırdı kadını.

Lark kendisini Stone'a teslim etti. Çıkardığı tahrik edici seslerden, Lark'ın bayağı keyiflendiğini anladı Stone. Ellerini sırtında dolaştırıp biraz daha çekti onu kendisine doğru.

Elleri kadının kalçalarını varmıştı. Ne kadar biçimliydi kıvrımları. Kahretsin.

Son derece uyumluydu ayrıca. Kalbi kulaklarında atıyordu sanki ve tıpkı gerdek gecesinde bekâretine veda etmiş on sekiz yaşında bir delikanlı gibi hissediyordu kendini. Ne var ki bu kadın herhangi bir söz veya vaat beklemiyordu.

Zehir gibi sarmalayan, o bir türlü kurtulamadığı düşünce saplandı yine Stone'un beynine. Geri ittirdi. Sırası mıydı onu düşünmenin şu anda?

Bu an, şimdiydi. O geçmişte kalmıştı.

Ama geç kaldı.

Lark biraz geri çekildi. "Başka şeyler düşünüyorsun, öyle değil mi?" Sanki aklından geçenleri okuyormuş gibi gülümsedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve odanın diğer köşesine geçti.

Stone zor nefes alıyor, ne halt etmiş olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Kahrolası telsizi, Route70 ve Augusta Caddesi'nin kesiştiği yerde bir araba kazası olduğunu haber vermek için devreye girmeseydi, belki de ne halt ettiğini anlama fırsatı olacaktı.

"Bak sen şu ironiye, belki de yol buzlanmadan da kayabilirdin." dedi Lark bıkkın bir gülümsemeyle. Hafif bir iç geçirdi. "Her işte bir hayır vardır, belki böylesi daha iyi oldu. Sonradan pişman olmanı istemezdim zaten."

Stone buna ne karşılık vereceğini bilemediğinden, telsiz memuruna cevap verdi. Sonra da kemerini, silah kılıfını taktı ve yağmurluğunu geçirdi üstüne. Kapıdan çıkmadan önce dönüp Lark'a baktı ve inceledi kadını.

Keçi gibi inatçı, dik kafalı ve şimdiye dek tanıdığı kadınların hepsinden farklıydı. Kendisini teslim etmeye hazırdı, hem de hiç koşulsuz.

Eski kafalı düşüncelere takılıp kalmak düpedüz aptallık olurdu. Kadını arzuluyordu. Hem de çok fena. Pişmanlıklarıyla yaşamaya hazırdı. Kahretsin, zaten milyonlarca pişmanlığı yok muydu?

Odayı arşınlayıp kadının yanına gitti, belinden kavradığı gibi kocaman, ıslak, kaba saba bir öpücük verdi. Ne iyi gelmişti ve kendisini anlatacak kelimeleri bulamadıysa da işte böyle anlatmıştı meramını ona.

Ve sonra sırtını döndü, kovboy şapkasını kafasına geçirdiği gibi dışarı, buz fırtınasına çıktı. Gerçi ilginçtir, Lark'la öpüşmesi onu bütün gece sıcak tutmaya yetmişti.

Hem üstelik uzun bir geceydi de. Yılın en uzun gecesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 15

Haley tek gözünü açtı. Yatak odasının camından giren ışık aşırı parlaktı. Ablası Lizzy, kocaman kırmızı Noel kazağını ve blucinini giymiş, pencereden dışarı bakıyordu. Canı sıkkın gibiydi.

"Bu ışık da ne?" diye merak etti Haley.

"Buz. Her yer buz tutmuş." dedi Lizzy.

Neredeyse sürünerek yataktan kalktı Haley. Melek köşede durmuş dikkatle Lizzy'yi inceliyordu. Üzgünden ziyade, endişeli görünüyordu.

Aceleyle pencereye koştu Haley. Arka bahçedeki şeftali ağacının her bir dalı, en incesi bile buzla kaplıydı. Sabah güneşi dalların üstünde pırlantalar gibi pırıl pırıl parlıyordu.

"Ah, ne güzel!"

"Evet, güzel ama dert işte." dedi Lizzy. Pencereye sırtını döndü. "Ahırlara kadar yürümem gerekecek şimdi, hâlbuki bisikletle gidecektim."

"Neden bisikletle gidecektin ki? Büyükannem seni arabasıyla bırakır."

"Büyükanneme zahmet vermek istemedim." Kazağına uygun örgü şapkasını başına geçirdi Lizzy. "Herkese nereye gittiğimi söylersin, olur mu? Bay Randall'a Noel tatilinde ahırları temizlemesine yardım etmeye söz vermiştim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sahi mi?"

"Evet, söz verdim. Sakın babama da söylemeyi unutma, yoksa bir damarı falan çatlar."

"Madem Bay Randall ile çalışıyorsun, babam neden kızsın ki?"

"Çünkü o her zaman kızar bana." Lizzy çekmeceden eldivenlerini çıkardı.

"Sen aslında Bay Randall'ın ahırlarına gitmiyorsun, öyle değil mi?"

Haley, ablasının ona pis pis bakmasından haklı olduğu sonucu çıkardı. Meleğin de başını sallayıp durması yardımcı olmuştu elbette.

"Bana bak, babama ahırlara gittiğimi söylersen, ben de büyükanneme çok sevdiği çay fincanını kimin kırdığını söylerim. Arka bahçeye gömdüğünü biliyorum."

Haley'nin ödü patladı. "Biliyor musun sahi?"

"Tabii, biliyorum. Şimdi, kendi işine bak sen." dedi Lizzy. "Büyükanneme ve babama ahırlara gittiğimi söyle. Akşam yemeğine dönerim."

Lizzy adına yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu Haley. Gerçi büyükannesi fincanın başına gelenleri duyacak olursa, sıkı bir dayak yiyecekti. Aslında bugüne kadar hiç dayak yememişti ama fincanı kırmak, bir de üstüne yalan söylemek büyük olasılıkla dayağı hak ederdi. O fincan Haley'nin büyük büyükannesinden kalmıştı.

Haley buzu görmek için camdan dışarı baktı. Gerçekten güzeldi ama tuhaf bir şekilde kötü hissettiriyordu insana. Buz, kar gibi değildi.

Hayıflandı.

"Baban affetmek zorunda." dedi melek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Haley dönüp baktı. Bu zırvaları dinlemekten bıkmıştı. Meleğin yapmasını istediği şeyler Haley'ye çok zor geliyordu. Haley babasının kalbini büyütemezdi ki. Hem babası bir daha asla gülmeyecekti, özellikle de kütüphaneden aldığı kitaptaki bayat, salak fıkralara.

Haley meleğe bakıp suratını buruşturdu. "Hani Maryanne benim Ghoulina Yelps Canavar bebeğimin saçını berbat edince onu affetmek zorundaydım ya, onun gibi bir şey mi bu?"

Melek hiç karşılık vermedi.

"Eğer babamın bunu yapması gerekiyorsa, çok beklersin. Evet, Maryanne bebeğimi mahvetmişti ve ben ona üzülme, zarar yok, kaza ile yaptın demiştim ama hiç de kaza olmadığını biliyordum."

Haley başını soğuk cama bastırdı. Maryanne ile olan dargınlığı anımsamak onu mutsuz etmişti. Ne baş belasıydı o Maryanne. Neden Ghoulina'yı darmadağın ettiği hâlde onu affetmek zorunda kalmıştı? Hem neden Noel piyesinde melek olmuştu Maryanne?

Dertlerini düşünürken nefesinden cam buğulanmıştı.

"Babamın kimi affetmesi gerekiyor?" diye sordu bir süre sonra.

Melek hiç karşılık vermedi.

"Beni ve Lizzy'yi mi affetmeli? Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Aklında kırık fincan vardı. Büyük olasılıkla bu yüzden büyükannesinden özür dilemesi gerekiyordu. Ve büyükannesinin kendisini affetmesi için dua etmeliydi. Ama babasının kırılan bir fincanı o kadar da umursayacağını düşünmüyordu.

Uzun bir süre düşündükten sonra babasının fincanı kırdığı için kendisini affetmesi gerekmediğine karar verdi çünkü fincan onun değildi. Fincan büyükannesinindi. Yani, melek Ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ley'ye mutlaka daha da büyük bir şey için özür dilemek zorunda olduğunu söylüyordu.

Dönüp meleğe baktı Haley yine ve meleğin geçen Noel'den beri neden olduğu sorunları düşünmeye başladı. Belki de babası, meleğin yaptığı şeyler yüzünden Haley'yi affetmeliydi.

Melek dosdoğru Haley'ye dikti gözlerini ama hiçbir belirtide bulunmadı. İşte bu bile kendi başına bir belirti sayılmaz mıydı?

Demek ki Haley, Maryanne gibi olmalı ve melek adına özür dilemeliydi. Hiç de adil değildi bu, çünkü Kederli Melek'in derdinden sorumlu olmayı isteyen Haley değildi.

Anlaşılan o ki, istese de istemese de yapmak zorundaydı bunu.

Kararını verdi. Cesur olacaktı. Ne olursa olsun, o meleği cennete geri göndermenin bir yolunu bulmalıydı.

***

David, Bluff Caddesi'nde Lizzy ile buluştuğunda saat neredeyse sabahın onu olmuş ve parlak güneşin altında buzlar erimeye yüz tutmuştu. Buzlanmış yolda bisiklet sürmekte zorlanmıştı.

Sinagoga gitmemek için boğazının ağrıdığını bahane edip annesine yalan söylemişti. Düpedüz çılgınlıktı bu çünkü başı belaya girecekti.

Gerçi önemi yoktu. Madem annesi Lizzy ile arkadaş olmasına karşı çıkıyordu, kendisine yalancılıktan başka çare bırakmıyordu. Hem Lizzy ile bir macera yaşama fırsatı öyle yabana atılacak bir şey değildi.

Lizzy yumuşak ve sarkık, kırmızı bir kazak ile ona uygun yün bir şapka giymişti. Blucinin paçaları üstlerinde sarı ördek resimleri olan su geçirmez lastik çizmelerinin içine sokulmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok güzeldi.

Bisikletlerini yol kenarındaki çalılıkların arkasına gizledikten sonra, ormana giden patikada yürümeye başladılar. Patika dün geceki fırtınada buz tutmuş bataklığın çevresini dolanıyordu.

David, çevredeki kahverengi ve yeşil ağaçlarla bataklık suyunun arasında kırmızı kazağı parlayan Lizzy'yi izliyordu. Ortalık çürük bir şeyler kokuyordu ve David yılan yuvası ya da daha fena bir şeye basmamak için gözünü yürüdüğü yerden ayırmıyordu. Havanın çok soğuk olduğunu, sürüngenlerin de soğukkanlı olduğunu tekrarlayıp duruyordu kendi kendine.

Lizzy'ye yılanlardan korktuğunu söyleyecek hâli yoktu elbette. Kız hiçbir şeyden korkmuyor gibiydi.

Oldukça ezilmiş ve üstüne basılmış çamur bir alana vardılar. "Burası olmalı." dedi Lizzy cesaretle, çamurlara basa basa. Her adımda çizmeleri çamuru eziyordu sanki.

"Tamam, sen fotoğrafları çek, ben de silahı arayayım."

"Ne?"

"Silah işte. Bulunamadı. Biz bulursak, voliyi vurmuş olacağız."

Polis etrafı didik didik aramış olduğundan kendilerinin silahı bulma olasılığının çok zayıf olduğunu söylememek için zor tuttu kendisini David. Fotoğraf makinesinin objektif kapağını çıkarıp çevrenin fotoğraflarını çekmeye koyuldu. Son derece sıkıcı bataklık manzarasını, çiğnenip ezilmiş çamurun fotoğrafını çektikten sonra, kütükleri ittirip altını araştırarak ve sığ suyun içine baka baka etrafta dolaşan Lizzy'ye odaklandı.

Harika görünüyordu. Soğuktan yanakları kızarmıştı ve güneş yeşil gözlerinin içinde kıvılcımlar saçıyordu. Kızın, bulduğu bir ağaç dalı ile bataklığın kenarındaki kapkara suyu eşelemesini hayranlıkla izledi. Ağaç kütüğünün üzerine abanıp eğiliyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

suyu dikkatle karıştırıp kaşlarını çatıyordu.

"Hey, bir şey buldum!" diye bağırdı.

David şaşırmıştı. Sırılsıklam toprağa basa basa ilerledi. "Silahı mı?"

Sopayı kaldırıp sudan çıkardı Lizzy. Ucunda bir şey sallanıyordu...

David çamurlu, sırılsıklam şeye dikkatle bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Bak işte, bu çok ilginç." dedi Lizzy. Ucundan su damlayan şeyi blucininin cebinden çıkardığı naylon torbaya koyuyordu.

"O da ne?"

"Şu tepesi basık olan fötr şapkalardan. Michael'ın giydiğinden."

"Hadi canım."

Başını salladı Lizzy. "Sence ne demek bu?"

"Sanırım okulun yarısı dün bizden gizli buraya gelmiş demek oluyor."

"İyi de, Michael dün şapkasını giymemişti. Hem hatırlarsan, Jimmy Marshall'ın öldüğünü duyunca yemekhanede elindeki tepsiyi düşürdü şaşkınlıktan. Sence Jimmy Marshall kendisini öldürdüğü gün, Michael da şapkasını burada kaybetmiş olabilir mi? Acaba onun için mi babası soruşturmayı ağırdan alıyor?"

"Vay canına Lizzy, amma güçlü bir hayal gücün var."

Lizzy doğrulup David'in yanına geldi. Torbayı açıp uzattı görsün diye. "Baksana, şapkanın şeridinde adı yazılı."

David eğilip sucuk gibi olmuş şapkaya baktı. Gerçekten de içindeki şeritte Michael Bennett yazılıydı.

Lizzy bir kahkaha attı. "Sanki adını yazmasına gerek varmış gibi. Böyle aptal bir şapkayı giyecek ikinci bir kişi olabilir mi okulda?"

"Ama bu senin aradığın şey değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Değil. Ama yine de onu rezil etmek ve ödünü patlatmak için kullanabilirim." Kıkır kıkır güldü Lizzy kötü niyetle.

"Ne yapacaksın yani? Babana verip Bay Marshall cinayetini Davis High Lisesi mezuniyet kralının üstüne mi yıkacaksın?"

Kıs kıs güldü bu kez. "Evet ya, onun gibi bir şey."

"Birkaç sorun var ama. Öncelikle, neden benimle beraber bu bataklık arazide olduğunu babana açıklamak zorunda kalacaksın. İkincisi, Michael için bir nedenin yok. Üçüncüsü, her ne kadar pisliğin teki bile olsa, Michael'ın birini öldürecek kadar cesur olduğunu düşünmüyorum."

Lizzy başını kaldırıp baktı ona. "Gördün mü işte, senin sorunun bu. Her zaman fazlasıyla mantıklısın."

"Burada silah falan bulamayacağız Lizzy, bunun farkındasın değil mi? Michael'ın şapkasını bulman da pek bir şey ifade etmiyor."

Lizzy ellerini kalçalarına dayayıp bir süre etrafı kolaçan etti. "Evet, belki de haklısın. Silahı bulmak için dalgıç kıyafeti falan lazım. Yine de eğlenceliydi buraya gelip aramak."

"Hem de çok." Sırıtıp durmaya son vermeye çalıştı. Diş teli takmak korkunç bir şeydi. Büyük olasılıkla, kız bu diş telleri yüzden kendisini aptal gibi görüyordu.

"Hey, sana bir şey göstereyim mi?" diye sordu Lizzy.

"Elbette." Macerayı uzatacak her şeye razıydı.

Lizzy naylon torbayı sırt çantasına sıkıştırdıktan sonra bataklığın aksi yönüne, Bluff caddesine götüren patikaya doğru ilerledi. "Nereye gidiyoruz?"

"Jonquil Evi'ne." dedi, sanki her şeyi açıklıyormuş gibi.

On dakika kadar yürüdükten sonra ortasında terk edilmiş bir ev bulunan açıklık alana vardılar. Filmlerdeki hortlaklı evlerden birine benziyordu, sanki her an içeriden ürkütücü bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşlı adam çıkacakmış gibiydi. Evin yer yer boyaları aşınmıştı ve altından gümüşi gri tahtalar görünüyordu. Pencerelerin çoğu kırıktı, veranda çökmüştü, parmaklıklar dişsiz bir iskeleti andırıyordu. Bahçe, boş bira ve konserve kutuları ile doluydu.

"Neden Jonquil Evi derler buraya? Acaba bir zamanlar Jonquiller mi yaşamış?"

Lizzy dönüp baktı David'e, yakut renkli gözleri çok gülünç bir şey duymanın zevki ile parlıyordu. "Hayır akıllım, nergisgillerden bir çiçeğin ismidir jonquil. Baharda bu kır, nergis çiçekleri ile dolar. Açtıkları zaman bira kutularının üstü tamamen örtülür."

Çiçek mi, hay Allah, kim bilebilirdi ki? "Peki, Cadılar Bayramı'nda burayı perili ev yaparlar mı?"

"Öyle büyüklerin yaptığı türden değil. Hatırlıyorum, bir keresinde çocuklar beni çulluk avlamaya buraya getirmişlerdi. On iki yaşlarında falandım."

"Çulluk mu?"

Hınzır hınzır güldü Lizzy ve gidip çökmüş verandanın basamaklarına oturdu.

"David, sana çok faydalı bir tavsiyede bulunacağım. Eğer Michael veya başka bir kabadayı seni çulluk avına götürmek isterse, sakın kabul etme, tamam mı?"

"Çulluk nedir?"

Kız kıkır kıkır güldü. "Çulluk diye bir şey yok. Sorun da bu zaten."

"Oh."

Yosun gibi çimenlerin üstünden yürüyüp Lizzy'nin yanına çöktü oğlan. "Benim bir budala olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır." dedi Lizzy. "Akıllı ve ilginç buluyorum seni. Tek fark, şehirden gelmiş olman ve şehirliler çulluk avlanmayı bil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mez. Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum, anlıyorsun —O da ne?" Lizzy konuşmayı kesip açıklık alandan aşağı giden patikaya dikti gözlerini.

Birkaç saniye sonra çoğu son sınıftan bir grup oğlan çıkageldi ormanın içinden. Başlarında Michael Bennett vardı. Justin Polk, Jon Nelson ve Ben Everett onu izliyorlardı. Yirmi dörtlü bira kasası taşıyorlardı. Bakımsız evin bahçesine dağılmış çöplere biraz daha katkıda bulunacakları aşikârdı.

Gitme zamanı gelmişti.

David ayaklandı. "Haydi Lizzy, gidelim buradan."

"Bakın siz şu işe, bakın ne bulduk." dedi Michael yanlarına doğru gelirken. "Lizzy kendisine küçük bir Yahudi sevgili bulmuş."

Lizzy ayağa kalkıp ellerini kalçalarına dayadı. "Kes sesini Michael. Senin salak fikrini duymaya kimse meraklı değil. David benim arkadaşım. Dini ne olursa olsun, hiç önemli değil."

"Gidelim." dedi David bir kez daha.

"Ne oldu, yoksa korkuyor musun?" dedi Michael, David'e yaklaşıp meydan okurcasına tepeden bakarak. Budala, dövüşmek istiyordu.

"Senden korkmuyorum." diye yalan söyledi David. "Bira içip etrafa çöp saçan bir alay herifle zaman geçirmek istemiyorum, o kadar." Ayağının dibindeki teneke kutuya bir tekme salladı.

"Sen şimdi benim çevreyi kirleten biri olduğumu mu söylüyorsun?"

David'in içinden bir kahkaha atmak geldi. Şaka yapıyordu, değil mi?

Michael anında David'i ceketinden yakalamış, bir ileri bir geri sallamaya başlamıştı.

"Pişmiş kelle gibi sırıtma bana öyle, anladın mı? Senden daha güçlüyüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey Michael, ne yapıyorsun?" diye seslendi oğlanlardan biri. "Bırak evine, anasının yanına gitsin."

Michael, David'i ittirip bıraktı. David teneke kutuların içine düştü sırtüstü. "Gidebilirsin." dedi, "Ama Lizzy ile değil."

"Sana ne?" dedi Lizzy. "Canım nereye isterse giderim."

"Hayır, onunla değil." Michael'ın Lizzy'ye doğru bir adım atması, David'in cesaretini toplamasına yetti.

Ya da sağduyusunu kaybetmesine.

Yattığı yerden fırladığı gibi Michael'ı ayak bileklerinden tuttu. Koca herif yere devrildi. Bu harikaydı ama sonra olan değil.

Michael toparlanıp ayağa kalktığı gibi, var gücüyle David'in burnuna bir yumruk patlattı. Sırtüstü yere yıkılan David'in kulakları çınlıyor, burnundan kan fışkırıyordu.

Bir saldırıya daha yeltendi ama olmadı. Yere uzanmış öylece kalakaldı David çünkü artık burnu işlevini yitirmişti ve ağzından soluk alabiliyordu ancak.

Doğruldu ve burnundan akan kanı durdurmaya çabaladı. Birkaç genç Michael'ı zapt etmeye çalışıyordu. Mezuniyet balosu kralı bağırıyor, atıp tutuyor ve ağzına gelen küfürleri savuruyordu.

Justin Polk, Michael'a baktı. "Kapa çeneni."

Michael sustu.

"Sen bir budalasın Michael Bennett." dedi Justin. "Baş Komiser Rhodes'un kızına böyle davranmak için kafayı sıyırmış olmalısın. Ağzından çıkan iğrenç laflar da midemi bulandırdı."

Justin sırtını dönüp David'in yanına geldi. "Hepimiz onun gibi değiliz." dedi elini uzatıp. David, Justin'in elini tutmadan kendi kendine ayağa kalktı.

Lizzy yanlarına gelmiş, kolunu David'in omzuna dolamıştı. Burnu çok ağrıyordu ama nedense Lizzy'nin kolunu omzuna koyması iyi gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden sonra Lizzy, David'in yüzüne baktı. "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Sanırım burnunu kırmış. Gözlerin moraracak. Derhâl buz koymalıyız."

Justin elindeki soğuk birayı uzattı. "Burnunun üstüne koy. Kanamayı durdurur."

"Teşekkürler Justin." diye karşılık verdi Lizzy. "Sayende Davis Lisesi futbol takımına duyduğum saygı geri geldi." Sonra dönüp, "Hadi David, kasabaya dönelim." dedi.

Tam patikayı yarılamışlardı ki Lizzy durup arkaya baktı. "Hey Michael" diye seslendi. "Senin şapkayı bulduk. Nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyoruz. Ona göre, ayağını denk al."

David'i elinden tutup yoluna devam etti.

"Neden Michael'a laf soktun öyle? Dövüşü biz kazandık ya."

"Biz derken?"

David omuz silkti. "Tamam, aslında kavgayı Justin durdurdu."

"Forsumu kullanmaya karar verdim. Oğlanlar kendilerini ispiyonlayacağımdan korkuyor. Babam yaşı tutmayanların içki içmesini asla hoş görmez."

"Oh. Ama onları gammazlamayacaksın, değil mi?"

"Bilmem. Henüz kararımı vermedim. Ya Michael'ın şapkası önemli bir ipucuysa? Üstelik Michael dar kafalının teki. Keşke daha büyük olsaydım, ben de senin giriştiğin gibi meydan okurdum Michael'a. Çok cesurca davrandın sen."

David pek cesur bulmuyordu kendisini. Daha ziyade aptaldı.

***

Stone, kulplu kahve bardağını elleriyle sarmış, Kountry

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mutfağı'nın altın renkli tellerle bezenmiş penceresinden dışarı bakıyordu. Caddenin karşısındaki Kes Kıvır'ı görebiliyordu ancak. Lark'ı şöyle bir görmek umuduyla kasabada tam beş tur devriye gezmişti ama kadın herhâlde uyuyordu. Arabası evin arkasındaki park yerindeydi hâlâ. Kontrol etmişti.

Hem de beş kez.

Lark'ın dudaklarının temasını hayal ederek kahvesine dikti gözlerini. Sanki boşlukta düşüyormuş gibi garip bir hisse kapıldı.

Birkaç gün içinde gidecek bile olsa, Lark'ın teklifine evet demek istiyordu aslında. Üstünden bir sene geçip o anı hatırladığında, neden bu fırsatı teptiğine hayıflanmak istemiyordu.

Elini formika kaplı masaya koydu ve parmağındaki yüzük izini inceledi. Keşke geçen yaz çıkarmış olsaydı nikâh yüzüğünü. Tüm ömrü boyunca yalnızca tek bir kadınla olduğunu hatırlatıyordu bu soluk halka izi.

Bu kadar deneyimsizken, istediğini nasıl elde edecekti? Kadınlarla öyle rastgele geçici ilişkileri olmamıştı daha önce.

Tam bir süzme salak gibi hissediyordu kendisini. Bu kadar aşağılanmış, bu kadar güvensiz ve bu kadar eksik hissetmeye alışık değildi.

"Hey." Birisi gelip omzuna vurdu.

Başını kaldırdığında yengesi Jane yanındaki iskemleye oturmuştu bile. "Bir şeyler atıştırayım diye Ruby beni buraya gönderdi. Biraz kötü hissediyorum da kendimi."

Yapmacık, tatlı bir gülümsemeyle Stone'a baktıktan sonra, elini sallayıp garson kız Ricki'yi çağırdı.

"Lizzy'yi mi gözetliyorsun?" diye sordu Jane.

"Ne?"

"Arkadaki oturma bölümünde oturuyor o malum erkek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arkadaşıyla. Lizzy menü listesinin arkasına gizlenmiş, oğlan da sakin görünmeye çabalıyor ama çok zor. Çünkü oğlan burnuna bir buz torbası tutuyor. Buz tutmuş yolda bisiklete binmiş ve bedelini ödemiş sanırım."

Stone gözlerini kırpıştırıp arka tarafa baktı. Saklanma konusunda pek de başarılı olmayan kızı gerçekten arkada oturuyordu.

"Aaaah ah, gençlik aşkı." dedi Jane dramatik bir ses tonuyla.

David Raab'ın Lizzy'den yana, kendisinin Lark ile olduğundan daha fazla şansı olduğuna hayıflanarak, yine kahvesine çevirdi bakışlarını Stone. Birden, David'in kızıyla şansının fazla yaver gitmesini istemediği düştü aklına.

"Tamam ya, merak etme." dedi Jane, Stone'un yumruğunu sıktığını fark edince. "Hem ben ve Lizzy kız kıza konuştuk. Gereken öğütleri verdim ona."

Stone dikleşti ve öfkeyle baktı Jane'e. "Yok canım."

Başını evet der gibi salladı Jane. "Evet efendim. Benim için daha kolaydı. Yalnızca evlilik yolu ile teyzesi sayıldığımdan, diğerlerine kıyasla daha az utanç vericiydi. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin. Hiç endişelenme, Lizzy çok akıllı ve ne yaptığını biliyor. İyi yetiştirmişsin onu. Benim gibi aptalca yanlışlar yapmayacak."

Jane'in yulaf ezmesi gelmişti. Yemeğine odaklandı.

"Çok rahatlatıcı oldu bunu bilmek."

"Lizzy gayet iyi durumda." Bir süre durdu Jane. "Gerçi, senden pek emin değilim."

Stone kendi kendine homurdandı. "Senin hep iyimser olduğunu sanıyordum."

"Çalışıyorum diyelim. Ama seninle ilgili endişelenmeye başladım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Kes Kıvır'ın üstündeki katın kapısını çalacağına, oturmuş burada kahve yudumluyorsun."

Az kalsın ağzından kahvesini püskürtecekti Stone.

Jane kıkır kıkır güldü. "Her şeyi açık ediyorsun. Madem Lark ile ilgileniyorsun, git açık açık konuş onunla."

"Önerin için sağ ol."

"Konuşmak senin uzmanlık alanın değil, farkındayım. Ama denemen gerekecek."

"Sen buraya sırf beni utandırmak için mi geldin yoksa? Pek öyle hastaymışsın gibi gelmedi bana."

Jane öne eğilip fısıldayarak konuşmaya başladı. "Numara yaptım. Senin buraya girdiğini görünce, Lizzy'yi bir kez daha ağlatmana fırsat vermeden gelip onu kurtarmak istedim. Hem bu sabah her zamanki gibi üç kez değil, tam beş kez kasabayı turladığını fark ettim. Üstelik asla Kes Kıvır'ın park yerinde devriye gezmezdin."

"Nereden biliyorsun?"

"Çöpü boşaltmaya çıktığımda dikkatimi çekti. Diğerlerine gelince, Thelma içeri girerken seni görmüş, Millie dışarı çıkarken, Louisa kuru temizlemeye uğradığında ve Annie de kitap kulübü bayramı için çörek alırken. Ruby'nin cep telefonu durmadan çaldı bu sabah."

"Harika." Çenesini yumruğuna dayadı Stone.

"Şu merdivenleri tırman ve kadına çıkma teklifi et. Tek yapacağın bu. Dünya başına yıkılmayacak."

"Bugüne dek kimseyle çıkmadım ki."

"Eminim Sharon ve sen çıktınız zamanında." dedi Jane nazikçe.

"Öyle ama o çıkmak sayılmazdı ki. Yani bunun gibi değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Acınacak kadar utanç vericiydi bu.

"Orada seni bekliyor kadın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kasabada devriye gezerken, sürekli seni izliyor camdan. Millie, Thelma, Louise ve Annie, hepsi görmüş. Elbette Lessie Anderson da."

Stone gözlerini yumdu. "Eğer Mayberry halkı da Son Şans'takiler gibiyse, sanırım Andy Griffith'in neden bir daha evlenmediğini biliyorum."

"Bak Stone, Lark'ın aklından geçenleri tahmin edebiliyorum. Artık babası hayatta olmadığı için, orada tek başına oturmuş ne yapacağını düşünüyor. Seni gözlüyor ve acaba acıktığını bahane ederek buraya gelse mi diye düşünüyor. Ama çekiniyor."

"Hı-hı, peki neden?"

"Sharon yüzünden."

Stone yengesine ters ters baktı. Hayret verici bir şekilde, Jane konunun özüne inmeyi ve can alıcı noktayı bulmayı biliyordu. "Sen gönüllü hanımlarından ders alıyorsun herhâlde."

Ters ters bakma sırası Jane'e gelmişti. "Asıl benim onlara öğretecek numaralarım var. Geçen akşam albümlere bakarken senin kadını nasıl izlediğini gördüm. Bence ona abayı yakmışsın sen ve bu, uzun zamandır bu kasabada olan en hayret verici şey."

Stone'un verecek cevabı yoktu. Jane'e karşı gelmek anlamsızdı çünkü bunu defalarca denemiş ve başarılı olamamıştı. Küçük kardeşini bu kadar mutlu eden bu kadını nihayet kasabada herkes gibi, o da sevmeye karar vermişti.

Yüzüksüz parmağını görmek için, Jane uzanıp sol elini tuttu ve ters çevirdi.

"Kasabada herkes nikâh yüzüğünü çıkardığının farkında Stone. Böyle bir şey mutlaka insanların dikkatini çeker. Güzel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lik salonunda tartışılan konuların başını çekiyor günlerdir. Hatta Jimmy'nin gizemli ölümünü bile solladı, anla artık."

"Ama bir kadına nasıl çıkma teklifi edilir bilmem ki? Nereye götüreyim onu?" Sesi panik içindeydi.

"Neden onu ihtiyar Nelson'un mısır tarlasına götürmüyorsun? Noel ışıkları altında baş başa gezersiniz."

"İyi de, millet oraya..."

"Tamam işte. Onu yaparlar." Yavaştan hınzır bir gülümseme belirdi Jane'in yüzünde.

Stone'un elini hafifçe okşadı. "Hadi artık, zamanı geldi. Karanlık köşelere geldiğinizde, sakın çekingen davranma."

Jane masanın üstüne para bırakıp ayağa kalktı. Sonra, eğilip adamın kulağına, "Lütfen Lizzy senin onları gördüğünü fark etmesin." diye fısıldadı. "Bırak dilediği gibi çıksın arkadaşıyla. Nasılsa bütün kasaba da izliyor onları. Kimse başlarının belaya girmesine izin vermeyecektir."

Doğruldu Jane. "Öte yandan, eğer Lark Chaikin ile başını belaya sokacak olursan, sanırım İsa'nın Kilisesi korosu hep bir ağızdan coşkulu bir şükran duası korosu başlatacaktır."

Jane, Stone'un omzunu sıkıp, kafeteryadan çıktı.

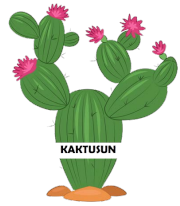
Cesaretini toplamaya çalışarak bir otuz saniye kadar orada oturduktan sonra, Stone masadan kalkıp caddenin karşı tarafına doğru yürüdü. Kes Kıvır'daki tüm kadınların kendisini izlediğinin farkındaydı.

Merdivenlerin başında durdu ve bir zamanlar düşmana büyük soğukkanlılıkla karşı koyan bir savaşçı olduğunu kendisine anımsatıp, derin bir soluk aldı.

İkişer ikişer tırmandı basamakları.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 16

Lizzy yatağının üstüne oturmuş, yerde duran Michael Bennett'ın sırılsıklam şapkasına bakıyordu. Banyodan hâlâ şakır şakır su sesi geliyordu. Babası amma da uzun kalmıştı duşta.

Sabahki olaylar kafasını kurcalayıp duruyordu. Jonquil Evi'nin oraya takılan oğlanları ispiyonlamanın çok iyi bir fikir olmadığının farkındaydı. Ama ya Jimmy Marshall'ın ölümü ile ilgili bir şeyler biliyorlarsa?

Su sesi kesildi. Babasına giyinmesi için bir on dakika kadar zaman tanıdıktan sonra, yatak odasının kapısını tıklattı.

Derhâl açtı kapıyı Stone. "N'aber?"

"Gitmeden önce seninle önemli bir konuda konuşmam gerekiyor baba."

Ciddi ciddi baktı babası. "Acaba bu David ve senin bu öğlen aslında Bay Randall'ın ahırlarına gitmemiş olmanla ilgili olmasın sakın?"

Lizzy'nin yüzünü alevler bastı. "Demek beni Kountry Mutfağı'nda gördün."

"Jane teyzen gösterene kadar görmemiştim. David'in burnuna ne oldu öyle?"

"Michael Bennett'le kavgaya tutuştular."

"Harika. Nerede oldu bu iş?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu sabah bataklığın oraya gittik."

"Neden?"

Omzunu silkti Lizzy. "Belki kayıp silahı buluruz diye düşünmüştük."

Babası kapının çerçevesine yaslandı. Blucin ve kazak giymesine rağmen, tam belalı bir tipe benziyordu böyle durunca. "O silahı bulmak için bir dalgıç takımına gerek olduğuna eminim."

"Öyle, biliyorum ama yine de deneyelim dedik. Suyu sopa ile karıştırırken, bak ne buldum." Naylon torbayı uzattı.

"Nedir bu?"

"Michael Bennett'ın şapkası."

"Ve David bu yüzden mi Michael ile kavgaya tutuştu?"

Lizzy başını hayır anlamında salladı, sonra da o sabah olan biteni tek tek anlattı.

"Ne yalan söyleyeyim, Justin Polk'un tutumundan etkilendim." dedi babası Lizzy her şeyi açıkladıktan sonra.

"Ya şapka baba?"

"Evet? Ne olmuş şapkaya?" Saatine baktı. Acelesi vardı. Hayret doğrusu, kimseye bir şey demeden bataklığa gittiğine bile kızmamıştı.

Lizzy derin bir soluk aldı. "Michael her gün bu şapkayı takar ama dün okulda gördüğümde şapkası yoktu. Demek dünden önce kaybetmiş olmalı. Yani bataklıkta kaybetmiş, belki de Bay Marshall öldürüldüğünde bataklıktaymış. Bir şeyler görmüş olabilir. Hatta belki bir şekilde bu işe bulaşmıştır."

Babası kollarını kavuşturdu ve gözlerinde o bakış belirdi —hani bir olayı düşündüğü zamanki bakışı.

"Jonquil Evi'nin orada kaç oğlan vardı bugün?"

"Beş ya da altı. Hep giderler oraya bira içmeye. Sence bir şeyler görmüş olabilirler mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilemem ama onlarla konuşmakta fayda var. Şapkayı nerede buldun tam olarak?"

"Tam toprağın basılmış olduğu yerde. Sanırım bataklıkta cesedi bulduğunuz yerin hemen yanı orası. Michael'ın bu işle bir ilgisi olabilir mi sence? Çünkü cuma günü okulda Bay Marshall'ın öldüğünü duyduğu zaman canı fena sıkıldı."

"Michael'ın Bay Marshall'ı öldürmüş olması çok uzak bir olasılık tatlım. Herhâlde tıpkı sen ve David gibi, olay yerine bakmak için meraktan gitmiş ve şapkasını düşürmüştür. Ama mademki bu şapkayı buldun, Michael da olası bir şahit sayılır artık ve sorgulanması gerekir. Diğer arkadaşları ile de konuşmamız yararlı olabilir. Bu sabah orada gördüklerinin isimlerini yazar mısın bana?"

Lizzy başıyla onayladı. "Onlarla sen mi konuşacaksın? Sana benim ispiyonladığımı anlarlarsa, o zaman hapı yuttum demektir, farkındasın değil mi?"

Babası güldü. "Hayır canım, ben konuşmayacağım. Adlarını Şerif Bennett'a vereceğim çünkü olay onun yargı yetkisi alanında oldu."

"İyi de baba, o adam Michael'ın kaybolan şapkasını ciddiye alıp, üzerinde durmayacak ki."

Babası derin bir iç geçirdi. "Biliyorum. Ama bu işi takip edeceğime sana söz veriyorum. Ve yarın baba kız şöyle oturup uzun bir sohbet yapacağız çünkü senin David ile birlikte kalkıp bataklığa gitmeni pek hoş karşılamadım."

"Eğer kuşlar ve kelebeklerden söz ediyorsan merak etme, Jane teyze o işi halletti."

"Duydum zaten."

Lizzy gülümsemek için zorladı kendisini. Babası ne kadar da beceriksizdi! Konuyu değiştirip onu savunmaya geçirme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin tam zamanıydı. "O hâlde baba, Bayan Chaikin'i nereye götüreceksin bakalım?" diye sordu.

Babasının yanakları pembeleşti. "Hımm, önce bir ızgara et yemeye götürürüm diye düşündüm, sonra da belki Bay Nelson'un Noel ışıklarını görmeye gideriz."

Vay be! Bunu beklemiyordu Lizzy. Gerçekten babası Bayan Chaikin'i, oynaşmak için eski sevgili ağacının oradaki karanlık yere mi götürecekti? Yok canım yapmazdı böyle bir şey.

"Oh, belki de benim *sana* bir kız-baba konuşması yapmam gerekiyor, ne dersin?" diye sordu.

"Tamam, bugünlük bu kadar yeter." Babası kapıdan ayrılırken sanki gözlerinin içi parlıyordu. "Şimdi hazırlanmalıyım."

"Başka bir şey geliyor mu aklına?"

Kocaman güldü Lizzy. "Evet, tıraş losyonunu abartma, tamam mı? Tatlı tatlı kokan bir adamdan daha itici bir şey olamaz."

Lizzy dönüp odasına koşturdu ve derhâl babasının Lark'ı Noel ışıklarına götüreceği haberini vermek için Cassie'yi aradı. Noel ışıkları gösterisini her yıl Cassie'nin büyükbabası kurar, Cassie de elma şarabı satışının yapıldığı tezgâhtan sorumlu olurdu. Bu akşam Cassie, Lizzy'nin gözü kulağı olacak, ertesi sabah arkadaşına ayrıntılı bir rapor verecekti.

***

Lark'ın evine geldiğinde Stone'un üstünde ne kurşungeçirmez yeleği ne kemeri ile silahı ne de polis üniforması vardı. Bir blucin, yeşil ekoseli kumaştan bir gömlek ve deri bir mont giyiyordu. Bir savaşçı değil, bir erkek olarak gelmişti kadını almaya. Ve bu savunmasız hâli, onu hem daha çekici hem de daha tehlikeli kılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kasabanın epeyce dışında, Acılı Domuz Lokantası adında küçük, loş bir ızgara et lokantasına götürdü Lark'ı. Aslında Lark, onu böyle bir yere götüreceğini tahmin etmemişti. Kapıyı tıklattığında o denli ciddi ve resmî görünüyordu ki daha şık bir yere gideceklerini ümit etmişti.

Bereket evden fırlayıp ta Orangeburg'daki alışveriş merkezinden bu randevu için özel bir elbise almamıştı, çünkü böylesi bir ızgara et lokantasına elbiseyle gelmek abartı olurdu. Tuğladan inşa edilmiş tek göz lokantada, tahta masaların üstü muşamba örtülerle kaplıydı. Her masanın ortasına kâğıt peçete kutuları ve plastik şişelerde barbekü sosları konmuştu.

Şık bir yer değildi yani.

Ama yemek uğruna ölünecek kadar lezzetliydi. Ömründe hiç böyle bir ızgara et yediğini anımsamıyordu. Baharatlı kuşbaşı, doğranmış et şeklinde servis edilmişti. Mısır unundan yapılmış kızarmış hamur lokmaları da ağızda eriyordu.

Biralarını yudumlarken savaş öykülerini paylaştılar. Romantik bir sohbet ya da açık saçık şakalaşma falan denemezdi buna. Tam da Lark'ın gerek duyduğu gibi bir konuşma olmuştu. Stone belki sohbet adamı değildi ama hakkını vermek gerekirse, kendisini konuşturmayı kesinlikle başarmıştı. Hem Carmine Falcone'yi anımsattığı için olacak, Lark'ın çenesi açılmış, o güne dek kimseye anlatmadıklarını anlatmıştı ona.

Üçüncü biradan sonra hafif çakırkeyif olmuş, eğilip adamın elini tutmuştu. "Sana her şeyi anlatabilirim, değil mi?"

Stone'un dudakları muzipçe kıpırdadı. "Belki de her şeyi değil."

"Yok, onu demek istemedim. Yani sana en beter, en korkunç öyküleri anlatsam da, şaşırmazsın hiç, değil mi?"

"Hepsini yaşadım ben."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Parmaklarını adamın elinin üstünde gezdirdi. Sıcak ve canlıydı. Gerçekti —hayal ürünü ya da babasının kitaplarındaki çekici bir kahramanlardan değildi.

"Babamın neden beni buraya gönderdiğini bilmiyorum, ama—"Ağzı kalbinden geçenleri dökemeden sustu.

Stone elini çevirip kadının elini avucuna aldı. "Ama ne?"

Cesaretini topladı Lark. "Ama iyi ki göndermiş." diye fısıldadı.

"Ben de sevindim."

"Sahi mi? Tek yaptığım, bütün gece sana birbirinden beter öyküler anlatmak oldu."

Hayır der gibi başını salladı Stone. "Tek yaptığın, seninle birlikte olmamı kolaylaştırmak oldu. Çok korkuyordum."

Gözlerini kırpıştırdı Lark ve doğruldu. "Benden mi?"

Stone hayır der gibi salladı başını. "Hayır. Bana hissettirdiklerinden."

"Nasılmış o?"

"Çılgın. Kontrolünü kaybetmiş. Hem bunu nasıl yaptığından bile emin değilim."

"Seks arzusuyla yanıp tutuşuyorsun da ondan."

Stone kıpkırmızı kesildi. Çok sevimliydi. Dikkatli olmalıydı. Bazı duyguları alevlenebilirdi. Duyguları es geçmeli, olayı bir kaçamaktan öteye taşımamalıydı.

"Öyle." dedi. "Haklısın. Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadım. Ama burada olmamın nedeni o değil."

"Değil mi?"

"Tamam, bir sürü nedenden belki bir tanesi diyelim."

Lark kıkır kıkır gülmeye başladı. Normalde hiç böyle gülmezdi ama bira çarpmış olmalıydı. "Diğer nedenleri söyle o zaman."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Araba farları görmüş geyik gibi şaşkın ve ne yapacağını bilemez bir ifadeyle baktı Stone kadına. İşte o an Lark, bu tür konuları açık açık konuşmanın ona çok zor geldiğini anladı.

Nihayet bir iki öksürdü. "Mesele şu ki bana kendimi ihtiyaç duyulan biri gibi hissettiriyorsun." diye mırıldandı. O kadar alçak sesle söylemişti ki otomatik pikaptan gelen müzik yüzünden neredeyse duyamayacaktı Lark.

Ondan böyle lafları beklemiyordu doğrusu.

Deliler gibi çevresine, bir o yana bir bu yana bakındıktan neden sonra, Lark'ın gözlerinin içine bakabildi. Ve o an itibariyle her ikisi de başka yöne bakamaz oldu.

"Sana ihtiyacım var." diye fısıldadı Lark. "Beni güvende hissettiriyorsun."

Stone yutkundu. "Biliyorum. Ve bu da bana iyi geliyor. Nasıl olduğunu açıklayamayacağım bir şekilde. Ben asla—" kelimeleri yuttu. Onun da ağzından kalbinden geçenler dökülecekti neredeyse.

***

İhtiyar Nelson bu yıl kendini aşmıştı. Mısır tarlasını içinde ışık yanan plastik süslemelerin yanı sıra, bir milyondan fazla led ışığı ile donatmıştı. Adamın ta gökyüzünü aydınlatan ışık gösterisi dillere destandı.

Stone kamyonetini yol kenarına, diğer araba ve kamyon sırasının arkasına park etti. Lark'ın elinden tutup onu yolun karşısına, ışıklara doğru götürdü.

Tyler'ın ölümünden bir sene sonra buraya Sharon ile birlikte gelmişlerdi. Sharon, kaybettikleri canı sanki bir armağanmış gibi, Tanrı'ya sunmak falan istemişti. Stone dediklerinin tek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kelimesini anlamamıştı. Kadın o Noel gecesi mutlu olmakta ne kadar da kararlıydı.

Şimdi, yıllar sonra neredeyse mantıklı geliyordu. Lark ile geçirdiği bu zamanın iyi geçmesini, sırf kendi zamanı iyi geçsin diye istiyordu. Belki bu sayede geçmişi ve geleceği unutabilir, hayatında bir kez olsun anı yaşardı.

Lark'ın eline dokunuşuna odaklandı —garip, yeni ve farklıydı. Seksiydi.

"Hadi canım! Karanlıktaki o parıltı animasyon karakteri Homer Simpson mu yoksa?" diye sordu Lark ışık gösterisinin girişine vardıklarında.

"Evet o."

"Vay canına. Noel Baba kılığına girmiş Homer Simpson kadar bana bayram coşkusu yaşatacak bir şey olamaz. Ya sen? Ne diyorsun?"

Ağzını açıp bir şey söylemesine fırsat kalmadan pembe şapkalı genç bir kız elma şarabı tezgâhının oradan el salladı. "Hey Baş Komiser Rhodes!" diye seslendi. Cassie Nelson'dı bu genç kız.

Kahretsin. Henry Nelson'ın torunlarının elma şarabı ve Noel ağacı satışlarında ona yardımcı olacaklarını tahmin etmeliydi. Bu ülkede Lark ile baş başa kalabileceği bir yer yoktu, öyle değil mi?

Cassie'nin bakışları Stone'dan Lark'a, el ele tutuşmalarına, sonra tekrar onlara kaymıştı ve pis pis sırıtıyordu. "Merhaba Bayan Chaikin." dedi Cassie.

Lark hafifçe kasıldı. Stone, Lizzy'nin en yakın arkadaşıyla geyik yapmaya hiç niyetli değildi. Başıyla hafifçe selam verip, "Ne haber Cassie?" dedi ve Lark'ı kolundan çekerek hâlâ sırıtmaya devam eden kızın önünden uzaklaştı. İki tarafına parıldayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeker çubukları dizili patikadan aşağı yürüdüler.

"O kızı tanıyor muyum?" diye sordu Lark.

"Sanmam. Cassie Nelson kendisi. Bu ışıkları kuran çiftçinin torunu ve Lizzy'nin de en yakın arkadaşı."

"Ama bana adımla seslendi."

"Hiç de şaşılacak bir şey değil."

"Neden öyle dedin?"

"Çünkü burası Son Şans ve kasabada herkes nikâh yüzüğümü çıkardığımı biliyor. Üstelik Kes Kıvır'ın üstündeki katın camından beni izlediğini de görmüşler. Şu ana kadar birlikte akşam yemeği yediğimizi de hepsi öğrenmiştir."

"Vay canına, bu biraz ürkütücü." Başını kaldırıp adama baktı. Binlerce Noel ışığı dans ediyordu gözlerinde.

"Üzgünüm. Eğer istersen—"

"Eğer iyi geceler deyip Kes Kıvır'a dönüp yatmak isteyip istemediğimi soracaksan, çıldırmışsın sen derim. Çok eğleniyorum. Yalnızca dikkatlerin üstümde toplanmasına alışkın değilim, o kadar. Öyle hiçbir şeye karışmadan, insanlar bakmadığında kuytu köşelerde fotoğraf yakalamak için pusuda bekleyenlerden biriyim ben."

"Üzgünüm gerçekten ama bu kasabada özel yaşam diye bir şeyin olmadığını anlarsın zamanla. Her neyse, ben de çok güzel zaman geçiriyorum."

Lark, Stone'un koluna girdi. "Bunu duyduğuma çık sevindim." Parıldayan çubukların arasındaki patikaya çekti onu. Işıklı gösterilerin ilkinde, plastikten yapılmış şarkıcılar koro hâlinde, "Büyükannemi Geyik Ezdi" adlı Noel şarkısını söylüyorlardı. Alnında toynak iziyle falan komple bir büyükanne, sözüm ona kar olan beyaz, puf puf bir şeylerin içinde yerde yatıyordu. İçten aydınlatılmış bir geyik sürüsü üzgün üzgün izlemekteydi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyükanneyi.

"İnsanın yüreğini ısıtıyor, değil mi?" dedi Lark büyükannenin ezilmiş gövdesine bakıp, bir yandan ayağıyla coşkulu müziğe tempo tutarken.

"İnsanlara fazla Noel içkisi içirtmek için oluşturulmuş bir amme hizmeti bu." dedi Stone ölü gibi bir sesle.

Stone'un yaptığı espriye, Noel çanları kadar şen şakrak ve parlak bir sesle gülerek karşılık verdi Lark. Adamın elinden tutup daha aşağı doğru sürükledi. "Bundan sonra ne var?"

"Bak işte, bunu Kuzey Amerikalı birine açıklamak çok zor olacak."

Neredeyse on beş metre yüksekliğinde yüzlerce nar kırmızısı ampulle donatılmış bir Noel ağacının önünde durdular. Ağacın üstünde yanıp sönen devasa harflerle "Haydi Horozlar"[8] yazan bir pankart vardı.

Lark pankarta bakıp öksürdü bir iki kez. "Horozların Noel ile ne ilgisi var?"

Stone'un yüzünü ateş bastı. "Hiç ilgisi yok. Henry Nelson'un bütün ailesi Güney Karolina Üniversitesi mezunudur. Hepsi spor takımları oyuncusu, yani horozdu. Horoz oyuncuları ailesidir onlar. Okulun renkleri nar kırmızısı ve siyah olduğu için ağaç da öyle ışıklandırılmış dikkat edersen."

"Hı-hı, anladım. Yani bu bir bakıma futbol ile ilgili, değil mi?"

"Maalesef öyle. Bu yörede futbol, Hazreti İsa'dan bile önemlidir."

"Yani Noel ağacı ile futbolu o yüzden birleştirmiş—"

"Aynen öyle."

Nar kırmızısı ışıkta adamı incelemeye başladı Lark. "Sen

8 Güney Karolina Üniversitesi'nin spor takımlarında yer alan öğrencilere verilen ad.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de fanatiklerden misin?"

"Evet hanımefendi. Horozlar takımlarının fanatiğiyim ben de."

Lark gülümsedi. "İşte bunu seviyorum sende." Dönüp patikadan aşağı yürümeye başladı. Acaba sadece nazik olmak için mi söylemişti bunu? Cumartesi akşamlarını elinde bira ile maç izlemekle geçiren heriflerden biri olduğunu itiraf etmek kadını etkilemenin en iyi yolu değildi herhâlde.

Vatansever duygularla kırmızı, beyaz ve mavi süslenmiş bir öbek çam ağacı, Snoopy çizgi filminden bir grup şişirilmiş karakter, Winnie the Pooh animasyonunu temsil eden kocaman beyaz bir kar küresi, karanlıkta ışıldayan oyuncak askerlerden bir bölük ve nihayet cinlerin iş başında olduğu ışıklı bir gösterinin önünden geçtiler.

"O cinler gerçek bir içki damıtma imbiği mi kullanıyor?" diye sordu Lark.

"Evet, ta kendisi. Bildiğim kadarıyla Henry'ye dağ köylüsü babasından miras kalmış. Ne güzel korumuş değil mi? Bakırını parlatmış falan."

"Seni rahatsız etmiyor mu bu?"

"Doğrusunu istersen, eğer ben ormanda böyle bir şey bulsaydım, yetkililere haber vermek durumunda kalabilirdim. Ama gördüğün gibi cinler içki değil, sıcak çikolata üretiyor."

Stone bunun kanıtı olarak imbiğin üzerindeki çikolata işaretini gösterdi parmağıyla.

"Çikolatanın böyle imbikten damıtıldığını bilmiyordum. Peki, cinler çikolata içince sarhoş mu olur? O cinlerin birkaçı bana hafif çakırkeyifmiş gibi geldi de."

"Bak canım, yeni buluşların anası ihtiyaçtır. Aslına bakarsan, o çikolata işareti kilise hanımlarının zoruyla kondu. Nelson

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cinlerini ilk kez çalıştırdığında, çikolatadan biraz daha kuvvetli bir şey damıtıyorlardı. Hanımlar karşı çıktı. Nelson'ın, ertesi yıl gösteriye yerde yatan büyükanneyi ekleyerek kilise hanımlarının gönlünü aldığına eminim."

Lark gözlerini devirip baktı adamın yüzüne. O kadar yakınında duruyordu ki kullandığı şampuanın kokusunu duyabiliyordu. Vücudu keman teli gibi gerilmişti.

"Lillian Bray ile ezilmiş büyükanne arasında kesinlikle bir benzerlik sezdim zaten." diye fısıldadı Lark.

"Şişştt! Sakın yüksek sesle söyleme bunu." Parmağını kadının dudaklarının üstüne bastırmış, yüreği gökyüzüne fırlamıştı. Stone onu baş başa kalabilecekleri bir yere götürmek istiyordu. Harekete geçme zamanı gelmişti. Düşüncesi bile onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu.

Hafifçe eğilip Lark'ı yanağından öptü. Teni serindi. "Hadi gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Kadının elini kaptığı gibi, ışıklandırılmış patikadan çıkarıp gösterilerin arkasındaki karanlığa doğru sürükledi.

"Vay canına!" dedi Lark yarı karanlık yoldan tarlanın ortasındaki devasa meşe ağacına doğru yürürlerken. "Sinsi birisin sen değil mi? Önce bira ile beni çakırkeyif ediyor, folk müziği ve romantik ışıklarla yumuşatıyor ve en nihayetinde beni karanlık bir mısır tarlasına sürüklüyorsun."

Stone, Lark'ın ses tonundan biraz işkillendiyse de, kafayı gözü yarmak pahasına yoluna devam etmeye kararlıydı. Eğer Lark şık yemek, romantik müzik ve aşk macerası arayan kadınlardansa, başkasını bulması gerekiyordu. Bir önceki akşam söylediklerine bakılırsa, aslında o tür bir kadın değildi hiç.

Stone "Seni buraya getirmenin sinsilikle ilgisi yok." dedi sorumluluk bende der gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağaca vardıklarında altında kimse yoktu ama biraz daha uzaklarda yere battaniye sermiş gençler görebiliyordu Stone. Yanlarında termoslar ve soğutucular vardı. Fazla sessiz ve sakindiler.

Dikkatini gençlerden ayırıp, kendi meselesine odaklandı. Ağacın gövdesine sırtını dayayıp Lark'ı kollarına aldı.

Uzakta yanıp sönen Noel ışıkları Lark'ın yüzünü aydınlatıyor ve gözlerinin içinde yıldızlar varmış gibi görünüyordu. Gülümsüyordü. Şükürler olsun.

Stone yumuşacık, kısa kesilmiş saçlarına dokundu. Parmaklarının arasında ipek gibi kayıyordu. Lark gözlerini yumdu ve derin bir iç çekti. "Ne kadar iyi geliyor bu."

Bekliyordu Lark. İstekliydi. Onu baştan çıkarması gerekmeyecekti. Çok uğraşmasına da gerek yoktu.

Teslim oldu ve kendini tümüyle verdi Stone. Başını eğip kadının dudaklarını buldu. Lark'ın ağzı aralanmıştı zaten. Dilleri buluştu ve birbirine dolandı. Göğsünü kadının yumuşak memelerine dayadı. Dün gecekinden çok daha iyiydi böylesi. Üstünde o aptal yeleği de yoktu hem.

Kadının göğsünü avucunun içine aldı. Yumuşaktı ama meme uçları sertleşmişti.

Soluk almakta zorlanıyordu Stone. Düşünemiyordu. Kan beynine sıçramış, kulaklarında uğulduyordu. Ta göğsünden gelen, anlaşılmaz bir ses çıktı ağzından ve kadın güldü.

"Bana mı gülüyorsun?" Stone'un sesi boğuktu.

Lark onun sorusunu dudaklarıyla yakaladı ve bırakmadı. Güzel. Alay etmiyordu. Belki de hoşuna gidiyordu.

Kollarını Stone'un boynuna dolayıp bacakları ile kalçalarını sararak onayladı bunu Lark. Dur bir dakika, kadının bunu yapacağını hiç beklemiyordu. Amma hızlıydı.

Durdurmak istemiyordu. İşin doğrusu, düşünme kabiliyetini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaybetmek üzereydi. Buna benzer bir şey yaşamamıştı ömründe. O kadar ateşli bir şeydi ki bu kadın, suçluluk duygusunu yakıp kül ediyordu.

Stone kalçalarını kadınınkilerin üstünde bir o yana bir bu yana sallıyor, Lark da karşılık veriyordu. Birlikte uyum bulana kadar dans etti her ikisinin kalçaları. Soluk alamıyordu Stone. Bu kadın inanılmaz bir şeydi.

Sonra gırtlağından hırıltı ile inilti arası tuhaf bir ses çıkardı Lark.

Ellerini boynundan çekip yere uzandığında, Stone nerede olduğunu tamamen unuttu. Bir an kadının dur diyeceğini sandı ama öyle olmadı.

Hayır, Lark dosdoğru belindeki kemerin tokasına uzandı.

Hiç karşı koymadı Stone. Belki ben de kadının blucinin düğmesini açmalıyım diye düşündü derhâl. Bu kadar çabuk davranıp düğmeyi açabileceğini hayal bile edemezdi.

***

Stone ateşli ve istekliydi, elleri çıplak ve hafif soğuk kıçına geldiğinde, Lark bütünüyle teslim olmuştu artık.

Adamın kemerini çözdüğünde temasın tadını çıkarmak için duraksadı bir an. Çılgın gibiydi adam. Her tarafı sertleşmişti. Tam bir erkek gibi kokuyordu. Sakalı yanağına sürtündükçe Lark daha da zevk alıyordu. Hayatında ne kimseyi ne de hiçbir şeyi bu kadar arzulamamıştı.

Bir türlü doymayan elleriyle Stone'un fermuarını indirdi. Adamı salıvermişti. Karanlıkta eli yine adamın gövdesini bulduğunda kontrolden çıktı Lark. Mükemmeldi. Rüya gibiydi. Bir hayaldi. Onu istiyordu. Onun da Lark'ı istediği belliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi.

Blucinini çıkarıp fırlattığı gibi bacaklarını adama doladı. Karanlık ve soğukta kendisini ona teslim etti. Çevredekiler yaptıkları cinsel, hınzır ve çılgın şeyin farkında bile değillerdi.

Şükürler olsun düşünecek zamanı olmamıştı Stone'un. Taşralı damarını toplayıp, hiç düşünmeden, kaçınılmaz bir yazgı gibi hızla ilerlemişti. Kadını doyurmuş, tamamlamış, gövdesiyle inanılmaz ateşli ve büyülü bir şekilde konuşmuştu onunla.

Doyuma ulaşıp da orgazm olunca çıkardığı acil, düşüncesiz sesleri Stone ağzını bastırarak engellemeye çalıştığında, önemli bir gerçeği anladı Lark.

Stone Rhodes ile paylaştığı hem ateşli hem çılgın bir şeydi. Ama aynı zamanda derin ve esrarengizdi. Sıradan bir olay değildi.

***

Stone, Lark'ı evine götürmek, geceyi onunla geçirmek istiyordu. Onu kollarının arasına almak, kendisinin herhangi bir korumaya gerek duymadan ya da mantıklı, olgun bir adam gibi kaygı duymaksızın, kadını orta yerde beceren koca bir abazan budala olmadığını kanıtlamak istiyordu.

Kahretsin. Bunun geçici ve sıradan bir şey olduğunu unutmamalıydı.

Burnunu kadının boynunda sıcak bir yere gömüp, derin bir nefes aldı. Kalbi hâlâ küt küt atıyor, cinselliğin cezbedici kokusu başını döndürüyordu.

Nasıl olup da böyle düşüncesiz, çılgın ve affedilemez bir şekilde yanlış davranmıştı? Hiç yaşamadığı kadar müthiş bir cinsel deneyimden sonra bile, suçluluk duygusu yavaş yavaş benliğini sarmaya başlıyordu. Lark'ın dün gece söylediğinin gerçek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu kabullenmek rahatsız ediciydi. *Evet*, eski kafalıydı.

Ya kadını hamile bıraktıysa? O konuda zaten mimliydi. Bütün çocukları kaza ile olmamış mıydı?

"Hımm." dedi. "Bu kesinlikle..."

Kadın yanaklarına ve çenesinden aşağı bir düzine öpücük kondurdu.

"İnanılmazdı."

"Ama..."

"Rastgeleydi, planlanmamıştı ve ateşliydi ve her dakikasına bayıldın." Sesi sanki çok eğleniyormuş gibi çıkmıştı. Yoksa onunla alay mı ediyordu?

"Hımm evet ama ben—"

"Yapma." Lark parmaklarını adamın dudaklarına bastırdı. "Sakın özür dileme. Özür dilenecek bir şey yapmadın. Seks arzusuyla yanıp tutuşuyordun. Yine de bana inanılmaz zevk verdin. Gerçekten çok iyiydi."

Stone hiç karşılık vermedi. Koca bir meşe ağacının altında bir kadına sahip olmak, kendisinin mükemmel âşık kavramı ile hiç bağdaşmıyordu. Gerçi kadının doyuma ulaştığında çıkardığı sesleri düşündükçe, içini alevler basmıyor değildi.

Kadını kollarından bıraktı. Lark ayağa kalkmış, ellerini hâlâ titreyen omuzlarında gezdiriyordu.

"El âleme donsuz yakalanmadan üstümüzü giyelim." dedi Lark. "Gerçi, yakalanma riski galiba bu işin zevkinin bir parçası."

"Yakalanırsak çok utanç verici olur. İşimi kaybedebilirim." diye mırıldandı Stone. Bir adım gerilemiş, üstünü başını düzeltiyor, gömleğini pantolonunun içine sıkıştırmaya çalışıyordu. Kahretsin. Üstündekilerin tümünü bile çıkarmadan, ömrünün en güzel cinsel deneyimini yaşamıştı. Bu, bir ilkti.

Lark'ın üstüne çeki düzen verişini izliyordu. Ağaca yas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanmış, külotunu, pantolonunu ayırmaya çalışıyordu. Kalçalarının kremaması tenini görebilecek kadar ışık vardı ancak. Tanrım, kadın donuyordu herhâlde. Bunu bile düşünememişti.

Bir suçluluk hissi dalgası daha geçti içinden.

Her ikisi de insan içine çıkacak hâle gelince, Lark kolunu adamın beline doladı ve kocaman sarıldı ona. "Bu yüzden kendini yiyip bitirme, Stone. Çok zevkliydi. Olduğu gibi kabul et olanları." Parmak ucuna basıp onu çenesinden öptü.

"Geç oldu, üşüyor olmalısın hem." deyiverdi Stone. Aslında demek istediği tam olarak bu değildi.

Kadını baş başa kalacakları özel bir yere götürmek istiyordu. Karşılıklı çırılçıplak kalmak, kadını kollarında tutmak istiyordu. Bir sürü başka şey de yapmak istiyordu.

Kendisini Kes Kıvır'ın üstündeki kata davet ettirecek ya da kadını Peach Blossom Moteli veya Allenberg'deki Magnolia Pansiyonu'na götürecek hâli yoktu. Zaten kadından yeterince yararlanmış, şu ana kadar tam bir budala gibi davranmıştı.

Kamyoneti gecenin bir saati uygunsuz bir yere park etmiş görülürse, her ikisinin de ödeyeceği bedelin bal gibi farkındaydı üstelik. Hem annesi kızlarını alışverişe götürmüştü ama en geç saat on buçukta evde olurlardı. Annesi onun evde olmasını beklerdi elbette. Evinde kendisini bekleyen çocukları olan bir adam için yaptığı iş, içinden çıkılamayacak kadar karmaşıktı.

Aklından geçenleri söylemedi. Lark'ın elini tuttu ve aydınlığa doğru yürüdüler.

Yirmi dakika sonra kadını sağ salim Kes Kıvır'ın önüne bırakmış, elinde paketlerle Lizzy evin kapısında belirene kadar üstündeki kirli blucin ile lekeli gömleğini çamaşır makinesine atmış ve hatta uzun, soğuk bir duş yapmayı bile başarmıştı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 17

Bütün cesaretini toplayıp mutfağa doğru yürüdü David. Saat ancak sabahın altısıydı ama kurt gibi acıkmıştı. Dün gece annesi oturma odasının ortasında Üçüncü Dünya Savaşı başlattığından beri tam on iki saattir odasında saklanıyordu.

David hasta numarası yaptı diye annesi öfkeden küplere binmişti. Çürük gözü ve şiş burnu yüzünden ve hele de David neden olduğunu anlatmayı reddettiği için daha da öfkelenmişti.

Lizzy'nin David'i ayartıp bir yerlere götürdüğüne ve Yahudi karşıtı bir grup oğlan tarafından dövüldüğüne emindi annesi. Neredeyse de haklıydı.

Aslında polise haber vermek istiyordu ama işe bakın ki bölgedeki tek polis o onaylamadığı kızın babasıydı. Eğer ailesi olayı böyle çözmüş olmasa ve çıldırmasaydı, belki bu alay gibi gelen rastlantı, David'in hoşuna bile gidebilirdi. Nasıl olur da annesi, Lizzy veya babasının Yahudi karşıtı olduğunu düşünebilirdi?

Her nasılsa annesinin kaygısı her şeye karşı genel bir öfkeye dönüşmüştü. Michigan'daki işinden olduğu için babasına çok kızgındı. Güney Karolina'ya taşındıkları için çok kızgındı. Ve David'in anlayamadığı daha bir sürü şeye çok kızgındı.

Annesi ile babası bütün gece atışmışlardı.

Tartışmaları o kadar hararetliydi ki bu krizi başlatan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyin David'in isyankârlığı olduğunu unutmuşlar, onun odadan sessizce sıvışmasına ve gidip odasına kapanmasına göz yummuşlardı. David sabaha kadar yatağında bir o yana bir bu yana dönmüş, bütün gece Robbie'nin ağlamasını dinlemişti.

Kâbus gibiydi hayatı ama en azından Lizzy onun cesur biri olduğunu düşünüyordu. Bu da bir şeydi.

Sessizce yemek odasından geçip mutfağa doğru ilerledi. Zınk diye durdu birden.

Annesi ile babası mutfak masasında karşılıklı oturmuş kahve içiyorlardı. Korkunç görünüyordu her ikisi de. Babası başını kaldırdı.

"David" dedi çatlak bir sesle, "Hadi git kardeşlerini uyandır. Yarım saat içinde eşyalarını toplamış olsunlar."

"Ne?"

"Duydun işte. En gerekli oyuncaklarınızı ve giysilerinizi koyun bavula. Gerisini ben arkanızdan göndereceğim vaktim olunca."

"Michigan'a dönüyoruz." dedi annesi.

"Gerçekten mi?"

"Yani sen, annen ve kardeşlerin dönüyorsunuz." dedi babası.

David bakakaldı onlara. Olamazdı bu. Michael Bennett gibi saçma bir nedenden ötürü, annesi aileyi dağıtamazdı. Eğer bunu yapacak olursa, Michael gibi kabadayılar kazanırdı.

Dönüp odasına yürüdü. Midesi bulanıyor, başı zonkluyor ve burnu acayip ağrıyordu. Ne yapabilirdi ki? Henüz bir çocuktu, elinden bir şey gelmezdi.

Koridorun ucunda Robbie duruyordu. Oğlanın gözleri açılmış, pırıl pırıl parlıyordu. Belli ki hepsini duymuştu. David kolunu küçük kardeşinin omzuna doladı ve birlikte Jonathan'ı uyandırdılar.

"Bir şeyler yapmalıyız." dedi Jonathan. "Belki sen dün nereye gittiğini söylemelisin."

David başını salladı iki yana. "Bir şey değişeceğini san-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıyorum."

"Kaçabiliriz." dedi Robbie.

"Olmaz Robbie, yapamayız. Dışarısı buz gibi." dedi Jonathan.

David en küçük kardeşine baktı. "Olabilir, neden olmasın? Belki bazı şeyleri geciktirebiliriz en azından."

"Ne diyorsun sen?" dedi Jonathan.

"Bugün ortadan kaybolursam, annem eşyaları toplayıp Michigan'a gidemez. Kalmak zorunda. Belki de o zaman babam ile oturup konuşurlar biraz daha. Belki de sırf sinagog evden birkaç kilometre uzakta gibi saçma bir nedenden ayrılmalarını istemediğimiz dank eder kafalarına."

"Ne yani, kaçacak mısın?" diye sordu Jonathan.

"Yok. Ortadan kaybolacağım. Hadi siz yataklarınıza gidip yatın ve uyuyormuş gibi yapın. On beş dakikada çıkacağım ben bu evden."

Jonathan, Robbie'ye kuşkuyla baktı. "David, bana kalırsa Robbie sır saklayamayacak."

"Ben gittikten sonra umurumda olmaz. İsterlerse sizin de işin içinde olduğunu anlasınlar."

"Nereye gideceksin ki?"

"Söylemeyeceğim. Ama geri geleceğim. Arada beni bulan olmazsa, yarına kadar dönerim."

"Delirmişsin sen. Sen yok oldun diye annem Michigan'a taşınmaktan vazgeçmez. Yine de taşınır."

"Belki de taşınmaz. Bu kadar kısa zamanda aklıma gelen tek şey bu."

***

Lark uyandığında kendisini yalnız hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daracık yatağında sırtüstü uzanmış, eski teneke tavanı inceliyordu. Tavandaki kabartma dairelere ve yapraklara takılmıştı gözleri. İki küçük pencereden odaya bulanık gri bir ışık doluyordu ağır ağır.

Tek renk hâkimdi odaya ve her şey siyaha yakın koyu kahverengiydi. Tam da ruh hâlini yansıtıyordu sanki.

Bir önceki gece olanlardan hiç pişmanlık duymuyordu. Gerçi olanlara bir anlam verip kendini kandırmaya niyeti yoktu. Başından geçen o kadar sıradan olmayabilirdi ama ne olursa olsun Son Şans'a ait biri değildi. Stone buraya kök salmıştı. Çocukları, ailesi ve hâlâ sevdiği, ölmüş bir karısı vardı.

Kendisine gelince, bir Pulitzer Ödülü, fotoğraf makineleri ve bir sonraki gün Afrika'ya kalkacak uçakta bir rezervasyondan başka hiçbir şeyi yoktu.

Gözlerini yumdu, Stone'un kendi bedeni üzerinde kayan gövdesi dışında her şeyi sildi aklından. İçini hararet basıyordu. Adamı asla unutamayacaktı. Emindi bundan. Yine de burada kalamaz, ona sahip olamazdı.

Hem üstelik karısını sevmekten vazgeçmeyen bir adamdan daha fazlasını beklemek çılgınlık olurdu. Adama istediğini vermişti. Adam da ona güzel bir anı vermişti. En iyisi, işi burada bitirip yoluna devam etmekti. İşte bu, usta olduğu bir konuydu.

Gerçi bu sefer zor olacağa benziyordu. İkisi de abazan birer ergen gibi davranmışlarsa da, her nedense bu karşılaşma hiç de öyle sıradan bir şey gibi değildi. Bu anıyı uzun zaman beyninden söküp atamayacağını pekâlâ biliyordu Lark.

Belki de asla.

Gözlerini açıp tavana dikti ve babasını düşünmeye zorladı kendisini. Neden olmayacak bir işin peşinden gitmesini istemişti ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eve sen de anılarınla dönmüştün, değil mi baba?" diye fısıldadı yüksek sesle. On sekizinci deliğin orada ne olmuştu?

Ve o anda birdenbire yanıtı buldu. Şimdiye dek gözünün önündeydi ama saklanıyordu.

Yorganı atıp duşun altına girdi. Anıları suyla yıkanıp sürüklensin istiyordu sanki fakat başarılı olamadı. Kahvaltı etmek için Kountry Mutfağı'na girdiğinde saat sabahın dokuz buçuğuydu.

Tostunu yiyip kahvesini yudumlarken Palmetto Bulvarı'nı izliyordu bir yandan da. İnsanlar bu sabah kiliseye doğru koşuşturuyordu. Gerçeği öğrenmek için sabah ayininin bitmesini beklemesi gerekecekti.

Bir kahve daha ısmarladı. Yalnızca kilise müdavimleri düşmemişti yollara sabahın bu saatinde. Son Şans emniyet görevlilerinin hepsi, yani ikisi de, trafiği yönetmek, ana caddede devriye gezmek ve güveni sağlamak üzere görev başındaydılar.

Devriye gezen polis arabalarının birini kullanan adamı tanıdı hemen. Her bir turu tamamladığında acaba onun pencerelerine göz atıp dün geceyi düşünüyor muydu? Birlikte geçirdikleri dakikaları düşündükçe, kendisini yine arzuluyor muydu?

Ya da sadece suçluluk mu duyuyordu?

Saat on birde, babasının Kes Kıvır'ın önündeki cipine atladığı gibi, Nita Wills'in evine doğru yola çıktı.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stone, Lark'ın Kountry Mutfağı'nda oturmuş keyifle kahvaltı ettiğini görmüştü. Her zamanki gibi sabah kahvesini içmek için arabasını park edip kafeteryaya girmek istedi.

Ama olmazdı. Herkesin içinde Lark ile yüz yüze gelemezdi. Kadınla konuşmalıydı ama böyle ulu orta bir yerde değil.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hem üstelik kadına dokunmadan konuşabileceğinden de emin değildi. Bir önceki gece mısır tarlasında yaşadıkları bir türlü aklından çıkmıyordu. Sersem gibiydi, kafası karışıktı ve azgın bir boğa gibi kudurmuş hissediyordu.

Lark kafeteryadan çıkıp da arabasını kasabanın güneyine doğru sürmeye başladığında bir an onu çaktırmadan izlemeye kalktı ama olmadı, çünkü kadın zaten pek uzağa gitmemiş, Palmetto Bulvarı'nın aşağısından Maple sokağına dönmüş ve arabasını Nita Wills'in evinin önündeki kaldırımın kenarına park etmişti.

Tam arkasına park etti Stone. Kadının Nita ile konuşmak istemesini anlayışla karşılıyordu ama Nita'nın kızı, yeni belediye başkanından kesin emir almıştı. Lark'ın Nita'nın evine baskın yapmasını Kamaria'nın hiç de hoş karşılamayacağını gayet iyi biliyordu.

Kovboy şapkasını geçirdi başına ve polis arabasından indi. Lark'ın cipinin sürücü tarafına yaklaştı. Kadın onu görür görmez camı indirdi ve o kocaman, savunmasız ceylan gibi bakan gözlerini yukarı kaldırdı. Yüzü solgun, gözlerinin altı mosmordu. Sanki o da bütün gece uyumamış gibiydi.

Kapıyı hızla açmak, kadını kollarına alıp öylece tutmak geçti içinden.

Kapının çerçevesine yaslandı. "İyi misin?" diye sordu. Nita ile ilgili kaygısı falan silinmişti aklından.

Tatlı bir gülümseme ile karşılık verdi Lark. "Çok iyiyim. Ya sen?" Hınzır bir ışık yanıp sönmüştü gözlerinde.

Gerçekten de ne cevap vereceğini bilmiyordu. "Ben... Şey, kafam karışık."

"Bak bu iyi işte. Yeter ki suçluluk duyma."

Kahretsin. Sanki aklından geçenleri okuyordu bu kadın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama suçluluk duyuyorum."

Bakışlarını kaçırdı Lark ve gözlerindeki ışık kayboldu. "Bundan korkuyordum zaten."

"Kahretsin, nasıl hissedeceğimi umuyordun ki? Budala gibi davrandım dün gece. Hazırlıklı değildim. Korunmadım. Ya es kaza—"

Başını arkaya atıp kahkahalarla gülmeye başladı Lark.

"Alay mı ediyorsun?" diye çıkıştı Stone.

Başını iki yana salladı kadın. "Hayır, etmiyorum. Sen gerçekten de bunun için mi suçlu hissediyorsun kendini?"

"Evet, öyle."

"Oh, rahatladım şimdi."

"Fakat—"

"Dinle beni Stone." dedi camın kenarına eğilerek, "Cinsel yolla bulaşan hastalıklardan endişelenmiyorum. En azından seninleyken değil. Bence senin bazı endişelerin olabilir bu konuda ama inan ki bildiğim kadarıyla ben temizim."

"En büyük endişem bu değil."

Lark gülümsedi yine. "Stone. Spiral kullanıyorum, hamile kalmam."

Çok rahatlamıştı. "Oh, çok şükür."

"Yetişkin, sorumlu bir kadınım ben Stone. Belki zaman zaman çılgın bir hayat sürerim ama aptal değilim."

"İşte sorun da burada, dün gece ben aptallık ettim."

"Hayır efendim, dün gece sen cinselliğe susamıştın. Ne olduysa, ikimizin rızasıyla oldu. Yetişkin insanlarız ve sen de her erkeğin yapacağı şeyi yaptın. Acaba bunu ne zaman anlayacaksın?"

Kaşlarını çattı Stone.

"Farkındayım." dedi Lark. "Gerçekle yüz yüze gelince erkeklik onurun ezilmiş olmalı. Ama olan oldu. Ben başlattım ilk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hamleyi ve sen de beni durdurmadın. Öyleyse, dövünme kendi kendine. Hem üstelik bana kalırsa çok güzel bir şey yaşadım."

"Doğrusu, ben de." diye itiraf etti.

"Biliyorum. Olduğu gibi kabullen ve hayatını yaşamaya devam et. Sakın suçluluk duyma, tamam mı? Dün gece karını aldatmadın."

Kadının sözlerindeki sitemi sezmişti. Çünkü dün geceki davranışına şaşırmakla birlikte aslında biraz da karısını boynuzlayan bir koca gibi hissetmişti kendisini. Özellikle evine dönüp çamaşırlarını makineye attığında.

"Tamam." dedi kafa karışıklığından sıyrılıp polis moduna geçerek. Polis gibi hareket ettiğinde çok daha rahattı.

"Mademki bu meseleyi hallettik, neden buraya Nita'nın evinin önüne park ettiğini söyler misin?"

"Kiliseden eve dönmesini bekliyorum."

"Tahmin etmiştim ama sanırım Nita seninle konuşmak istemediğini açık açık söyledi. Hem belediye başkanımız da senin onu rahatsız etmemen konusunda bana talimat verdi."

"Demek resmî görevli olarak buradasın, öyle mi?"

"Öyle sanırım. Tatlım, neden bu işin peşini bırakmıyorsun?"

"Çünkü yapamam. Üzücü olayları halının altına süpürüp zor fotoğrafları aile albümünden çıkaramam. Babam beni buraya gönderdiyse bir nedeni vardı ve benim de bunu öğrenmem gerek."

"Küllerinin serpilmesini istedi."

"İyi de, neden buraya? Tanrı İçin Golf'te ne oldu da hayatı değişti? Bazı teorilerim var ama teoriler gerçek demek değil. Gerçeği yalnızca Nita bana anlatabilir."

"Ama bu konuda konuşmak istemiyor."

"Ne yapacaksın o vakit? Beni kasabadan kovacaksın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mısın yani?" Sesi aniden sertleşmişti. "Bu mu istediğin? Durumdan o kadar utanıyorsun ki benim çekip gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, kesinlikle hayır. Tek istediğim seninle yatmak. Bütün gece birlikte uyumak. Seni kollarımda tutmak ve sevişmek istiyorum ama gel gör ki bütün kasaba duymadan ve dedikodusunu yapmadan bunu yapabileceğim hiçbir yer yok Son Şans'ta." Sel yüzünden taşmış bir nehir gibi dökülüvermişti ağzından kelimeler.

"Oh." Lark'ın gözlerinin içi parladı. "Bak o zaman, birkaç fikir geldi aklıma. Hettie'nin evi bizim için uygun olabilir. Anahtarlar hâlâ bende. Ya da bir uyku tulumu alıp on sekizinci deliğin üstünde yatabiliriz."

"Hımm..." Ne diyeceğini bilemedi Stone. Kelimeler ağzında kurumuş gibiydi.

Tam o sırada, bu harikulade konuyu daha fazla irdelemeye fırsat bulamadan, Nita Wills geldi. Arabasını kaldırımın kenarına park etmiş, peşinden gelen Jakob LaFlore da cipini hemen arkasına çekip durmuştu. Yeni Belediye Başkanı LaFlore, anında arabasından çıktı.

"Stone, bir sorun mu var?" diye seslendi Kamaria caddenin karşı tarafından. "O kadının ne işi var burada?"

Stone, Lark'a döndü derhâl. "Sakın bir yere kıpırdama. Sorununu halletmene yardımcı olmaya çalışacağım, tamam mı?"

Öfkeden küplere bindiği açıkça belli olan belediye başkanına doğru ilerledi Stone. Daha yolun yarısına gelmeden, Lark cipinden inmiş, yanından geçip Nita'ya doğru yürümeye başlamıştı. Nita arabasından inmiş, iki torunu ile birlikte evine doğru gidiyordu.

Kamaria dönüp Lark'a baktı ve bir belediye başkanına hiç de yakışmayacak bir şekilde, ona derhâl bulunduğu yeri terk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmesini söyledi. Lark umursamayınca Stone'a seslendi bu kez. "Hemen tutukla bu kadını. Annemi taciz ediyor."

"Benim onu tutuklayabilmem için mahkeme kararı almamız gerekir Başkanım. Üstelik de annenizi taciz etmiyor, onunla konuşmaya çalışıyor yalnızca. Şimdi sakin olalım, tamam mı? İki yetişkin gibi konuşabiliriz belki."

Belediye başkanının yüz ifadesi değişti, bir pisliğe bakar gibi baktı Stone'a. Eğer bir çaresini bulup Lark'ı vazgeçiremezse, başı büyük belaya girecekti.

Lark'ı durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Denemiş ama başaramamıştı.

Birdenbire beyninde bir şimşek çaktı. Gerçeğin ortaya çıkmasından Kamaria'nın çok korktuğunu anımsadı.

***

"Üzgünüm." dedi Lark bahçeyi geçerken, "Gerçeği öğrenmem gerekiyor."

Nita evinin girişinde durup bir Lark'a, bir de Kamaria'ya baktı. Belediye başkanı Stone'a avazı çıktığı kadar bağırıyordu ki bu hiç de doğru değildi. Adamın ne suçu vardı? Stone tam bir polis gibi davranıyordu. Profesyonel eğitiminde edindiği tüm hünerleri kullanarak, son derece sükûnetle, giderek yerel bir soruna dönüşmekte olan olayı yatıştırmaya çalışıyordu.

Tam Lark cesaretini kaybetmek üzereyken gri takım elbiseli uzun boylu bir adam Nita'nın arkasına doğru geldi ve ellerini kadının omuzlarına koydu. Eğilip alçak sesle, "Anne, Kamaria'nın korktuğunu biliyorum." dedi. "Ama belki de gerçeği öğrenmesi gerekiyor."

Nita ağlamaklı gözlerini çevirdi adama. "Ama canı yanacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merak etme, dayanır." Nita'nın omzunu sıvazlayıp belediye başkanına doğru gitti.

"Jakob benim damadım olur." dedi Nita. "Orangeburg Hastahanesi'nde kardiyologdur. Sanırım yürekleri anlamakta herkesten daha ustadır. İyi bir adamdır."

Jakob, Kamaria ile gayet nazik konuştu ve bağırış çağırışlar durdu. Nita çok şükür der gibi derin bir iç geçirdi. "İyisi mi sen de içeri buyur Stone ve anlatacaklarımı dinle. Lark'ın babası ile ilgili olduğu kadar, senin büyükbabanla da ilgili."

Nita giriş basamaklarını çıkıp evin kapısını açtı. Herkes peşinden içeri girdi.

Nita'nın oturma odası, pencerenin önündeki koca çam ağacından sehpanın üzerindeki minyatür biblolara varana kadar komple Noel süsleri ile donatılmıştı. Oda mis gibi çam kokuyordu. Eşyalar, modern ve rahattı.

Nita kanepeye oturmadan önce Noel ışıklarını yaktı. "Lütfen otur, Lark. Sen de Kamaria." Jakob'a baktı sonra "Acaba sen ve oğlanlar bize biraz kahve ile birkaç sandviç falan getirir misiniz, şekerim?" dedi.

"Derhâl." dedi Jakob en şık tören giysilerini giymiş iki oğlanla birlikte odadan çıkarken.

"Anne, bu kadınla konuşmak zorunda değilsin. İstersen—"

"Sen sus bakalım. Aslında Lark ile konuşmam ve senin de dediklerimi dinlemen gerekiyor." Nita dönüp kollarını göğsüne kavuşturmuş, kapının girişinde ayakta dikilen Stone'a bir göz attı. "Sen de oturmaz mısın, Stone?"

"Ayakta duracağım." dedi, alçak ve derinden gelen bir sesle.

Lark, Stone orada olduğu için çok memnundu. Az önce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendisine söylediklerini düşünüyordu bu arada. Adamla yan yana uyumaya can atıyordu. Onunla birlikte uyanmaya. Adamı o kadar çok arzuluyordu ki korkuyordu biraz.

Dikkatini Nita'ya verdi yine. "Perşembe günü babamın on sekizinci delikle ilgili her zaman tekrarladığı şeyi söyledim size. Babamın neden böyle bir şey söylediğini bilmediğinizi söylemiştiniz demiştiniz ama sanırım biliyorsunuz."

Nita parmaklarını birbirine doladı ve Noel süslerini inceledi bir süre. Neden sonra onlara baktığında, gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Daha yirmi yaşıma basmamıştım bile. Abe Chaikin, o güne dek rastladığım en harika insandı. Çok nazikti ve çok güzel konuşuyordu. Bir sürü deneyim yaşamıştı. İyi bir espri anlayışının yanı sıra derin ve tükenmeyen bir adalet aşkı vardı."

"Ve renk körüydü."

Lark onaylar gibi başını sallıyordu. "Doğrudur ama aynı zamanda huysuz, zor, dengesiz ve dik kafalıydı da."

Nita gözyaşını sildi eliyle. "Evet bunu anlayabiliyorum. Ama onu ancak kısa bir süredir tanıyordum. Topu topu on gün, hepsi bu."

"On gün mü?"

"Senin kasabada olduğun süre kadar." dedi Stone.

Nita gözlerini Stone'a çevirdi. Komiser son derece asık suratlıydı.

Nita omuz silkti. "On dokuzunda insan çok çabuk kapılır."

"Anne, ne diyorsun sen?"

Nita kızına baktı. "Bak tatlım, senin zaten tahmin etmiş olman gereken bir şey söylüyorum. Öyleyse, benimle tartışma. Hayatımdan daha çok seviyorum seni ama gerçeği anlatmamın zamanı geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nita uzanıp Lark'ın eline hafifçe vurdu. "Baban çok iyi bir insandı. Sakın onun Zeke Rhodes'un ölümünden sorumlu olduğunu söyleyenlerin saçmalıklarına inanmayasın, anladın mı? Olay öyle değil."

"Peki ne oldu?" diye sordu Stone.

"Bir kere ben Abe'e âşık oldum."

"Anne, hayır."

Nita ters ters baktı kızına ve devam etti. "Evet, âşık oldum. Abayı yaktım. Asla yapmayı düşünmediğim şeyleri yapmaya ikna etti beni. İyi bir kızdım. Her zaman siyahlarla beyaz insanlar arasındaki düz ve dar çizgiye saygılıydım. Ama o bana bunun ne kadar saçma olduğunu gösterdi. Dolayısıyla o gün onunla birlikte Kountry Mutfağı'na gitmeyi kabul ettim. Yaptığımın doğru bir şey olduğunu biliyordum ama o kadar da cesur değildim. Aşk gözümü karartmıştı ve ben de ona uydum. Ama biliyorsunuz, bu dünyada aşktan anlamayan insanlar var."

Durakladı ve koca çam ağacına dikti gözlerini. "Bence, özellikle de yılın bu vakti, Noel'i neden kutladığımızı hatırlamamız çok önemli." Sonra dönüp Kamaria'ya baktı. "Hepsi aşktır, aşk ile ilgili."

"Anne, neden bahsediyorsun sen?"

"Birkaç gün için bile olsa, Abe Chaikin'i sevdim. Kimselere görünmeden gidecek bir yerimiz olmadığı için, kendimizi on sekizinci deliğin üstünde bir uyku tulumunda bulduk."

Hem Kamaria'dan hem Stone'dan şaşkınlıklarını belli eden sesler geldi.

Nita anlamış gibi baktı Lark'a. "Hiç reaksiyon göstermediğine bakılırsa, sen bunu zaten tahmin etmiş olmalısın."

Lark başını salladı. "Öyle. İyi de madem seviyordun, neden gitmesine izin verdin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çünkü aşka olan inancımı kaybettim. İnsanlar o sabah Kountry Mutfağı'na birlikte gitmemize bile öfkelenmişlerdi. Beraber yattığımızı bilseler neler hissederlerdi, tahmin edebiliyor musun?"

"Bir grup beyaz oğlan bu kadar kendini beğenmiş olduğumuz için bana ve Abe'e bir ders vermeyi kararlaştırdılar. Bu durum kulağımıza gelince, Abe kendisiyle New York'a gelmem için yalvardı."

"Peki neden gitmedin?" diye sordu Lark.

"Cesaretim yoktu. New York'ta durumun biraz daha iyi olduğunu biliyordum ama yine de nereye gidersek gidelim Abe için de benim için de çok zor olacaktı. İzimizi sürüp bizi yakalayacak öfkeli bir grup hep peşimizden gelecekti. Yani nereye gidersek, geleceğimizde değişen bir şey olmayacak gibi geliyordu."

Nita derin bir iç geçirdi. "Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım. Ama bunu ancak yıllar sonra anladım. Lark, tatlım, kötü bir dünya bu ama kırk yıl öncekinden çok daha iyi şimdi. Ve ben ve Abe gibi insanlar sayesinde daha iyi." Lark'a ve Kamaria'ya baktı gözlerini kaldırıp. "Ve aynı zamanda sizin gibi kızlar sayesinde. Dünyaya öyle bakmıyorsunuz siz ve bu harika bir şey. Keşke daha cesur olabilseydim. Onu ben gönderdim."

"Büyükbabama ne oldu?" diye sordu Stone.

"İnan bana Stone, bilmiyorum. Nuh'un Gemisi'nde saklanmamı söyledi. O öfkeli gençler geldiğinde ben ahır kısmında samanların altına gizlenmiştim ve kapı kapalıydı. Kim olduklarını görmedim ama nasıl olduysa Zeke onların ödünü patlattı ve hepsini kovaladı. Orada olan bir şeyden çok korkmuşlardı. Haykırdıklarını duydum."

"Ama nasıl yaptı—"

"Bilemiyorum. Eğer doğrusunu duymak istersen Stone,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bence meleklerinin işiydi bu. Çılgın bir fikir gibi geliyor ama ben buna inanıyorum. Her neyse, o gece oradan ayrıldığımda, hâlâ yaşıyordu. Evime gittim, annem o kadar korkmuştu ki beni derhâl Kolombiya'ya götürüp teyzemin yaşadığı Chicago'ya kalkan ilk otobüse bindirdi. Zeke'in o gece öldüğünü sonradan duydum. Nasıl öldüğünü hiç bilmiyorum."

Nita, kızı Kamaria'ya çevirdi başını. "Bak tatlım, en zor kısmı bu, çünkü Chicago'ya vardıktan bir ay sonra hamile olduğumun farkına vardım."

Odadaki sessizlik o kadar boğucuydu ki Lark zor nefes alıyordu.

"Yani siz kardeşsiniz." dedi Nita.

"Olamaz!"

Kamaria ayağa fırladı, odadan çıktı ve neden sonra evin arka kapısı açılıp, küt diye kapandı.

"Alışması biraz zaman alacak. Ona yalan söylemiştim, anlıyor musun? Kocamı babası diye bildi hep. Ve her bakımdan Terrence ona babalık yaptı. Abe'den haberi yoktu."

"Babam biliyor muydu?"

Nita hayır der gibi salladı başını. "Asla söylemedim. Bizimki gibi bir ailenin kabul göreceği bir yer olduğunu düşünmüyordum. Biliyorsun, o zamanlar bazı eyaletlerde siyah bir kadınla beyaz bir adamın evlenmesi yasaktı. Ama şimdi düşünüyorum da, eğer denemeye kararlı olsaydım, bizi kabullenecek bir yer bulabilirdik.

"Sonra Terrence ile tanıştım ve o beni değiştirdi. Kamaria henüz birkaç aylıktı ve Terrence bana aşkın gerçeğini öğretti. Kocaman yürekli, iyi bir adamdı ve Kamaria'yı kendi evladı gibi kabullendi."

"Ama biyolojik babası olmadığını biliyordu herhâlde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii, Kamaria'nın biz evlenmeden önce doğduğunu biliyordu ama bir yaramazlık yaptığımızı sanıyordu. Çok gençtik ve bu çok tuhaf karşılanmıyordu. Zamanla, Terrence'ın çocuk sahibi olamayacağı ortaya çıktı, yani Kamaria tek evladımızdı. Kanserden hayatını kaybedene dek onu çok ama çok sevdi."

Lark başını salladı. "Buna çok sevindim. Fakat..." Boğazı düğümlendi, kelime bulmakta zorlandı. Omzuna bir el dokundu o anda.

Stone. Onun da yanında olduğunu neredeyse unutmuştu. "Babam Kamaria'nın varlığını bilmediği için eminim büyük hayal kırıklığına uğrardı."

"Eminim öyle. Ben de pişmanım. Ama belki de bunu telafi edebiliriz, çünkü sen kız kardeşi olarak ona babasını anlatabilirsin. Bunu yapacağını ümit ediyorum."

"Bilmek istediğinden pek emin değilim."

"Yelkenleri suya indirecektir, merak etme. Burada, Son Şans'ta bir aileniz olduğunu asla unutma Lark. Bu sabah evime gelmen beni çok mutlu etti çünkü kilisede hep bunun için dua ettim. Sana gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum. İnsanın aşka inanmasının ne denli önemli olduğunu anlamanı da istiyordum.

"Sanıyorum Abe de zaman içinde anladı bunu. Bana kalırsa gerçekten aşkı yaşadığı bir yere gömülmek istedi. Elbert ile konuşacağım. Zeke babanın dostuydu ve onun son arzusunun yerine getirilmesini isterdi, buna kuşkum yok."

Lark başını salladı, gözleri dolmuştu. Annesinin, babasının en büyük aşkı olmadığını keşfetmek kolay değildi. Öte yandan, kocasından nasıl söz ettiğine bakılırsa, babasının da Nita'nın en büyük aşkı olmadığı anlaşılıyordu. Stone'un Sharon'dan söz edişi gibiydi.

"Teşekkürler." deyip ayağa kalktı Lark. "Artık gitsem iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olacak." Dönüp ön kapıya yürüdü. Altüst olmuştu. Bazı yanıtlar aramak için yola çıkmış ve bulmuştu. Ne halt etmeye bunu yapmıştı ki?

Boş yere sevmişti babası. Şimdi de küçük kızı aynı saçmalığı yapmaya hazırlanıyordu. O güne dek yaşadığı bütün ilişkiler o kadar sıradandı ki. Hiçbirinin aşk ile ilgisi yoktu.

Kahretsin.

Gerçek her zaman insana özgürlüğünü vermiyordu.

***

Lark başını dik tutarak, cesaretle ayrıldı Nita'nın evinden. Gerçi Stone, omuzlarının gerginliğinden Nita'nın anlattıklarının Lark'ın canını yaktığını sezmişti.

Arkasından yetişti Lark'a ve elini omzuna koydu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Böylesi durumlarda ne yapacağını bilemezdi ama gayret etmeliydi. Lark için. Şu anda birine ihtiyacı vardı. Bundan daha berbat, daha karmakarışık bir durum olamazdı.

Dünyada yapayalnızdı ve şimdi de yeni bir aile çıkmıştı karşısına. O aileye katılsın mı, katılmasın mı bilemiyordu. Berbat bir şeydi bu.

"İyi değilsin." dedi Stone.

Başını hayır der gibi iki yana salladı Lark.

"Hadi gel, seni bir yere götüreyim."

Elini omzundan çekmedi. Birlikte Lark'ın cipine doğru gittiler. "Anahtarları ver bana."

Lark blucinin cebinden anahtarları çıkarıp uzattı. Stone kapıyı açıp sürücünün yanındaki koltuğa yerleşmesine yardım etti.

Sürücü koltuğuna oturur oturmaz, şapkasını çıkarıp arkaya fırlattı Stone. Sonra merkezi arayıp o gün işe gelmeye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceğini söyledi. Radyosunu açtı ve cipi gazladığı gibi Kes Kıvır'ın park yerine sürdü.

Kasabanın merkezinde in cin top oynuyordu. O nedenle Stone, Kes Kıvır'ın üst katına çıkan merdivenlerde kadına eşlik ettiğini ve açıldığında içeri girip arkasından kapıyı kapattığını kimsenin görmediğine emindi.

Lark titrek bir sesle, "Gerçekten samimi miydin?" diye sordu yüzüne bakıp.

"Yani seninle yan yana uyumak istediğim konusunda mı?"

Başıyla onayladı Lark.

"Evet, hem de çok. Dün gece seni buraya bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi."

Kadın sokulup kolları ile belini sardı. Kemeri ve güvenlik yeleği olmasına rağmen, kadının ona yaslanması iyi gelmişti yine de. Kadına destek olmakla, kendisini yararlı hissediyordu.

"Geri kafalısın." dedi Lark.

Stone burnunu kadının kısacık saçlarına gömdü. Kokusu içindeki özlemi alevlendiriyordu. "Geri kafalı mı?"

"Evet. En sevdiğim yönlerinden biri."

"Neyse, sanırım en azından bir şeyimi sevdiğin için mutlu olmalıyım."

"Çok seviyorum." dedi Lark gömleğine gömülerek.

Stone kadının başını hafifçe yukarı kaldırıp öptü onu. Sonra geri çekildi. "Kızlara bugün annem göz kulak oluyor. Öğle sonrasına kadar özgürüm yani. Gerçi Haley'nin Noel oyunu için eve erken dönmeliyim. Birkaç saatim var. Oturup çay içer, sohbet ederiz. Canının nasıl yandığını anlatabilirsin bana. Veya savaş anılarımızı paylaşabiliriz. Şu anda hissettiklerinin hiçbiri beni korkutup kaçırmaz. Veya konuşmayız, sen nasıl istersen."

Lark parmaklarını adamın dudaklarına bastırdı. "Daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazlasını istiyorum. Silahını ve yeleğini çıkararak işe başlayabilirsin, sonra bakalım nereye kadar gider."

Lark'ın söylediklerini tekrarlamasına gerek kalmadı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 18

Lizzy banyoya telefonuyla girmişti ki bu da David ile konuştuğu anlamına geliyordu. Belki de Cassie ile ama Haley, David olduğuna çok emindi.

İşte o yüzden, Haley kapıya yaslanmış dinliyordu. Lizzy alçak sesle konuşuyordu ama Haley ablasının golf sahasında biriyle buluşmayı planladığını öğrenecek kadar duymuştu.

Telefon konuşması bitene dek bekledi Haley ve sonra aceleyle büyükbabasının Atlanta Şahinleri'nin futbol maçını izlemekte olduğu oturma odasına gitti. Büyükannesi mutfakta Haley'nin akşamüstü kilisedeki oyunda giyeceği o salak yaşlı çoban kostümünü hazırlamakla meşguldü. Kostümün kapüşonu o kadar büyüktü ki Haley'nin gözlerinin önüne düşüyordu.

İnşallah büyükannesi düzeltebilirdi onu çünkü zaten aptal kostümün kaşıntı vermesi yetiyor da artıyordu bile. Ve Maryanne söyleyeceklerini karıştırdığında kim bilir ne kadar utanacaktı.

Lizzy, kocaman kırmızı kazağını üstüne geçirirken odaya girdiğinde, Haley maçı izliyormuş numarası yaptı.

"Hey büyükanne!" diye seslendi Lizzy mutfağa doğru giderken. "Cassieler'e gidebilir miyim biraz? Annesi bayağı tuhaflaşmış yine."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyükannesi dikiş makinesinden kaldırdı gözlerini. Komik duran yarım gözlükleri vardı. "Biliyorsun Lizzy, büyüklerden söz ederken böyle konuşmak hiç hoş değil."

Lizzy gözlerini devirdi. "Aman büyükanne, Bayan Nelson'ın kaçık olduğunu sen de biliyorsun. Yılın bu zamanı iyice tuhaflaştığını söylüyor Cassie."

Büyükannesi kafasını salladı. "Depresyondur o tatlım, kaçık değil. Hem zaten tedavi görüyor."

"Özür dilerim büyükanne. Ama Cassie ona sürekli kaçık diyor."

"Yani insanın böyle bir annesi olması hiç kolay değil sanırım. Saat dörtten önce evde ol, duydun değil mi? Haley'nin oyunu var beş buçukta."

"Gitmek zorunda mıyım?"

Büyükannesi ters ters baktı. "Evet efendim, zorundasın. Senin kardeşin o."

"Tamam efendim." dedi Lizzy.

Aslında Haley ablasını hiç suçlamıyordu. Zavallı bir Noel oyunu olacaktı nasılsa.

Yine de Lizzy'nin orada olmak istemiyor olması kalbini kırmıştı. Yalnız ve üzgün hissediyordu. Sabah Kederli Melek babasının peşinden çıktığından beri, öyle hissediyordu kendisini. Melek dönmemişti. Pazar günü çalışmadığı hâlde, babası da dönmemişti.

Kimi zaman eve gelir, büyükbabası ile maç seyrederdi televizyonda. Böyle pazarları seviyordu Haley. Bazen kucağına oturup babası ile birlikte maçı izlerdi. Ama bugün değil.

Babası çalışıyordu bugün. Lizzy de Cassie ile buluşacaktı. Maryanne oyunun provasını yapıyordu. Melek birden yok olmuştu. Her Noel'de çorabın içinden çıkan içi boş Noel Baba

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çikolataları gibi, içini boşalmış hissediyordu Haley.

Aklına Noel Baba gelince daha da beter hissetmişti kendini. Gerçekten kuşkuları vardı.

"Tamam şekerim, Cassie'ye gidebilirsin ama sakın gecikme, anlaşıldı mı?"

"Tamam. Söz veriyorum." Lizzy arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Haley kapının önüne kadar izledi ablasını. Hava bayağı soğumuştu. Belki de kar yağacaktı.

Gerçi şu anda güneş vardı.

"Aslında Cassie'ye gitmiyorsun, değil mi?" dedi Haley.

"Kes sesini, Haley. Amma şımarık oluyorsun bazen."

"Büyükbabanın golf sahasına gidiyorsun. Nuh'un Gemisi'nin kapısı açık diyordun telefonda birine. Duydum seni."

"Geçen gün büyükannenin çay fincanıyla ilgili ne dedim sana? Hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Lizzy.

"Evet." O anda Haley belki de gidip çay fincanını kırdığı için büyükannesinden özür dilemesi gerektiğini düşündü. En azından Lizzy bunu temcit pilavı gibi durmadan kullanmaktan vazgeçerdi.

"Çeneni kapat şimdi, anladın mı?"

"Tamam Lizzy ama geç kalma, olur mu?"

"Kalmam. Ama bu kadar önemli ne var ki anlayamadım bir türlü. Yani, hepsi hepsi bir çoban olacaksın alt tarafı. Ben senin yaşındayken meleği oynamıştım."

Bunu dedikten sonra aceleyle basamakları inip kendi evlerine doğru yürüdü. Bisikleti kapıdaydı ama Lizzy önce eve girdi.

Haley kapının önünde durup izledi. Birkaç dakika sonra Lizzy dışarı çıktığında sırt çantası ve yatağının ucundaki battaniyelerden biri vardı. Battaniyeyi bisikletinin sepetine sıkıştırıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cassie'nin evinin aksi yönüne doğru gitti.

***

Lark başını Stone'un göğsüne yaslamış, kalp atışlarını dinliyordu. Perde aralığından odaya sızan öğle sonrası ışığında, çarşaflara dolanmış yan yana yatıyorlardı. Adamın düzenli soluk alışını dinlerken, bir yandan da havada uçuşan toz taneciklerine bakıyordu Lark.

Başını kaldırıp yüzünü inceledi adamın. Çenesinin kararlı köşesini, göz kenarlarındaki derin çizgileri, kavisli alnını ve bir zamanlar kırılan burnunun çarpıklığını.

Huzurlu bir şekilde dinleniyordu. Ağzının köşesi ufacık, tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Dudaklarındaki o minik kıvrım kadının yüreğini acıttı nedense. Misurata ve Jeb ile ilgili her ayrıntıyı anlatmıştı ona. Söylediği korkunç şeylerin hepsini sabırla dinlemişti. Buna rağmen yanı başında gülümseyerek uyuyordu.

Hay Allah. Duygularına kapılmış, kendini koy vermişti işte.

Tek gözünü yarım açar gibi oldu Stone. Yavaş yavaş kendine gelirken, ağzının kenarındaki kıvrım giderek derinleşti. "Hey" diye fısıldadı ve Lark'ın saçlarını okşadı.

Eskiden olsa, o alışılmış nutkunu okuyacağı andı bu. Hani işlerin çok çabuk ve çok ileri gittiği ile ilgili nutkunu. Ama bu kez yapmak istemiyordu. Tamamen farklı bir şey söylemek geliyordu içinden.

Stone söyleyeceklerini dinlemeye hazır değildi.

Kendisini sevmeye hazır değildi. Aklında hâlâ karısı vardı. Hâlâ karısını seviyordu. Sharon hakkında duyduklarından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra, Lark onunla asla yarışamayacağının farkındaydı. Melek ile azize arası bir şeydi Sharon.

Adam kendine gelmişti. "Sevgilim?" dedi, "Pişman mısın yoksa? Geçen gece bana eski kafalı diyen biri için çok tuhaf olur bu."

Gülümsedi hafifçe Lark. "Hiç pişman değilim." dedi. Gerçekten de değildi. En azından onunla yattığına pişman değildi. Ona âşık olmaktan da değildi belki. Ama onu terk edip gidince kesinlikle pişman olacağına emindi.

Sol bileğinin iç tarafına asker usulü taktığı saatine baktı Stone. "Geç oluyor. Eve gitmeliyim. Henüz küçük oldukları için Haley'nin oyunu bayağı erken başlıyor."

Başıyla onayladı Lark. Bu iyiydi işte. Nutuk atmak zorunda değildi. Nasılsa adam yapacaktı bunu. Kendisinin parçası olmadığı bir dünyayı anımsatacaktı.

"Sahi, iyi misin sen?" diye sordu Stone.

"İyiyim. Kafamda bir sürü şey var, biliyorsun. Yarından sonraki gün Afrika'ya uçmalıyım. Babamın küllerini serpmem için Nita'nın babanı bir an önce ikna etmesini bekliyorum. Washington'a gidip bavulumu hazırlamam gerekiyor. Yaşadığımız şey çok..." Sözlerine devam edemedi. Çok eğlenceliydi diyecekti. Ama eğlenceli doğru sözcük değildi çünkü sıradan bir birlikteliğe yakışırdı ancak. Ama bu birliktelik dünyasını değiştirmişti.

"Savaş alanına dönmeye hazır mısın?" diye sordu Stone. En can alıcı noktadan vurmuştu.

Göz göze geldiler. "İşim fotoğraf çekmek. Ben buyum — dünyaya bir ayna tutarım. Merak etme, iyi olacağım. Sadece işe dönmem gerekiyor. Bu yaşadığımız... Eğlenceliydi." Zorlamıştı kendisini bu sözü söyleyebilmek için ama söz ağzını yakmıştı.

Stone doğruldu yatakta, yüzü ifadesizdi. Gözlerindeki pırıltı giderek kayboldu. Hiçbir şey demedi. Kadının küçük nut-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kunu soğukkanlılıkla kabul etmişti.

Her ikisi de artıları eksileri bile bile, gözlerini dört açarak bu işe dalmışlardı.

Yataktan kalkıp üniformasını topladı yerden Stone. Banyoya gidip arkasından kapıyı kapattı.

Bir dakika kadar sonra duş sesi duyuldu.

Lark yorganı omuzlarına kadar çekip kıvrıldı yatakta. Toz zerreciklerinin güneş ışığında dansını izlemeye başladı. Kafasının içi bomboştu. Yüreğinin de. Bomboş.

Stone banyodan çıktığında üstünde tişörtü ve üniformasının pantolonu vardı. Önce kurşungeçirmez yeleğini, üstüne de gömleğini giydi. Vücut zırhı ile ilgili bayağı takıntılıydı —tıpkı Afganistan'daki denizciler gibi.

Stone gelip yatağın kenarına oturdu ve Lark'ı yanağından öptü. "Afrika'ya dönmeye hazır değilsin. Ben, Nita veya baban yüzünden oraya kaçma."

"Nedeni o değil." dedi Lark. Aslında gidecek başka yeri yoktu.

Stone dudaklarını birbirine bastırıp durdu. "Son birkaç gündür seks düşkünü bir ergen gibi davrandığım için kendimi tedavi ettirmem gerekir aslına bakarsan. Dün gece seni durdurmalıydım. Daha olgun olmalıydım. Bana eski kafalı dedin ya, galiba gerçekten öyleyim. Ama biliyor musun, seninle sevişmek çok hoşuma gitti. İyi hissettim kendimi. Uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim. Yaşadığımız şey... Eğlenceliydi. Fakat—"

"İyi ya. Hemfikiriz demek." dedi Lark, fakat kelimesinin arkasından gelecek lafı beklemeden. Ne diyeceğini biliyordu adamın. Geçiş dönemi kadınıydı onun için —yaşayanların dünyasına geri dönmesine yardım eden kadın. Her kırık kalbin böyle birine ihtiyacı vardır. Bu işe başlarken gerçeği biliyordu Lark. Şu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anda kahrolmaya hakkı yoktu. Hem de hiç.

Stone omzunu sıktı hafifçe kadının. Uzun bir süre öylece oturdu. Lark onun cümlesini tamamlamaya çalışmayacağını umdu.

Bereket ki programı vardı. Kalkıp gittikten sonra Lark yüzünü yastıklara gömdü.

Kahretsin. Nasıl oluyor da düşüncelerini bu kadar açıklıkla ifade edebiliyordu? Hatta ağzını bile açmadan.

***

Kes Kıvır'ın basamaklarını inerken Stone yavaş yavaş beyninin uyuştuğunu fark etti. Az önce Lark ile aralarında bir şey yaşanmıştı. Güzel bir şey. Gerçek bir şey. Ama doğru bitmemişti. Duşun sıcak suyu bile içini dolduran soğuğu kıramamıştı.

Lark gidiyordu. Başından beri biliyordu bunu. Birbirlerine hep açık sözlü davranmışlardı.

Peki, neden bu kadar boş hissediyordu kendini?

Palmetto Bulvarı'nda caddenin karşısına geçip cipini park ettiği Maple Sokağı'na yürüdü. Öğle sonrası güneşi gözlerini kamaştırdığı için güneş gözlüklerini takmak istedi ama onları diğer arabada bıraktığını hatırladı. Giderek soğuyan rüzgâr tokat gibi çarpıyordu suratına.

Güneş ve rüzgârdan gözleri sulandı. Bir damla gözyaşı aktı yanağından aşağı. Silme zahmetine bile katlanmadı.

Çok yalnızdı. Ölümüne yalnız.

Arlene teyzesinin birkaç gün önce söyledikleri geldi aklına. Her insanın içinde bir boşluk var demişti. Eğer gerçekten doğruysa, kendi içindeki boşluk giderek büyüyordu. Neredeyse gökteki kara delik boyutlarına varacak ve bütün ışığı emip içine çekecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lark'ı burada tutamazdı. Gerçi kalmasını istiyordu.

Onun gibi vahşi, evcilleşmemiş birini bağlamanın tek yolu vardı. Onu sevmesi, ona âşık olması gerekecekti.

Ama âşık değildi. Bazı duygular besliyordu ona karşı. Kesinlikle şehvet duyuyordu. Ama hayır, sevmiyordu.

Sharon'ı sevdiği gibi değil.

Bir insan on gündür tanıdığı birini nasıl sevebilirdi ki? Olanaksızdı. Sharon'ı çocukluğundan beri sevmişti. Yıllarca sevmişti onu evlenmeden önce.

Arabanın kapısını birden hızla çekti. Şapkasını koltuğa fırlattığı gibi içeri girdi ve güm diye kapattı kapıyı.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Lark hepsinin farkındaydı zaten, değil mi? Olanaksız olduğunu. O yüzden sıradanmış gibi davranıyordu. Kaptırmıyordu kendisini.

Stone hiç beceremezdi bunu. Hep duygularına kapılır, sımsıkı tutunurdu. Her zaman.

Başını direksiyona dayadı. Lark ruh eşi değildi. Ruh eşi İsa'nın Kilisesi'nin bitişiğindeki mezarlıkta yatıyordu. Boğazı düğümlendi, zor nefes alıyordu.

Miriam'ın, ruh eşi olarak Sharon'ı tanımlamış olması hayatının en büyük lütfuydu. Sharon harika bir insandı. Ona çocuklarını vermişti. Çoğu zaman hak etmediği hâlde, onu hep sevmişti. En kötü durumlarda bile her şeyi toparlayıp bir arada tutmasını bilmişti. Birlikte güzel bir şey yaratmışlardı.

Şimdi, Miriam'ın öngörüsü hapsediyordu kendisini. İnsan birini bütün kalbiyle sevmişse, başkasını sevmeye nasıl başlayabilirdi?

Bilmiyordu.

Ve kendisi ile ilgili bu gerçeği bile bile, Lark'ı nasıl olur

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da burada tutardı? Kadın eksiksiz sevilmeye layıktı. Sürekli kıyaslama yapmayan veya suçluluk duymayan biri tarafından, sırf kendisi olduğu için sevilmeye layıktı.

Motoru çalıştırıp evine doğru yol almaya başladı. Radyosunu açtığında David Raab'ın ortadan kaybolduğunu öğrendi. Tam öğlen zamanı, radyosu ve cep telefonu kapalıyken kendisini aramışlar ve ulaşmaya çalışmışlardı. İlçe Merkezi'ne telefon edip oğlanın büyük olasılıkla evden kaçtığını öğrendi. Allenberg Şerif Bürosu ve Stone'un yardımcısı Damian arayıp duruyorlardı ama henüz çocuktan bir haber alınamamıştı.

Stone'un yüreği burkuldu ve babalık içgüdüsü girdi devreye. Eğer David kayıpsa, Lizzy mutlaka bir şeyler biliyor demekti. Jane'in bir önceki gün söyledikleri çınladı kulağında. Kasabanın ikisine göz kulak olduğunu, başlarının belaya girmeyeceğini umut etti. O yaşta bir kızın başını belaya sokması işten bile değildi.

Kahrolası. Aklı neredeydi şu son birkaç gündür?

İçindeki boşluk daha büyüyor, daha da genişliyordu.

Annesinin evinin önündeki kaldırım kenarına park etti arabasını. Üniforması vardı üstünde ama bu yeni gelişmeden sonra sivil kıyafetini es geçebilirdi. David'i bulmak hem Lizzy'nin babası olarak hem topluma karşı görevlerinden biriydi.

Arabadan inip eve girdi.

Kendisini bir kargaşa karşıladı. Haley çoban kıyafetini giymiş, oyunda söyleyeceği sözleri tekrarlıyordu. Tekrar, tekrar.

Babasının morali bozuktu. Herhâlde Şahinler kaybetmişti maçı. Hem de fena hâlde.

Genelde annesi sakin ve huzurlu olurdu, yalnızca annelerin olabileceği gibi. Ama Stone mutfaktan içeri adım atar atmaz bir şeyler döndüğünü anladı.

"Ne oldu, sorun nedir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annesi dosdoğru baktı suratına. "Bana kalırsa sorun olacak çok şey var ortada. Bütün öğleden sonra telefonumun susmaması da cabası."

Elbette. Hiç düşünmemişti, öyle değil mi? Hele ki Nita o bombayı patlattıktan sonra. Mantığı ve aklı tamamen durmuştu. "Bütün öğleden sonra neredeydim diye azarlayacak mısın beni yoksa?" diye sordu. Utancından yerin dibine batacaktı neredeyse. Vücudu buz kesmişti.

Annesinin bakışları anaçlaştı. Gözleri Stone'un çözemediği bir duyguyla parlıyordu. Tam olarak kızgın, endişeli veya utanmış denemezdi. Sanki hepsinin garip bir karışımıydı. Lark'ın vücudundan bu kadar zevk almış olması yetmezmiş gibi, annesini bu kadar üzmesi, kasabaya olan sorumluluğundan kaytarması ve dedikodu konusu olması, taşıyamayacağı kadar ağır bir yük hâline gelmişti onun için.

"Herkes meraklandı şekerim. Arabanı yol kenarına bırakıp gitmişsin, kilitlememişsin bile. Jimmy'nin ölmüş olması yetmezmiş gibi, bir de şimdi David'in ortadan kaybolması kasabayı altüst etti."

"David'i duydun demek?"

Annesinin yüzü sertleşti. "Ancak on dakika oldu öğreneli. Evden kaçmış olduğunu daha önceden duysaydım, Lizzy'yi asla bırakmazdım sokağa."

Stone'un suçluluk duygusu korkuya dönüştü. "Lizzy nerede?"

"Dört saat kadar oldu çıkalı. Cassie'nin evine gidiyorum demişti ama şimdi telefon ettim, oraya gitmemiş. Yarım saat önce burada olmalıydı. Söz vermişti."

"Kahretsin." Sırtını dönüp kapıya doğru bir adım atmıştı ki annesi seslendi arkasından.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dur bakalım. Nereye böyle?"

"Gidip Lizzy'yi arayacağım. Onu bulursam David'i de bulacağıma eminim."

"Haley'nin oyunu bir saat sonra başlıyor."

"Biliyorum anne. Ama David'i bulmam gerek."

Yemek odasına açılan kapıya yürüdü Stone. Haley çoban kostümü içinde tek kelimeyle tapılacak kadar sevimliydi. Birdenbire kızını ölesiye sevdiğini fark etti. Bu sevgi hem içeriden hem dışarıdan esen bir rüzgâr gibi esti geçti içinden.

Ezberlediği sözleri tekrarlamaktan vazgeçmişti Haley. Kristal lambanın altında sanki başına bir ışık halesi takmış gibi duruyordu. Suratı biraz asıktı. Sekiz yaşında bir kızın yüzünün bu denli ciddi olması ürkütüyordu insanı.

Hık demiş Sharon'ın burnundan düşmüştü. O kadar benziyordu yani annesine.

"Sana söz veriyorum, piyesine yetişeceğim." dedi Stone. Sesi boğuktu.

Başını salladı Haley. Stone yere çöküp kızının boyuna kadar eğildi. Kıyafetin kapüşonu saçlarını örtüyor, sağ gözünü de biraz kapatıyordu. "Söz veriyorum."

Yine başını salladı Haley ve yukarı doğru göz attı. Köşede bir şeye bakıyordu sanki. Bir kez daha başını sallayıp babasına çevirdi gözlerini. Kahverengi gözleri yaşlarla dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı.

Stone'un yüreği paramparçaydı. Haklıydı Lark, bu kızla yeterince ilgilenmiyordu. Ne zamandır bu bunalımın içindeydi? Çıkması gerekiyordu.

"Şey baba…" dedi Haley.

"Ne var canımın içi?"

"Sana bir şey diyeceğim. Çok, ama çok önemli."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"De bakalım." Aslında ona biraz sonra anlatırsın demek istiyordu. Lizzy yüzünden çok endişeliydi. İçinde bir his diğer kızını karanlık basmadan bulması gerektiğini söylüyordu. Ne var ki, Haley'yi böyle bırakıp çekip gidemezdi. Hele ki kızın yüzünde böylesi bir ifade varken.

"Affetmen gerekiyor." dedi Haley.

"Neyi?"

Haley yine köşeye kaçamak bir bakış fırlattı ve tekrar babasına baktı. Başını salladı yine. Sanki başkasına sallıyordu başını. "Affetmelisin. Melek yüzünden beni affetmen gerektiğini düşünüyorum. Ya da belki meleği affetmelisin. Ya da belki büyükannenin fincanını kırdığım için."

"Ne diyorsun?" diye seslendi annesi. Hemen Stone'un arkasındaydı.

Haley büyükannesine baktı gözlerini kaldırıp. "Gerçekten ama gerçekten çok özür dilerim. Fincanı uzun zaman önce raftan düşürüp kırdım ve sonra bahçeye gömdüm ve yalan söyledim. Onu kıran melek falan değildi. Ben kırdım."

Annesi hiçbir şey demedi. Çay fincanı en az iki yıldır kayıptı. Herkes kızlardan biri kırmıştır diyordu.

"Balım benim." dedi Stone, "Çay fincanı önemli değil. Eminim büyükannen affedecektir. Yalan söylemen doğru değildi tabii. Ama biz seni hâlâ çok seviyoruz. Ve affediyoruz. Tamam mı?"

Haley kaşlarını çattı. "Şey, sanırım tamam." Yine köşeye kaçamak bir bakış attı.

Stone dönüp baktı. Hiçbir şey yoktu köşede.

"Görmüyorsun onu, değil mi?"

"Meleği mi?"

"Orada ama. Bütün gün seninleydi. Neden bilmiyorum. Son birkaç gündür çok acayip davranıyor. Gerçekten de yabana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atma baba. Affetmelisin. Kimi affetmen gerektiğinden emin değilim. Belki Lizzy'yi."

Birden garip bir fikir geldi Stone'un aklına. "Tatlım benim, Lizzy'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Ciddi ciddi başını salladı Haley. "David ile golf sahasında. Yanına bir battaniye aldı ve sırt çantasını da götürdü giderken."

"Yoksa sen Cassie'ye gitmediğini biliyor muydun?" diye sordu büyükannesi.

Haley, öyle boynu bükük gözlerini halıya dikmiş hâliyle zavallılığın resmini çiziyordu. "Eğer kendisini ispiyonlarsam, çay fincanı yüzünden dayak yiyeceğimi söyleyip beni tehdit etti. Sana anlatacaktı." Her an fiziksel bir ceza bekleyişi içinde, vücudu kaskatı kesilmişti küçük kızın.

Çok şükür der gibi içini çekip kızına kocaman sarıldı Stone. Kız kollarını babasının boynuna doladı, babası da burnunu kızının boynuna gömdü. Amma da kaşındırıyordu bu kıyafeti.

"Hadi Haley, gidelim şu ablanı kolundan tutup senin kilisedeki oyununa sürükleyelim."

"Stone, Haley'yi götürmen acaba—"

"Endişelenme anne. Lizzy akıllı kızdır. Hava çok soğuk olduğundan golf sahasına battaniyeyle gitmiştir. Bana kalırsa David evden pek hazırlıklı çıkmamış. Lizzy'yi bilirsin, bir izcidir kendisi. Kızımı doğru tanıyorsam, büyük olasılıkla oğlana yemek falan da götürmüştür."

"İkisini de sağ salim kiliseye getireceğim. Çobanları, melekleri ve İsa'yı izlemek David'e zarar vermez. Gerçi eminim annesi biraz bozulacaktır. Gerçekten de kadın bağnazın teki anne. Bilemezsin kaç kez Lizzy'nin oğluna yakışmadığını tekrarlayıp durdu. Kanımca oğlan annesine işime karışma demek için ortadan kayboldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Haley'yi kucağına aldı Stone. Annesine baktı dönüp. Kadının yüzündeki kaygılı ifade kaybolmuştu. Gözleri parlıyordu.

"Başına bir hâller gelmiş senin, oğlum. Umarım ona kucak açarsın." Annesi gözlerini kırpıştırdı birkaç kez. "Haydi git de, kızınla sevgilisini topla şimdi. Ama Noel oyunu çobansız olmaz, sakın unutma."

"*Haydi Beytüllahim'e gidelim, Rabb'in bize bildirdiği bu olayı görelim.*" dedi Haley yüksek perdeden sahne sesiyle. "Söyleyeceğim satırları unutmayacağıma eminim artık." Sonra başını Stone'un omzuna dayadı. Sanki bir daha asla bırakmayacakmış gibi sarılmıştı babasına.

Belki de Haley'yi yalnızca Sharon yaratmamıştı. Haley tuttuğu gerçek şeylere sımsıkı sarılıyordu artık. Ve babası da.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 19

David yattığı yerden kafasını kaldırıp Lizzy'ye baktı. Michigan'daki eski arkadaşları onu Nuh'un Gemisi'nin taklidi bir ahırda, saman yığınının üstünde boylu boyunca uzanmış görseler, kim bilir ne alay ederlerdi. Ama burada olmak istiyordu.

"Michigan'a dönemezsin." dedi Lizzy kocaman gözleriyle onu süzerek. Kapının üstündeki camdan eğik bir akşamüzeri ışığı sızıyordu. Lizzy'nin saçları saman kadar sarı, altın rengi bir ışıkla çerçevelenmiş gibiydi.

David fotoğraf makinesini kaldırıp bu anı kaydetmek istedi ama tuttu kendisini. Bu anı hafızasına kaydetmeliydi. Büyük olasılıkla Lizzy Rhodes'u son görüşü olacaktı bu an.

Günün erken saatlerinde odasının penceresinden sıvışıp ebeveyninden kaçtığında, tek amacı onların durup düşünmesini sağlamaktı. Niyeti uzun süre yok olmak değildi, sadece onların ödünü koparsa yeterdi.

Ama dışarısı soğuktu. Duyguları da yatışmıştı şimdi. Anne ve babası ayrılmak istiyorlarsa, ne yaparsa yapsın buna engel olamayacaktı nasılsa. Ve önünde sonunda kendisini Michigan'da bulacaktı çünkü annesinin ailesi oradaydı.

Lizzy'yi kaybedecekti. Her ne olursa olsun. İçi yanıyordu, hele ki kız kilise ayini biter bitmez yanına koştuğu için.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hem bütün öğleden sonra yanında kalmış ve sohbet etmişti onunla. Kıza içini dökmüş, o da hiçbir yargılamada bulunmadan sabırla dinlemişti.

"Temelli olarak kaçacak değilim, biliyorsun. Yalnızca annem ile babamın ne yapmak üzere olduklarını durup bir kez daha düşünmelerini istedim."

"Her şey düzelecek. Bu geceyi burada geçir, belki seninkiler ne büyük aptallık ettiklerini fark ederler. Yeni bir yere uyum sağlamanın ne kadar zor olduğunu bilirim ama sen bu işi becerdin. Gazetede herkes seni seviyor, üstelik fotoğrafçılıkta çok iyisin."

David boynuna asılı fotoğraf makinesine dokundu. Ne kadar ilginçti ki daha bir hafta öncesine kadar Michigan'a dönmek onu hiç rahatsız etmezdi. Ama şimdi durum değişmişti. Burada kalmak, Lizzy ile daha fazla macera yaşamak istiyordu.

Kızı bir daha öpmek istiyordu. Bütün öğleden sonra aklından bunu geçirmişti. Bu tek ve son şansı olabilirdi. Eğilip dudaklarını Lizzy'ninkilere dokundurdu. Vücudunu ateş basmıştı ve sonra, hayrettir, Lizzy ağzını araladı.

Vay canına. Amma da iyiydi. Gerçek bir öpüşmeydi. Ne yapacağını pek kestiremiyordu ama içinden geldiği gibi davrandı. Lizzy de öyle. Biraz ıslak, yarım yamalak ama inanılmazdı.

Ne kadar sefil ve korkmuş hissettiğini unuttu.

Bir süre sonra Lizzy başını çevirdi. David geri çekildi. Birbirlerine bakıyorlardı ve Lizzy'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. David de yüzünün kızardığını fark etmişti.

Lizzy cebinden telefonunu çıkarıp saate baktı. "Hay Allah, saat dörde geliyor. Büyükannem kalayı basacak. Bizim afacanın Noel oyunu var ve ben de orada olmalıyım. Burada tek başına kalabilecek misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Battaniyem, fenerim ve biraz kahvaltılık gevreğim var. Bir erkek daha ne ister ki?" Kızın sımsıcak vücudunu yanında hissetmek?

Bu düşünceyi derhâl bastırdı. Hayır, Lizzy o tür kızlardan değildi, kendisi de o tür bir erkek değildi. Zaten gidebilecekleri kadar ileri gitmişlerdi. Olup olacağı buydu. Ertesi gün büyük olasılıkla bir kamyonetin içinde Michigan, Ann Arbor yolunu tutmuş olacaktı.

Ahırın üstündeki samanlığın portatif merdivenlerine doğru gitti Lizzy. "Noel olduğu için yarın burası çok sessiz olur, yarından sonraki gün de. Sanırım çarşamba günü işçiler gelir. Yarın öğleden sonra buraya gelmeye çalışırım, biraz yemek de getiririm. Zor olabilir ama. Noel akşamı çok kalabalık olur ortalık."

"O kadar uzun kalmayacağım." dedi David. "Sadece bir geceliğine evden kaçmaktı niyetim." dedi basamaklardan aşağı inen Lizzy'yi izlerken.

Ahırın kapısına vardıklarında David tam bir öpüşmeye daha yeltenmişti ki dışarıdan sesler duyuldu.

Lizzy kaşlarını çattı, parmağını dudağına götürdü ve ahırın kapısındaki bir yarıktan dışarı baktı. Kızın derin bir iç çekip nefesini tutmasından, David bu beklenmedik misafirin kimliğinin Lizzy'yi çok şaşırttığını anlamıştı.

Lizzy kapıdaki yarığın önünden çekilip David'e fotoğraf makinesini almasını işaret etti parmağıyla. David küçük yarığın önüne geldi.

On sekizinci deliğin üstündeki yapay çimenlerin üstünde duran iki adamdan biri Şerif Bennett idi. Diğerini David tanıyamadı ama yaşlı ve bastonla yürüyen biriydi. Lizzy fotoğraflarını çekmesini işaret etti ama David kaçındı bundan. Dijital makinesinin objektif kapağı mekanikti ama yine de her fotoğraf çekişin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de ses çıkarıyordu.

David, Lizzy'yi elinden tuttuğu gibi ahırın gerisindeki izbe yerlerden birine sürükledi. "Fotoğraf makinesiyle gürültü yapmak istemiyorum." diye fısıldadı kulağına. Kızın saçı yanağını okşuyordu. Eli avucunun içindeydi.

"Dinle beni!" diye fısıldadı Lizzy. "Öteki adam Lee Marshall, bataklıkta ölen adamın babası."

David dışarıdaki seslere kulak kesildi. Ne dediklerini anlamak zordu ama nihayet biri bağırdı. "Kahretsin Billy, sen oğlumu öldürdün."

David'in hemen yanında duran Lizzy kaskatı kesildi. Birbirlerine baktılar cılız ışıkta. O da ne? Jimmy Marshall'ı şerif mi öldürmüştü?

David parmağını Lizzy'nin dudaklarına bastırdı. "Dinle." dedi sadece ağzını oynatarak.

Şerif konuşuyordu şimdi. "Adli tabip Jimmy'nin intihar ettiğine hükmedecek, Lee. Benim cinayet işlediğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü Jimmy'nin cesedi Jonquil Evi'ne çıkan eski av patikasında bulundu."

"Yani?"

"Jimmy bataklıktan nefret ederdi. Hayatında oraya hiç çıkmadığına eminim. Ama senin baban her zaman o patikayı kullanırdı. Bilmem kaç yıl önce Zeke Rhodes'u da oraya götürdük."

"Bir şey mi itiraf ediyorsun, Lee?"

"Bana aptal numarası yapma oğlum. Babanla konuştum ben, kırk yıl önce neler olduğunu sen de biliyormuşsun."

Deliler gibi gülmeye başladı Şerif Bennett. "Tamam da, sen ve o yaşlı herif kirli çamaşırlarınızı ortaya dökmeyecektiniz. Bak Lee, bu haltları karıştıran sensin, ben değil. Tıpkı babam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi, sizin pisliklerinizi temizliyorum ben."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demem o ki, daha bir hafta önce Jimmy kırk yıl önce yediğiniz haltlar için sizi tutuklamamı istedi. Neden bunu yapmak istemediğimi şimdi anlıyor musun? Sırf kudretli Lee Marshall da işin içinde olduğu için babamın kırk yıl önce acımasız bir dayak olayını örtbas ettiğini nasıl açıklardım? Pek hoş karşılanmazdı sanırım. Eminim Stone Rhodes'un şerif adayı olmasını isteyenler bayram ederdi."

"Yüce İsa, bir seçim yüzünden mi öldürdün oğlumu sen? Piç herif."

"Herkese olanları anlatacaktı. Seni tevkif etmek zorunda kalacaktım. Hâlâ anlamadın mı?"

"Ne diyorsun sen? Jimmy oğlumdu. Benim varisimdi."

"Bu durumun onun umurunda olduğunu hiç sanmıyorum. Jimmy yeniden Hettie'nin sevgisini kazanmak için her yola başvuracağını söylemişti bana. Hettie, onun kasabanın sorumluluğunu üstlenip ne olursa olsun utanç verici işleri yoluna koymasını istiyordu. Öyle dedi bana. Dedim ya Lee, aslında ben sana bir iyilikte bulundum."

Lee Marshall ancak korkunç bir acının doğurabileceği bir feryat çıkardı. Ve kızılca kıyamet koptu.

İtişip kakışma sesleri izledi bunu. Daha David ne yapacağını kestirmeye vakit bulamadan, adamlar ahırın kapısına öyle bir güçle çarptı ki her ikisi de kırılan kapıdan içeri, ahırın içine, Lizzy ve David'in saklandıkları yerin dibine kadar yuvarlandılar.

Her iki adam da, Şerif Bennett'ın kılıfından çıkan tabancasını kontrolüne almak için ölesiye mücadele ediyor, sımsıkı tutmaya çalışıyordu. Homurdana homurdana yerde yuvarlanıyor, tabancaya hâkim olmak için güreşiyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

David korkudan neredeyse donuna kaçıracaktı. Bir yandan Tanrı'ya yakarıyor, bir yandan Lizzy'nin sıcak, sımsıcak elini tutuyordu. Güreşi kimin kazanacağı önemli değildi. Her ne olursa olsun, Lizzy de kendisi de fazla şey duymuşlardı. Bu iki adam da birer katildi.

Yanı başında Lizzy'nin de kendi dualarını okuduğunu duyuyordu. Tanrı'ya yakaracağı yerde, ağzında meleklerle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

***

Lark cipini Tanrı İçin Golf'ün hemen kuzeyinde, Route 70'i ikiye bölen kırmızı kil yolun kenarına park etti. Yolun geri kalanını yürüyecekti çünkü bir araziye izinsiz girecek ve büyük olasılıkla cezası hapis olan bir suç işleyecekti. Babası on sekizinci deliğe gömülmek istemişse, bu arzusunu yerine getirememek için bir neden yoktu. Hele bir külleri serpilsin, nasılsa kimse farkı anlayamazdı.

Lark dışında.

Babasının son arzusunu yerine getirmiş olmanın huzurunu yaşayacaktı kendisi. Stone, Haley'nin oyununda olduğuna göre, cenazeyi arabayla geçerken yapmanın tam zamanıydı.

Yol boyunca yürürken Stone'u düşünmemeye çalışıyordu ama nafile. Boğazı düğümlendi. Kasabadan ayrılacaktı. Şimdi. Bu gece. Ayağını daha fazla sürümeden. Suçu işleyip gece karanlığında bir hırsız gibi kaçacaktı.

Öyle uzun uzadıya vedalaşmaya gönlü yoktu. Nasılsa bu öğleden sonra niyetlerini ve amaçlarını söyleyip vedalaşmışlardı. Kahretsin, daha başlamadan vedalaşmışlardı birbirleriyle. Kesin ve açık konuşmuştu. Sonucu daha başında söylemiş, Stone da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kabullenmişti.

Maalesef kalbi hiç kabullenememişti.

Gerçi bunu da atlatacaktı. Carmine gibi olacaktı. Asla bağlanmazdı Carmine. Bir kadına fazla ilgi duyduğu an yollara düşerdi. Bu açıdan kendisi Carmine'e çok benziyordu.

Ana yola çıktı Lark. Akşam karanlığı basmak üzereydi. Dönüş yolunda el fenerini kullanması gerekecekti. Golf sahası kararmadan oraya varmak için acele etmeliydi. Ayrılmadan on sekizinci deliğin çarçabuk bir fotoğrafını çekmek istiyordu. Belki o fotoğrafla aile albümünü başlatabilirdi.

Park yerine birkaç metre kala şerifin arabasını gördü. Hemen yanına gri, büyük bir Lincoln araba da park etmişti.

Şansa bak. Suç işlemeye geldiği olay yerinde resmî bir toplantı yapılıyordu. Tam gitsin mi kalsın mı diye düşünmek için durduğunda, uzaktan bir silah sesi geldi.

Yılların verdiği deneyimle kendisini yere atıp kolunu başına siper etti. Bu sefer Misurata anıları canlanmadı ama soluğu ve kalp çarpıntısı yine tavan yaptı. Yol kenarındaki olukta kendisini savunmasız hissediyordu. Siper bulmalıydı. Destek çağırmalıydı.

Telefonunu aradı cebinde ama arabasının içinde şarja takılı bıraktığını hatırladı. *Kahretsin.*

Ayağa kalkıp yol kenarındaki ormana doğru yürüdü. Tam uzun çamların oraya vardığında çığlıklar başladı. Sesler sağ taraftan, golf sahasından geliyordu.

Yere çöktü bir süre, nefes nefeseydi, kalbi güm güm atıyordu. Arabasına dönmeliydi.

Ama birinin başı fena hâlde beladaydı.

Babasının küllerini fotoğraf makinesinin çantasına tıkıştırmaya çalışırken elleri titriyordu. Aldırış etmeden fotoğraf ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kinesini çıkarıp merceğini taktı. Çantayı omzunun arkasına attı çaprazlamasına, sırtını dayamak için. Çanta bayağı hantaldı ama yıllar boyu savaş sahalarında sürüye sürüye alışmıştı taşımaya.

Çam iğnelerinin arasından çömelmiş vaziyette ilerlemeye başladı. Çantasından ses çıkmamasına özen gösteriyor, kendisiyle Nuh'un Gemisi'nin oradan gelen çılgın çığlıklar arasında bir ağacı siper ederek ilerliyordu. Elindeki fotoğraf makinesi hazırdı ama korkudan midesi ağzına gelmişti.

Üçüncü deliğin orada çamların arasından çıktı. Işığa tuhaf bir şey oluyordu. Gökyüzüne baktı. Kaynıyor gibiydi. Mavinin tam ortasından kocaman bir bulut aşağı iniyor ve ısı giderek düşüyordu. Işık çok kötüydü. Çektiği fotoğraflar berbat çıkacaktı.

Yine de yapay kurbağaların arasından aceleyle koşup önce Babil Kulesi'nden, sonra Hazreti Yunus ve Balina'nın önünden geçip nihayet on sekizinci deliğe vardı. Hazreti İsa'nın heykelinin arkasına çömeldi. Fiberglas heykel silahlı birinden koruyamazdı onu ama en azından görünmesini engelliyor ve Nuh'un Gemisi'nin kararmakta olan ağzına bakabiliyordu.

Kapılar açıktı. Kapının ağzında yatan bir gövde görebiliyordu. Etrafı kan gölüydü.

Korku doruk noktasına ulaşmıştı. Lark kımıldayamıyordu bile. Kalbi deli gibi atıyordu. Fiberglas heykelin dibine çöküp, "Tanrım, bana yardım et." diye mırıldandı.

***

Silah patladığında Lizzy aklını yitirecek gibi olmuştu. David bir küfür salladı içinden. Eğer Lizzy çığlık atmasaydı, Bay Marshall ya da Şerif Bennett'ın, küçücük bir olasılık dahi olsa,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olaya tanıklık ettiklerini fark etmemeleri mümkün olabilecekti.

Artık iş işten geçmişti. Lizzy gözlerini kocaman açmış, göğsünde bir kurşun deliği ile yerde yatmakta olan Bay Marshall'a bakıyordu. Henüz ölmemişti ama ağzından akan kanlara bakılırsa durumu hiç de iç açıcı değildi.

O an olayların hızı azalır gibi oldu. Şerifin tabancası hâlâ yerdeydi ama adam onu alacağına, mavi gözleri önce hayretten açılmış, sonra da öfkeden sertleşmiş ve koyulaşmış vaziyette çocukların üstüne yürüdü.

Gözlerinden cinayet fışkırıyordu. Mümkün değil bu adamla başa çıkamazdı David. Kabadayı oğlundan çok daha acımasız ve bin kere daha ürkütücüydü.

Üstelik bu kez kendisini kurtaracak Justin Polk da yoktu ortalıkta. Eğer ki bir şey yapmazsa, David hem kendisinin hem de Lizzy'nin öleceğini anlamıştı. Şerif sırtını dönmüş, yerden tabancasını almak üzereydi. David harekete geçmek zorundaydı.

Hemen.

Fotoğraf makinesini kaldırıp bir fotoğraf çekti. Flaş patlamış ve karanlığı aniden aydınlatmıştı. Beklenmedik parlak ışık şerifin gözlerini kör etti o an.

David çığlık çığlığa bağıran Lizzy'yi elinden tuttuğu gibi ahırın dışına sürükledi ve kendisinden daha büyük ve güçlü bir düşmanın karşısındaki her uyanık insanın yapacağı gibi, tabanları yağlayıp koşmaya başladı.

Deliler gibi koşuyordu.

Neyse ki Lizzy de ona yetişmeyi başarmıştı çünkü ikisi için de bu bir ölüm kalım meselesiydi. Bir sürü aksiyon filmi izlemiş olduğundan, düz çizgide koşmanın aptallık olduğunu bilecek kadar bilinçliydi. Bu nedenle, golf sahasında zigzaglar çiziyordu. İsa'nın heykelinin önünden fırladı kaçtı, biraz sağa dönüp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yunus'un balinasını geçti, sonra yön değiştirerek fiberglas koyun sürüsünün arasından sıvıştı dörtnala.

İşte o zaman silah sesleri duyulmaya başladı.

Lizzy çığlık atmaya devam ediyor ama koşmaktan geri kalmıyordu. David yine yön değiştirip tepesinde on emir kitabesi bulunan yapay dağa doğru koştu.

Bir el daha silah atıldı. Sanki birisi omzundan kuvvetle itmiş gibi hissetti David. Biraz sendelediyse de koşmayı sürdürdü. Sağ kolu uyuşmuştu, fotoğraf makinesi düşmüş, boynunun etrafında sallanıyor, göğsüne çarpıyor, ensesini aşındırıyordu. Vücudunun bir tarafı cayır cayır yanıyordu.

Ama o devam ediyordu koşmaya. Yine dönüp fiberglastan ahır hayvanları ile çevrelenmiş insan boyutlarında İsa, Meryem ve Yusuf Peygamber'den oluşan Noel sunumuna yöneldi. Kafalarını sallayan develer bile vardı aralarında.

Etrafındaki her şey kararıyor gibiydi. Görüşü buğulanmıştı. Nefes almakta zorlanıyordu. Neden sonra hiçbir uyarı vermeden ayakları birbirine dolandı ve yere çöktü.

Bir parça yapay çime çarptı dizleri ve yuvarlanmaya başladı. Hazreti Meryem'in heykelinin dibinde buldu kendisini. Ne kadar da güzel bakıyordu ona yukarıdan.

Lizzy'nin yüzü belirdi birdenbire. "Kahretsin, kahretsin, felaket kanaman var senin."

Lizzy'nin gözlerinde yaşlar vardı ve Meryem Ana'dan çok daha güzeldi. Hem çok daha canlı.

Bir kez daha öpmek istiyordu kızı ama birden dikkati kızın omzunun gerisindeki görüntüye takıldı. Bulutlar ve ışık oyunlarıyla gökyüzü garip bir renge bürünmüştü —hayret edilecek kadar güzeldi. Bir yerlerde müzik çalınıyordu. Büyük bir müzik, tatlı bir müzik, yumuşak bir müzik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun bir parçası olmaya can atıyordu.

***

Ne kadar çok kan vardı. Her yere dağılmış, koyu ve yapış yapış. Duvar taşlarının üzeri. Jeb'in ceketinin her yeri. Adamın kafası yarılmıştı.

Aman Tanrım. Daha da beterdi aslında. Adamın kafası yoktu.

Lark yerinden kımıldayamadı. Düşünemiyordu. Bir sonraki roket saldırısı gelmeden kaçmalıydı. Kaçmaya...

Yanından koşarak biri geçti.

Birkaç el silah sesi daha duyunca kendine geldi Lark. David'in vurulup yere yıkıldığını gördü.

İçinden çat diye bir şey koptu.

Tanrı İçin Golf'ün on sekizinci deliğindeydi.

Aylar önceydi Misurata. Silahı yoktu ama bir fotoğraf makinesi vardı. Silahı ateşleyen her kimse, onu bulmak için Nuh'un Gemisi'ne doğru baktı. Çekeceği fotoğrafın açısını hesaplamaya çalışıyordu.

Kanı dondu.

Allenberg Şerifi saklandığı yerin on beş metre kadar ilerisinde duruyordu. İki eliyle silahını tutmuş, Lizzy'ye nişan alıyordu adam.

Adama fırlatacak bir şey aramak için eliyle makinesinin çantasını yokladı ve küçük karton kutuyu buldu. Çıkarıp şerife doğru savurdu.

Hedef müthişti. Tam Şerif Bennett ikinci raunda başlayacakken, kutu yay şeklinde havalandı. Kurşun, kutuya isabet edip patlatmış olmalıydı ki babasının külleri ani bir rüzgârla çılgınca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dans ede ede etrafa saçıldı.

O da neyin nesi? Küller fırıl fırıl dönerek öldürücü bir arı ordusu gibi şerifin etrafını sardıklarında, sanki canlı gibiydiler.

Adam küfürler savurmaya başlayınca, Lark kaçma zamanının geldiğine karar verdi. Ayağa kalkıp tabanları yağladığı gibi golf sahası boyunca zikzaklar çizerek David'in yattığı yere doğru koşmaya başladı.

***

"Yo, hayır!" diye söylendi Stone arabasını Tanrı için Golf'ün park yerine sürerken.

"Ne oldu baba?" dedi Haley. Kafasındaki kukuleta gözlerinin üstüne kaymış, çok sevimli olmuştu. Allenberg'in en hoş çobanı oydu herhâlde.

"Bir şey yok tatlım. Sanırım Şerif Bennett, David'i benden önce bulmuş." Yani domuz herif Lizzy'yi de bulmuş demekti bu. Billy, önüne gelene Lizzy'yi David ile birlikte samanlıkta yakaladığını anlatacaktı şimdi. Billy'yi tanıyordu. Öyle biriydi.

Gerçek suçları soruşturmazdı. Kasıla kasıla dolanır, caka satar ve Stone'u çileden çıkarırdı. Allenberg halkının neden bu herifi seçip durduğunu anlamak mümkün değildi.

Tabii onun karşısına çıkacak cesareti olan kimse yoktu ortalıkta. Yıllardır şeriflik Bennett ailesinin tekelindeydi. Bu yörelerde insanlar değişikliğe pek sıcak bakmazdı. Güney Karolina oldukça tutucuydu.

"Nedir bu?" dedi Haley kulak kabartarak. "Biri çığlık atıyor."

Stone dehşete kapıldı. Motoru kapattığı sırada canhıraş bir çığlık daha duyuldu. Sanki Lizzy'nin çığlığıydı bu.

"Arkaya yat ve sakın kımıldama." diye emretti Stone. Ci-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pinden atlamış, silahını çekmişti. Patikadan aşağı koşmaya başlamıştı ki yeni bir çığlık alacakaranlığı yırttı.

Stone hızını arttırıp, Âdem ile Havva'nın önünden geçerek satış noktasının bulunduğu asfaltlanmış alana doğru seğirtti. Az ötede on sekizinci delik vardı. Dirilmiş İsa, iki eliyle tuttuğu silahı ile nişan almaya çalışan Şerif Bennett'a bakıyordu keyifle. Bennett, golf sahasının karşı tarafında, Sina Dağı ile İsa'nın doğumu arasındaki yönde bir şeyi hedefliyordu.

Tam Bennett silahını ateşlediğinde, Lark Chaikin heykelin arkasından fırlayıp havaya bir şey savurdu. O anda şerifin etrafını tozdan bir bulut kaplar gibi oldu.

Lark golf sahasının karşı tarafına, onuncu deliğe doğru ok gibi fırladı.

Stone, bu durumun ne anlama geldiğini pek kestiremedi. Bir süre durup bekledi olduğu yerde.

İşte o kararsızlık anı bir felakete neden oldu.

Lizzy'den, "Baba!" diye acı dolu bir çığlık geldi onuncu delik yönünden. Kızının dönemecin oradaki büyük mağaradan fırladığını gördü. Kızın her tarafı kan içindeydi.

"Orada dur, sakın kımıldama, Stone." diye bağırdı Billy.

Stone bakışlarını şerife çevirdi. Billy silahını ona doğrultmuştu.

"Neler oluyor, Billy?"

"Kes sesini. Düşünmem gerek."

"Neden silahını yerine koymuyorsun?" Stone, kendi tabancasını Billy'ye doğrulttu ama artık çok geçti. Billy jet hızıyla silahı ateşlemişti bile.

Kurşun göğsüne saplanıp yere yığıldığında Stone'un son düşüncesi arabada tek başına bıraktığı Haley oldu. Kızcağız Noel temsiline geç kalacaktı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 20

"Haydi bakalım küçük çoban, zaman geldi." dedi melek.

Haley tepesinde parlayan gözlere baktı. Hayır, Kederli Melek değildi bu. Bu meleğin başında bir hale, sırtında kanatları vardı. O kadar parlıyordu ki ona bakmakta zorlanıyordu Haley. Basbayağı korkutuyordu insanı. Hiç de iyi değildi bu çünkü zaten çok korkmuştu.

Babası kaçıp gitmişti. İnsanlar bağırıyordu. Jane ile birlikteyken yaşadıklarını anımsatan feci sesler geliyordu. O zaman melekler kötü adamların cezasını vermişti. Meleklerin adamların canına okuması kendisini çok memnun etmişti ama aynı deneyimi yaşamak istemiyordu hiç.

"Korkma, çünkü sana iyi havadisler getirdim." dedi melek ve Maryanne'in aksine, bu melek sözleri hiç şaşırmamıştı. "Haydi gel, yardımına ihtiyacımız var."

Vay canına. Meleklere yardım edemediğini bilmiyorlar mıydı sanki?

Melek bekliyordu ve Haley fazla seçeneği olmadığının farkındaydı. Nedense çocuklara asla seçenek tanınmazdı.

Arka koltukta yattığı yerden doğrulup, babasının arabasından indi. Dışarısı karanlıktı ama çok tuhaftı bu, çünkü daha bir dakika önce gündüzdü. Üstelik hava gerçekten ama gerçekten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok soğumuştu ve rüzgârlıydı. Melek, Haley'yi ısıtmak için koluyla sardı onu.

Bu çok farklıydı. Kederli Melek hep buz gibiydi ama bu melek ateş kadar sıcaktı. Haley, meleğin peşinden patikadan aşağı yürüdü.

"Sakın korkma." diye tekrarladı melek, "Çünkü ben seninleyim."

Meleğin bunu söylemesi çok iyi olmuştu çünkü tam Haley, Nuh'un Gemisi'ni gördüğünde, tıpkı balon patlıyormuş gibi, hatta daha da yüksek bir ses duyuldu. İşte o an babasının vurulduğunu gördü.

"Ona git." dedi melek Haley'yi öne doğru iterek. "Sakın korkma."

Haley biraz durakladı. On sekizinci deliğin yanındaki Hazreti İsa heykelinin hemen yanında Şerif Bennett duruyordu. Şerifin tam yanında da Kederli Melek.

Hiç kederli falan görünmüyordu melek. Çok öfkeliydi. Hatta büyükannesinden bile daha fazla kızmıştı sanki. İşte bu bir ipucu verebilirdi.

Rüzgâr şiddetlenmiş, Haley'nin kafasındaki o saçma kukuletayı uçurup götürmüştü. "Ona git." dedi bir kez daha melek ve Haley'yi hafifçe öne itti.

Babasına doğru koştu. Yarı yoldayken Lizzy'nin ona bir yerlerden "Gelme!" diye bağırdığını duydu. Hâlbuki melek, babasına gitmesi gerektiğini söyleyip duruyordu.

Şerif Bennett bu kez Haley'ye döndü. Elinde silah vardı. Kaldırıp küçük kıza doğrulttu.

Lizzy çığlık çığlığa bağırıyordu. Başkası da vardı bağıran ama Haley kim olduğunu kestiremiyordu. Melek tam şerifin yanı başındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Haley gerçekten ama gerçekten çok korkuyordu fakat arkasında duran melek korkmamasını söylüyordu durmadan. Babası önünde yerde yatıyordu. Tıpkı annesi gibi, onun da İsa'nın yanına gidebileceğini düşündükçe ödü patlıyordu.

Tam o sırada çok acayip bir şey oldu. Haley'nin kukuletası gökyüzünden Kederli Melek'in ellerine düşüverdi. Melek kukuletayı büktü, tıpkı Lizzy'nin ıslak havluyla yaptığı gibi, kırbaç olarak kullanmaya başladı. Büktüğü kukuletayla şerife bir tane yapıştırınca, adam gerisin geri sendeledi. Daha sonra, eline bir şaplak daha indirdi ve şerifin silahı yere düştü. Şerif de en az Haley kadar korkmuş gibiydi.

Haley gözlerini şeriften ayırıp babasının yattığı yere koştu. Yere çömelip onun yüzünü öpmeye ve ayağa kalkması için yalvarmaya başladı.

Ve sonra melekler geldi. Hepsi birden. Daha önce olduğu gibi. Telaşla kanatlarını çırpıyorlardı. Neredeyse şimşek gibi yanıp sönen ışıklar vardı çevrelerinde, tıpkı bir Noel oyunu gibiydi. Haley bütün cümleyi ezbere biliyordu: *Birdenbire meleğin yanında, göksel ordulardan oluşan büyük bir topluluk belirdi.*

Ama bu kez Tanrı'yı övmeye gelmiş sayılmazlardı pek. Altın haleli bir akbaba sürüsü gibi, Şerif Bennett'ın üstüne çullandılar. Çevresinde döndüler ve sonra içlerinden biri İsa heykelini temelinden söktüğü gibi, dosdoğru şerife fırlattı.

Heykel kendisine doğru uçarken şerif avazı çıktığı kadar bağırdı ama heykeli kafasına yer yemez yere yığıldı ve hiç hareket edemedi.

Melekler çevresinde bir tur daha attıktan sonra bulutlara doğru gözden kayboldular. Kederli Melek dışında, hepsi. Kederli Melek süzülerek Haley ve babasının yanına geldi.

Ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Haley de ağlıyordu. Babası hareketsizdi.

İşte o anda kar yağmaya başladı.

***

Bu sis bulutunun nereden geldiğini çözememişti Stone ama bir süredir içindeydi. Yüzünü soğuk ve nemli bir şey kaplamıştı ve çevresindeki her şeyi bulanık görüyordu. Karanlık odada açık kalmış bir televizyonu andıran titrek, mavi bir ışık dışında hiçbir şey seçemiyordu gözleri. Uzun bir süre o titreyen ışığı kovalayıp durdu.

Sanki her zaman o ışığı kovalamıştı. Sanki ezelden beri onu kovalıyordu.

Bir rüya olmalıydı bu. Televizyon karşısında sık sık uyuyakalırdı. Televizyonun sesi yalnızlığını unuttururdu.

Kovalamacadan yorgun düştü, ışığı izlemenin bir anlamı yoktu —nasılsa asla erişemeyecekti. Vazgeçip çimlerin üstüne uzandı. Çok soğuktu.

"Kalkman gerekiyor." dedi Sharon. "Ölmedin, biliyorsun."

Stone gevşedi. Her şey normale dönmüştü. Sharon hep emirler yağdırırdı kendisine. Ama alışıktı buna. Kadının ona tatlılıkla yüklediği günlük işleri yapmaktan zevk alırdı. Kendisini gerekli hissederdi.

Ciğerlerini buz gibi havayla doldurdu. Hareket etmeliydi ama keyfi yerindeydi böyle.

"Burada kal da karlara gömül bakalım." diye söylendi Sharon.

Kar mı? Florida'da? Mümkün değil.

Gözlerini açtı. Artık Florida'da yaşamadığını anımsadı. Sharon da ölmüştü zaten.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kahreden bir anıydı bu. Başka şey düşünmesine fırsat vermiyordu. Şiddetli bir kar vuruyordu yüzüne, soğuk ve ıslak. Gözlerini sımsıkı kapadı yine. Kafası örtülü gibiydi ve çok uzaklardaydı. Kulakları çınlıyordu.

Neden kar yağıyordu?

"Baba, uyan."

Haley'nin sesi. Yine açtı gözlerini. Güzel yüzüne dökülen yaşlarla Haley üstüne eğilmiş, kendisine bakıyordu. Omuzlarının gerisinde Sharon'ı görebiliyordu. Karısı da ağlıyordu.

Çok garip diye düşündü, çünkü karısının ağladığını hiç anımsamıyordu. Tyler öldüğünde bile bir damla gözyaşı dökmemişti.

Sharon'ın ne işi vardı burada? Anımsamaya başlıyordu yavaş yavaş. Lizzy ile erkek arkadaşını almak üzere Tanrı İçin Golf'e gitmişti.

"Kalk ayağa Stone. Ölmedin daha. Çocuklarının sana ihtiyacı var."

Biraz daha eğildi Haley öne doğru. Sharon'ın görüntüsünü kapatıyordu. "Baba, Kederli Melek'e kulak ver, tamam mı? Kar yağıyor ve çok soğuk..." Sesi alçaldı. "Şerif, David'i vurdu, Lizzy ağlıyor ve Bayan Lark onu teselli etmeye uğraşıyor. David'den çok kan akıyor, melekler geldi ve ben çok korkuyorum. Uyanman gerek, baba."

"Buradayım. Hep buradaydım. Gitmeme hiç izin vermedin ve..." Rüzgârın ıslığında kaybolup gitti Sharon'ın sesi. Feci bir kar fırtınası bastırmıştı sanki.

Stone yine açtı gözlerini. Rüzgâr kar tanelerine vuruyor, fırıldak gibi döndürüyordu. Kar aniden bastıran bir sise benziyordu alacakaranlıkta ya da fırıl fırıl dönen hayaletlere.

Gözlerini kaldırıp Haley'nin yüzüne baktı. Yanakları kıp-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kırmızıydı. Çoban kıyafeti de sırılsıklam olmuştu. Tir tir titriyordu kızcağız.

Anılar üşüştü beynine. Berbat anılar. Yattığı yerden doğrulmaya çabaladı ama başı dönüyordu. Göğsünde keskin bir acı vardı. Gömleğine baktı gözlerini indirip. Kurşunla vurulup yere yıkıldığında gömleği yırtılmıştı. Ama elbette, zırhını giymişti gömleğinin altına.

Mutlaka göğsünde kocaman bir çürük olacaktı hatta belki birkaç kırık kaburga. Kafasının arkasına götürdüğünde eline ceviz büyüklüğünde bir yumru geldi. Baş dönmesinin nedeni buydu demek. Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçiriyordu herhâlde.

"İyi misin?" diye sordu Haley. "Melekler iyi olacağını söylüyor. David de iyi olacakmış diyorlar ama Lizzy inanmıyor."

Lizzy'nin uzaktan gelen hıçkırıklarını duyabiliyordu. Ve bir şey daha vardı.

Lark. Lark da buradaydı. Bir yandan sakin bir sesle çocukları teselli ediyor, bir yandan David'in yaralarına bastırıyordu. Ayağa kalkıp ona yardım etmeliydi. Bir türlü vücudunu hareket ettiremiyordu ve üstelik Haley kucağına tırmanıp kendisini yere mıhlamıştı.

Haley çoban kıyafetinin koluyla burnunu temizledi. "Baba, kanatlı melekler gerçekten ürküttü beni ama sıcaktılar. Şerif Bennett insanlara ateş açtığı için onu yere yıktılar. Gerçi kanatlı melekler gelmeden önce Kederli Melek de şerife vurmaya çalıştı. Şerif neden David'e ateş etti?"

"Kederli Melek'in kanatları yok mu?" Soruyu sormasıyla, içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti Stone.

"Yok baba. O yüzden burada çünkü cennete gidemiyor. Kanatları olmadan nasıl uçsun ki."

Birdenbire melekleri görmek o kadar da lanetli bir şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değilmiş gibi geldi. Sharon kendisini asla terk etmediğini söylemişti. Eğer onu görebilirse, konuşabilirlerdi de. Onunla birlikte olabilirdi. Ne hayatını ne de kendini değiştirmesi gerekmezdi. Gitme zamanı gelene dek ona tutunabilir, hiç bırakmayabilirdi.

"Bana Kederli Melek'ten biraz daha söz eder misin?" diye sordu Stone, yanlış bir şey söylediğini bile bile. Şerifi sorması gerekiyordu. Haley'nin görgü tanıklığı ile ilgili sorular sormalıydı. Sürüne sürüne Lizzy ile David'in olduğu yere gitmeliydi. Nereden çıkmıştı bu aptal soru?

"Bak, nasıl diyeyim, hiç altın rengi falan değil. Daha çok mavi gibi. Hem çok soğuk. Diğer melekler bayağı sıcak. Hepsi gitti şimdi ama Kederli Melek hâlâ tam burada duruyor."

"Nerede?"

Parmağıyla işaret etti Haley ama gösterdiği yerde hiçbir şey yoktu. Biraz önce Sharon vardı orada, maviler içinde pırıl pırıl ve her zamanki buyurgan tavrıyla.

"Burada olmamalıymış, öyle diyordu. Duymadın mı? Onunla konuştuğunu sanmıştım. Yani, belki de onu görüyorsundur diye düşündüm." Haley'nin sesi çok cılız çıkmıştı, o kadar korkmuştu ki.

Haley'yi kollarına aldı ve sımsıkı sarıldı ona Stone. Kız, kollarını babasının boynuna dolayıp soğuktan donmuş burnunu boynuna gömdü. "Sanırım bende Kederli Melek'in bir fotoğrafı olacak." dedi Stone.

"Sahi mi? Gerçekten mi?"

"Evet, var. Bu akşam eve döndüğümüzde gösteririm sana. Belki de o zaman bir daha konuşur bizimle."

Tam o sırada duyulan siren sesleri golf sahasının tuhaf, üstü örtülü sessizliğini bozdu. Stone, kızını kollarında tutmuş, kar yağışını izliyordu. Aslında, kızına sarılıp hayaletlerden ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşmaktan daha fazlasını yapıyor olmalıydı.

"Sanıyorum Noel Baba'nın işi bu." dedi Haley.

"Neden o, tatlım?" diye sordu babası fısıldayarak.

"Çünkü ona lütfen dedim, lütfen, lütfen beni bu Noel piyesinden kurtar ve ne olur kar yağdır diye rica ettim ona."

"Hepsi bu mu?"

"Bir de Kederli Melek cennete dönmenin bir yolunu bulsun istedim."

İçini bir suçluluk duygusu kaplamak üzereydi ki onuncu deliğin oradan Lark koşa koşa yanlarına gelmiş ve tepelerinde durmuştu.

Dizlerinin üstüne çöktü. Kocaman kahverengi gözleri dehşetle bakıyordu. Buzdan küçük kristaller parlıyordu saçlarında. Böyle çok güzel ve parlak görünüyor diye düşündü Stone. Her nasıl olmuşsa, bu krizde rengi yerine gelmişti. İlk karşılaştıkları günkü gibi küçük, kahverengi bir kuşa benzemiyordu artık. Şimdi karanlıkta yanan bir alev gibiydi. Haley ile birlikte onu da sarmak geliyordu içinden.

Nasıl yapması gerektiğini bilemiyordu ama. Kadının o kadar kendinden emin, o kadar ne yaptığını bilen bir hâli vardı ki kendisine hiç ihtiyacı yok gibiydi. O nedenle, kadına doğru uzanacağına, yattığı yerden doğrulmaya çalıştı.

Lark usulca itti onu yere. Eli sıcacıktı. "Başına darbe almışsın. Kımıldamanı istemiyorum. Lizzy'nin cep telefonundan 911'i arayıp yardım istedim. Yola çıkmışlardır herhâlde. David de vurulmuş ama hayati tehlikesi olduğunu sanmıyorum. Lizzy yarasına baskı uyguluyor, her ikisi de onuncu deliğin oradaki Noel heykellerinin yanında. Maalesef Bay Marshall öldü. Şerif soluk alıyor ama kendinde değil. Ofiste bulduğum koli bandı ile ellerini ve ayaklarını bağladım. Yola çıkacağım şimdi. Bayrak sallayarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir vasıta durdurmak için."

Ayağa kalkıp patika boyunca koşmaya başladı Lark. O anda, bu kadın tıpkı teğmenine hesap veren bir çavuş, ya da şefine hesap veren bir yardımcı gibi diye düşündü Stone. Savaş moduna geçmişti ve inanılmaz etkileyiciydi.

Besbelli korkusunun üstesinden gelmişti. O gözü kara ve inanılmaz cesur hamlesiyle Billy'ye külleri fırlatmış, David ve Lizzy'nin hayatını kurtarmıştı. Tam o anda Stone yetişmeseydi, Lark da ölülerin arasında olacaktı büyük olasılıkla.

Bunu düşünmek bile istemiyordu. Aklının oraya gitmesi dahi dehşet veriyordu. Haley'yi sımsıkı bastırdı göğsüne ve gözlerini yumdu. Başı yüzüyordu âdeta. Sanki içkiyi fazla kaçırmıştı. Baş dönmesinden kurtulmak umuduyla gözlerini açıp belli bir noktaya odaklandı.

İşte tam o sırada, peşinde Allenberg İlçesi gönüllü itfaiyecileri ve ilk yardım ekibiyle, Stone'un yardımcısı Damian Easley patikadan aşağı koşarak yanlarına geldi.

Ve bunu izleyen kargaşada Stone, Lark'ın izini kaybetti.

***

Sıcak fincanı titrek elleriyle sıkıca tutan Lark, masanın karşısında oturan Damian Easley'ye dikmişti gözlerini. Kahvenin aroması yayılıyordu odaya. Son Şans Polis Karakolu'ndaki sorgulama odasındaydı ve hâlâ tir tir titriyordu.

Eğer soğuktan üşüyor olsaydı, kahve içini ısıtabilirdi. Ama bu titremeler soğuktan değildi. Adrenalin hormonunun sonradan ortaya çıkan etkileriydi.

Bir süre golf sahasında Damian ile takılmış, görgü tanığı olarak ifadesini vermişti. Görev başındaki adli tıp ekibini ve sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adli tabibin Lee Marshall'ın cesedini kaldırıp götürmesini izlemişti.

Babasını, Hettie'yi ve Rhodes ailesini düşünmüştü bu arada.

Hem hiçbir şey değişmemiş hem her şey değişmişti.

Kasabada topu topu on gün kalmış, üvey kız kardeşi olduğunu keşfetmiş ve bir sırrı açığa çıkarmıştı. Stone Rhodes'a kaptırmıştı gönlünü. Ama yine de buraya ait değildi. Asla da olamayacaktı.

Daha acil yardım gelmeden, Stone ile konuştuğu an anlamıştı bunu. Adam sürekli karısından söz ediyordu. Haley'nin Kederli Melek'i ile Sharon'ı bir tutuyor, her ikisini de aynı şey sanıyordu.

Delilikti bu elbette. Gerçi kafaya alınan darbeler, en önemsizleri bile, insanı bir süreliğine delirtebilirdi. Savaş alanında pek çok örneklerini görmüştü Lark. Stone iyileşecekti ama şu an gördüğü halüsinasyonlar Lark'ın ona ne ifade ettiğini gayet net ortaya koyuyordu.

Ve Sharon'ın hayaletinin gölgesi olmaya niyeti yoktu.

Hayır, buraya ait değildi. Yarından sonraki gün Afrika'ya havalanacak uçağa aitti. Ve Tanrı İçin Golf'te olup bitenlerden sonra, her şeyin düzeleceğini biliyordu. Her savaş muhabirinin yaşadığı gibi, o yenilmeyeceği yeri bulmuştu.

Damian'a üstünde yazı işleri müdürünün de adı bulunan kartını vermiş, "Bir süre Afrika'da olacağım." demişti. "Ama sonrasını kim bilir. Şayet mahkemede tanıklık yapmamı isterseniz müdürümü arayın. Beni nerede bulacağını bilir."

Damian anlayışla başını sallamış ve ayağa kalkmışlardı. "Biraz daha kalmayacak mısınız? Yani, Stone'un nasıl olduğunu görmek için?"

"Hastaneyi arayıp sorarım. Siz kendine dikkat etmesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söyleyin ona, olur mu? On sekizinci deliğin üstüne saçılan küller için çok üzgünüm."

Karanlık suratını aydınlatan bir gülümseme belirdi Damian'ın yüzünde. "Yok canım, eminim Elbert size affedecektir. Duyduğuma göre, küller Lizzy ile David'in hayatını kurtarmış. Gariptir bu tür işler, biliyorsunuz. İnsanlar onların sizin küllerinizve deli bir rüzgâr sayesinde kurtulduğunu söyleyecek. Ama bana kalırsa, orada başka şeyler döndü."

"Yoksa siz de mi meleklere inanıyorsunuz, Komiser Easley?"

"Evet hanımefendi, inanırım. Bence siz de onlardan birisiniz. Mutlu Noeller dilerim size. Bu kargaşa mahkemeye taşınırsa, mutlaka biri sizi haberdar edecektir."

Kadın dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Bu gece Washington'a mı gidiyorsunuz?" diye sordu Damian arkasından.

"Niyetim oydu."

"Arabayla uzun bir yolculuk. İyi yolculuklar dilerim size. Aman dikkat edin. Uykunuz gelirse mutlaka bir yerde mola verin. Kafein ve adrenalinin etkisi geçince, şöyle güzel bir uykuya ihtiyaç duyabilirsiniz."

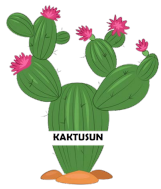
Lark başını sallayıp karakoldan çıktı. Babasının cipine doğru yürürken Güney Karolina'nın Son Şans kasabasında, Bill'in tamirhanesinden Dot'un Barı'na kadar bütün caddelerin Noel ışıkları ile aydınlatılmış olduğunu fark etti. Gökyüzü soğuk, kadifemsi bir karanlığa bürünmüştü.

Meydanın tam tepesinde bir yıldız pırıl pırıl parlıyordu. Durup uzun bir süre baktı yıldıza. Yıldızlardan daha parlaktı sanki. Ya Venüs ya Mars ya da başka bir gezegen olmalıydı bu. Kasabadan uzaklaşırken yıldızın kasabanın tepesinde durduğunu hâlâ görebiliyordu.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 21

"Bakın Bay Rhodes, gördüğünüz halüsinasyonlar yüzünden endişelenmenizi istemiyorum." dedi doktor.

Hastane yatağında oturuyordu Stone. Doktorun taptaze bir yüzü vardı ve sanki köse gibiydi. Camp Lejeune'de eğitim subayı iken idman yaptırdığı denizci erleri anımsatıyordu.

Halüsinasyonlar ha?

"Bütün testler olumsuz çıktı. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiğinize dair bir bulgu yok. Gerçi beyin sarsıntıları aldatıcı olabilir de."

Halüsinasyonlar. Bir yıl kadar önce Haley'nin gördüğü şeyler için de aynı teşhisi koymuştu doktorlar. Başına aldığı darbeden ötürü olmayan şeyler gördüğünü söylemişlerdi. Geçirdiği duygusal travma ile birlikte başına aldığı darbe, kızın bir Kederli Melek uydurmasına neden olmuş diyorlardı.

Şimdi düşününce, zamanında insanlar babam, büyükbabam hatta büyük büyükbabam için de tam aynısını söylemişlerdi. Her biri savaşa gitmişti. Her biri kafasına darbe almıştı. Ve her biri sonunda orada olmayan melekler görmeye başlamıştı.

Acaba bu nesilden nesle geçen bir beyin arızası mıydı, yoksa başka bir şey miydi? Lanet gibi? Ya da belki bir nimetti.

Stone doktora dikti gözlerini, aralarında hiçbir bağlantı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yokmuş gibi geliyordu. Sharon'ın bu kadar hasretini çekerken, onu görmesi bir lanet olabilir miydi?

Tamam, keçileri kaçırıyordu. "Doğru." dedi boğuk bir sesle. "Düzeleceğim." Başka ne diyebilirdi ki?

Doktor başını sallayıp Stone'un taburcu edilmesi için gerekli belgeleri imzaladı. Doktor odadan çıkar çıkmaz Stone güçlükle yatağından kalktı ve sivil kıyafetini geçirdi üstüne. Kaburgaları kırılmamıştı ama çürükler yeterince sancı veriyordu.

Saatine baktı. Babası ve kızlar yarım saat sonra geleceklerdi kendisini almaya. Daha vakit vardı.

Ortopedi katına çıkıp David Raab'ın odasını buldu. Oğlan omzundan ameliyat olmuştu. Çiviler falan takılmıştı. Bir süre fizik tedavi görmesi gerekecekti.

Stone dosdoğru odasına girdi ve David'in cadaloz annesi ile burun buruna geldi. Daha çocuğa tek bir laf edemeden, kadın tam karşısına dikilmiş ve parmağını göğsüne dayamıştı. "Hepsi sizin suçunuz. Sizin ve kızınızın. Size kızınızı oğlumdan uzak tutun demiştim ama siz—"

"Anne, sus."

Her ikisi de, kolunda koskoca alçıyla yatakta yatan David'e baktı. Çok solgundu ve yanakları alev kırmızısıydı. Hem sancısı hem de ateşi vardı besbelli. Zavallı çocuk.

"Annenim ben senin. Bana sus—"

"Sus diyorum." dedi oğlan yine ve gariptir ama annesi konuşmaktan vazgeçti.

"Lizzy iyi mi?" diye sordu David.

"Gayet iyi. Birazdan burada olacak. Acaba seni ziyarete gelebilir mi diye sormaya geldim. Hem de kızımın hayatını kurtardığın için sana teşekkür edeyim dedim."

"Ne?" diye sordu hayretle Bayan Raab. Hiçbir şeyin farkın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da olmadığı açıkça belliydi. Aslında David bir kahraman sayılırdı.

"Oğlunuz kızımın hayatını kurtardı. Şerif ateş açtığında David büyük cesaretle her ikisinin de kurbanlık koyun gibi oturdukları Nuh'un Gemisi'nden çıkıp kaçmalarını sağladı. Oğlunuza sonsuza dek minnettar kalacağım. Onu çok iyi yetiştirdiğinizi itiraf etmeliyim. Kızımın dostluk kurmasını özellikle isteyeceğim çocuklardan biri o —insanları sınıflandırıp yaftalamayan türden. Doğru ile yanlışı ayırt edebilen türden."

"Ve şunu bilmenizi isterim ki eğer ailece Michigan'a taşınırsanız, Lizzy çok üzülecek. Ben de gitmenizi istemiyorum işin doğrusu. Kasabamızda yaşamanız, herkese hoşgörülü davranma fırsatı verdi bize. Ve keşke geçmişte, 1968'lerde bunu başarabilseydik, belki Nita Wills kalbinin sesini dinleyebilecek, büyükbabam, Jimmy ve Lee Marshall bugün hâlâ yaşıyor olacaklardı. Yani insanları suçlamadan önce, bunları bir düşünün."

Kadını başıyla selamladıktan sonra David'e döndü. "İyi olacaksın değil mi, oğlum?"

"Evet efendim. Peşimizden geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Gelmeseydiniz çok kötü olabilirdi. Bayan Chaikin'i görürseniz lütfen teşekkürlerimi iletir misiniz? Külleri fırlatmakla hayatımı kurtardı. Çok etkileyiciydi. Savaş muhabiri olarak onunla bir söyleşi gerçekleştiremedik fakat bir savaş muhabiri olmanın ne gibi özellikler gerektirdiğini gördük. Aslına bakarsanız ben dehşete kapılmıştım ama Bayan Chaikin hiç etkilenmişe benzemiyordu."

Stone'un içi cız etti. Lark'ı cep telefonundan defalarca aramış ama kadın açmamıştı. Ona da teşekkür borçluydu fakat kendisini görmekten çekiniyor, hatta korkuyordu.

Ne diyeceğini bilemiyordu.

David'e zoraki gülümsedi. "Bu işler böyledir David. Ateş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arasında kaldığında bazen düşünecek vaktin yoktur. İçgüdülerin devreye girer. Ve işte o zaman cesaret gelir insana."

David'in odasından ayrılıp kendi odasına geçti. Kısa bir süre sonra babası geldi. David'in annesi merhamet edip Lizzy'nin David'i yalnızca beş dakikalığına ziyaret etmesine izin verdi. Daha sonra, babasının kamyonuna binip kasabaya doğru yola çıktılar.

Palmetto Bulvarı'nda Noel Baba ile geyiğinin altından geçerlerken Stone'u yersiz bir ürperti sardı. Bu garip histen kurtulmaya çabaladı ama faydasızdı. Soğuk ve biraz... Huzursuz ediciydi.

Durup dururken beklenmedik bir düşünce geldi aklına. "Kiliseye gitmeliyim." dedi Stone. Bunu söylediğine en az babası kadar kendisi de şaşırmıştı.

"Oğlum, başına darbe aldın. Bence seni—"

Daha Stone'un mantıklı bir gerekçe söylemesine fırsat kalmadan, Haley arka koltuktan seslendi. "Kederli Melek'in yapmasını istediği şeyi yapıyor. Hastaneden çıktığımızdan beri ona kiliseye gitmesini söyleyip duruyor. Dün gece gördü meleği babam ama şimdi görmüyor."

"Neden sürekli kendini ve o uydurduğun meleği öne sürüyorsun sen Haley?" dedi Lizzy.

"Lizzy!" diye çıkıştı Elbert sert bir biçimde. Dikiz aynasından ters ters baktı ona.

"Melek burada mı?" diye sordu Stone. Nabzı hızlanmıştı.

"Evet. Hastanede hep seninleydi. Ne zaman uyusan zaten hep baş ucunda bekler." dedi Haley.

Lizzy garip bir ses çıkarıp gözlerini devirdi. Stone aldırış etmedi. "Öyle mi?"

Haley başını salladı. "Evet. Senin gerçekten ama gerçekten kiliseye gitmeni istiyor. Kiliseye gitmeyi çok özlemiş, öyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylüyor."

"Doğrudur, tam da onun söyleyeceği bir şey bu."

Haley kaşlarını çattı. Lizzy doğruldu oturduğu yerde. Babası sanki Stone aklını kaçırmış gibi bakıyordu kendisine ki bu gerçekten ironikti.

Birdenbire Stone bütün bir senedir Haley'nin neler geçirdiğini anladı. Korkunç bir suçluluk duydu yine. Bu duygudan kurtulamayacak mıydı hiç?

"Kiliseye gitmem için hep başımın etini yerdi." dedi Stone.

"Kim? Yani, Sharon demek istedin herhâlde." dedi babası. "Haley'nin meleği değil."

Stone karşılık vermedi, babası da üstelemedi. Kamyonu İsa'nın Kilisesi'nin önündeki kaldırımın kenarına park etti.

Palmetto Bulvarı boyunca park etmiş diğer arabalara göz attı babası. "Kilise hanımları bu akşamki tören için hazırlık yapıyor olmalı. Oraya girmek istediğinden emin misin? Hanımlar nasıldır bilirsin."

Stone bilinçli bir şekilde onayladı başıyla. "Evet." diye fısıldadı. Bir şeyler itiyordu kendisini. "Uzun sürmez." dedi. Ne kadar uzun süreceği ile ilgili en ufak bir fikri yoktu elbette. Neden bu dürtünün kendisini sardığı ile ilgili bir fikri de yoktu. Başındaki bu şişlik birkaç tahtasını oynamıştı besbelli.

Arabadan inip ibadethanenin basamaklarını çıktı ve içeri girdi.

Koro bölümü ile vaiz kürsüsünün tabanı yüzlerce Noel yıldızı çiçeğiyle süslenmişti. Duvarlardan ve mihraptan çam dalları sarkıyordu. İbadethaneyi çam kokusu sarmıştı.

Lillian Bray vaiz kürsüsüne çıkmış, kırmızı gül, kasımpatı ve çobanpüsküllerinden bir demet hazırlıyordu. Gönüllü hanım-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardan bazıları sunak tepsisini ve kürsünün haçını parlatmakla meşguldü.

Abisi Clay orgun önünde müzik provası yapıyordu.

Florida'daki bir başka kilisenin anıları canlandı. Sharon oradaki kilise hanımlarının sadık bir üyesiydi. Her işe katılır ve yılın bu zamanında faaliyet fırtınasının merkezinde olurdu.

Arka sıraya geçerek, diz çökme bankına eğilip dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerini kapadı ama dua etmiyordu. Tüm gücüyle Sharon'ı istedi yalnızca.

Garip bir üşüme geldi üstüne ve gözlerini açtığında Sharon tam yanında oturuyordu. Pırıl pırıl parlayan bir varlık.

"Gerçeksin sen." dedi Stone.

Son derece saçma bir şey söylediğinde kendisine karşılık verirken kullandığı ses tonuyla, "Elbette gerçeğim." dedi Sharon.

"Özür dilerim. Ben—"

"Stone, özür dilemene gerek yok. Affetmelisin."

"Sana kızmadım ki. Yani öldüğün zaman. Beni terk ettiğin için öfkelenmiştim sana. Ama artık sana kızmıyorum."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Gitmem gerek. Burada kalmak istemiyorum ama sen beni tutuyorsun." Gözlerindeki gözyaşı damlasını sildi. Tam peşinden bir tane daha geliyordu.

"Ağlıyor musun?"

Başını salladı. "Noel ile ilgili ne söylediğimi anımsıyor musun?"

"Bütün kaybettiklerimizi sunmamız gerekiyor derdin. Mutlu olmanın tek yolu budur derdin. Ama sen mutlu değilsin. Benim yüzümden mi ağlıyorsun?"

Kadın yaşlı gözlerle baktı Stone'a. Gözyaşları yanakla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rından aşağı süzülüyordu. Nasıl olur da Sharon Kederli Melek olabilirdi? Sharon asla ağlamazdı ki.

"Her şey için kendini suçlamaktan vazgeç. Yüreğinde yer aç. Yine gülmeye başla. Çocuklarına ver kendini. Yine sev. Bilmiyor musun ki kaybettiğin her şey sonunda yine sana dönecektir. Sevgi ile."

Televizyon ekranı gibi titrek bir ışıkla yanıp sönüyordu. Gerçek değildi, değil mi? Bir halüsinasyondu ve kendisi de havaya konuşuyordu büyük olasılıkla. Gerçi akıllıydı. Sharon hep yaşından daha akıllı olmuştu.

"Gitmeliyim. Beni ışığa sunmalısın, yukarı doğru." Ayağa kalkıp kilisenin ortasına doğru süzüldü. Kavuniçi elbisesi vardı üstünde. Evlenirken giydiği elbise. Acaba bir önceki gece onu ilk kez gördüğünde de bu elbise mi vardı üstünde?

Anımsayamadı. O elbise içinde o kadar güzeldi ki.

Tam o sırada Clay kilisenin orgunda "Sessiz Gece"yi çalmaya başladı. Sharon mihrabın önünde durdu ve garip altın rengi bir hale belirdi. Stone'un gözleri kamaşmıştı ama yine de o ışığın içinde biri olduğunu biliyordu.

Sharon, yüzü hasretle dolu, ışığa doğru uzandı fakat daha ileri gidemiyordu. Kendi göğsünden onunkine uzanan uzun, ince, semavi bir iple bağlıydı.

İp her çekildiğinde, Stone'un nefes alması güçleşiyordu.

Ve Sharon ağlıyordu.

Sharon'ın üniversiteye gitmek istemesi yüzünden tartıştıkları o berbat sabah geldi aklına. O sabah kadını vazgeçirmeye çalışmıştı. Ve kadın ağlamıştı. Gözyaşları Stone'u hayretler içinde bırakmıştı. Onu canlı olarak son gördüğünde onun ağlıyor olması, Stone'un canını acıtıyordu.

Onu bırakmalı, gitmesine izin vermeliydi. Onun iyiliği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için. Kendi iyiliği için. Haley'nin meleğini cennete, ait olduğu yere göndermeliydi.

"Gidebilirsin." diye fısıldadı —bir bakıma, yıllar önce gidemediği kursları kastederek.

"Gidebilirsin." dedi bir daha. Bu kez kadını zihnen ışığa doğru ittirerek. "Burada benimle kalmak zorunda değilsin. Üstelik Haley de gitmeni istiyor." dedi Stone boğuk bir sesle. "Noel için tek istediği buydu."

Aralarındaki tel koptu. Derin derin soluk aldı Stone. Sharon özgür kalınca, nasıl olduysa kendisini daha hafif hissetti. Kadın mihraba çıktı, melek onu kucakladığı gibi, Lillian'ı çiçekleriyle, Millie ve Thelma'yı cilaları ile ve Clay'i virtüöz gibi orgunun başında bırakıp gözden kayboldular.

Stone ellerini önündeki sıraya uzatıp kafasını dayadı. Başı çatlıyor, kaburgaları sancıyordu. Ama çok daha iyi hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 22

Lark geç uyandı ve yalnızdı.

Gözlerini aralayıp motel odasının nasıl döşenmiş olduğuna baktı: Baş ucunda, duvara dayalı, üzerinde on bir buçuğu gösteren bir dijital saat bulunan meşe bir komodin, pencerede gri kenarlı, camgöbeği renginde perdeler, gül desenli yatak örtüsü ve benzer desende duvar kâğıdı.

Karşısındaki uzun büronun üstündeki televizyon CNN kanalını gösteriyordu. Sesi kısılmış televizyonun karşısında uyuyakalmıştı besbelli. Haber sunucusu, Orta Batı'daki kasabanın birinde fakir çocuklara oyuncak ve hediyeler almak için tonlarca para toplayan bir oğlandan söz ediyordu. Öykünün kahramanını David Raab'a benzetti. Kocaman eller, diş telleri ve ciddi, akıllı bakışlar.

Vicdan azabı duydu. Derin bir soluk alıp gözlerini kapadı. Kalkması gerekiyordu. Bir önceki gece Virginia eyalet sınırına kadar altı saat araba kullanmıştı. Birkaç saatlik yolu daha vardı ve neredeyse öğlen olmuştu.

Gerinip doğruldu yatağında. CNN uluslararası haberlere geçmişti. Yine Afrika ve Orta Doğu'daki gergin durumlarla ilgili haberler. Asla hiçbir şey değişmiyor gibiydi.

Yastıklardan birini kapıp sarıldı. Başkaları için tari-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hi kaydetmekten yorulmuştu. İleri geri sallandı yatağın içinde. Korkmuyordu, hayır. Savaş bölgesine gitmekten korkmuyordu. Kurşunlar ve silahlarla baş edebilirdi. Beyninin bir yerinde o yenilmezlik duygusunu bulup kendini kandırabilirdi. Bir önceki gün de bunu yapmıştı.

İsterse, yapabilirdi.

Ama yapmak istemiyordu.

İstediği neydi peki?

Bütün düşünceleri onu gerisin geri, insanların birbirlerini önemsediği Güney Karolina'nın Son Şans kasabasına götürdü.

Genç yaşında oraya giden ve âşık olan babasını düşündü. İstediğine tutunamayacak kadar korkmuş Nita'yı düşündü. Herkesin güvende olması için deli gibi çalışan küçük kasaba polisini düşündü.

Sonra düşünmekten vazgeçti.

Ve hissetmeye başladı. Yatağın arkasına yaslanıp yastığı göğsüne çekti. Sözlerle değil, vücuduyla konuşan, iri, güçlü bir adam. En derin ve en karanlık duygularını gerçekten anlayan bir adam. Aslında çok önemseyen ama sorunlarıyla beceriksizce baş eden bir aile adamı. Tapılası, ciddi ve korkunç cezbedici biri. Hazır bir aile ile geliyor ve kahretsin, Lark bunun ne kadar da hasretini çekiyordu.

Gerçeği anlayana kadar, uzun bir süre gözlerini tavana dikip duygularını tahlil etti.

Babası gibi davranıyordu.

Nita arzu ettiği şey için savaşamayacak kadar korkmuştu. Babası da, Nita'nın ona yol vermesine göz yummuştu. O da yeterince cesur davranamamıştı.

On sekizinci delikte kendini bulduğunu söylerken belki de babası bunu kastetmişti. Belki olay yalnızca bir uyku tulu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

munda aşkı bulmuş olmaktan ibaret değildi. Belki de sırf korktuğu için çok önemli bir şeyi geride bırakıp çekip gittiğinin ayırdına varmıştı. Belki bu olaydan bir şey öğrenmişti.

Asla bilemeyecekti Lark ama bildiği tek bir şey vardı, Carmine Falcone de hep çekip giderdi. Gerçi, Carmine Falcone gerçek değildi.

Ve Stone, Carmine değildi. Stone kendisini göndermemişti. Daha bir önceki gün kendisine savaş sahasına gitmeye hazır olmadığını söylemişti. Onun adına endişelendiğini söylemişti. Onunla çok iyi zaman geçirdiğini söylemişti. Adam kendisini itip defetmemişti, aksine, kendisi defetmişti adamı.

Budala.

Babası ile Nita gibi kaçıp gitmek istemiyordu. Afrika'ya dönüp aç çocukların fotoğrafını çekmeye de gönlü yoktu. Farklı bir şey yapmak istiyordu. Ne kadar aptalca ve sıradan gelse de, birinin aile albümünün parçası olmak istiyordu.

İstediği şeyin arkasında durmalı ve onun için mücadele etmeliydi. Daha fazlasını istemeliydi. Onun Sharon'ı daha fazla sevdiğini bilse bile, Stone'a kendisini sevdiğini söylemesi gerekiyordu. Bu sözleri söylemezse, hayatı boyunca pişmanlık duyacaktı.

Düşüncesi bile ödünü patlatıyordu. Annesi vardı öte yandan, onu rol model alabilirdi. Annesini çok hatırlayamıyordu ama annesi hayattayken Lark çok mutlu olduğunu ve sevildiğini hissettiğini biliyordu. Annesi herkese sevgi dağıtırdı. Sevilmesi kolay bir kadındı ve elbette babası onu sevmişti.

Büyük olasılıkla Terrence Wills de öyleydi.

Belki onlar gibi olabilirdi. İkinci olarak bulunan ve kolay sevilebilen biri olabilirdi pekâlâ.

Telefonuna uzanıp yazı işleri müdürünü aradı ve Afrika'ya gitmeyeceğini bildirdi. Adam yalvarıp yakardı. Lark dava-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sından vazgeçmedi ve adama bütün geri dönüşlerini, fotoğraf makinesi korkusunu anlattı. Müdür istifa talebini kabul etmedi. Kendisini toparlaması için bir süreliğine izin hakkı tanıdı. Lark'a bayağı komik geldi bu.

Görüşme sona erdiğinde on beş sesli mesaj bırakılmış olduğunu fark etti ve hepsi de Stone'dandı. Bir tane olsaydı, silah sesleri başladığında Lizzy ve David'i koruduğu için kendisine teşekkür etmek için falan aradığını düşünecekti ama tam on beş kez aramıştı.

On beş sesli mesaj çok daha farklı bir anlama geliyordu. Parmağı arama butonuna gitti. Onu arayıp neden kasabadan ayrıldığını açıklamalıydı.

Hayır.

Hayır, şu anda Stone'un onun sözlerine ihtiyacı yoktu. Şu anda harekete geçmeliydi. Adama söyleyecekleri yüz yüzeyken daha iyi söylenirdi. Afrika'ya kalkan uçağa binmediğini görünce, belki kendisine inanırdı.

***

Stone, İsa'nın Kilisesi'nin dernek salonunun sert, katlanır sandalyesine oturmuş Haley'nin zamanı yeniden ayarlanan Noel oyununun başlamasını bekliyordu. Çocuklar Pazar Okulu'nun dersliklerinin birinde gösteriye hazırlanıyor; çevresindekiler birbirlerini kutluyor ve sohbet ediyordu.

Tüm gösteri boyunca buradaydı. Oyundan sonra başlayacak koronun yıllık Noel konserini, geleneksel dini tören izleyecekti. Yılda tek bir kez, yalnızca Noel akşamı, annesi kendisini kiliseye getirtmeyi başarırdı —o da daha çok müziği beğendiği için.

Keyifsiz ve sabırsızdı. Ne halt etmeye Lark telefonlarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkmıyor veya geri aramıyordu? Kızmış mıydı kendisine? Bunu anlayabilirdi. Bir önceki gün pek de iyi ayrılmamışlardı. Suçluluk hissine kapılmıştı ve Sharon'ı düşünüyordu. Büyük olasılıkla silahların patlamasından sonra saçma sapan şeyler söylemiş olmalıydı.

Herhâlde bu işin peşini bırakıp boş vermeliydi. Ertesi gün Afrika'ya kalkacak uçağa binecekti Lark, dolayısıyla çok meşgul olmalıydı şimdi. Bu düşünce bayağı moralini bozdu.

Bir önceki gün kadına sevgisini göstermenin bir yolunu bulmak istemiş ama Sharon araya girmişti. Artık bunun doğru olduğundan emin değildi. Lark'ı görmesi gerekiyordu. Bu işin çaresine bakmalıydı.

"Başının ağrısı nasıl?" diye sordu Miriam Randall yanına otururken. Bugün parlak yeşil bir kazak giymiş, başına parlak taşlarla süslü bir taç takmıştı. Başını eğip o saçma üç odaklı gözlüklerinin içinden Stone'u incelemeye başladı.

"Başım çatlıyor doğrusu ve kendimi de pek iyi hissetmiyorum."

"Belki de bu yüzden sabah kilisedeydin. Hem de dizlerinin üstüne çöktün. Acaba kafana aldığın darbe fikirlerinin değişmesine mi neden oldu? Daha mantıklı olmaya mı karar verdin?"

Zoraki güldü Stone. Bazı bakımlardan fikirleri değişmişe benziyordu aslında. Bu öğlen gördüğü halüsinasyonu açıklayamıyordu bir türlü ama o zamandan beri kendisini daha hafiflemiş hissediyordu. Ve Lark ile konuşmaya daha kararlıydı.

"Beni duymazdan mı geliyorsun yoksa oğlum?"

"Ah, özür dilerim. Her yanım dökülüyor sanki."

"Fikir mi değiştirdin diye sordum."

"Pek sayılmaz. En azından kiliseyle ilgili fikrim değişmedi." İç geçirdi Stone. "Miriam, Arlene birkaç gün önce aşk konu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sunda sana danışmamı önerdi." Yüzünü alevler basmıştı.

Gülme sırası Miriam'a gelmişti. "Tatlım." dedi Stone'un dizine hafifçe vurarak, "Sana yıllar önce daha on sekizindeyken evlilikle ilgili öğütlerimi vermiştim. Gördüğüm kadarıyla, hâlâ geçerli onlar, hatta kırkına merdiven dayamış olsan bile."

Stone gözlerini kadına dikti. "Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını silkti Miriam. "Ne diyorsam onu. İnsanların beni hep yanlış anlamaları çok tuhaf. Lark örneğine bakalım. Kadına içini dökebileceği birini bulmasını önerdim, o git bir terapist bul dediğimi sandı."

"Yani, sen ona öngörüde bulundun, öyle mi?"

"Lillian Bray'in bunu Palmetto Bulvarı'nın bir ucundan diğerine borazanla duyurmamış olmasına hayret ettim doğrusu. Gerçi Lillian'ın benim sadece Episkopalyenlere öğüt verdiğimi sanmak gibi bir huyu var ama yanlış. İyi kadındır ama biraz dar görüşlü."

Stone ufak tefek, yaşlı kadına bir süre baktı. "Sen Lark'a içini dökebileceği birini bulmasını mı söyledin gerçekten?"

"Öyle ama herhangi birini değil. Kafasından geçenleri gerçekten anlayabilecek birini. Çok korkuyor, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Miriam gülümsedi ama bir şey demedi.

"Miriam, yani ben yine mücadeleci bir kadın aramalıyım, öyle mi diyorsun?"

"Ha, demek birini *arıyorsun,* öyle mi? Duyduğuma göre nikâh yüzüğünü çıkarmışsın. Aferin. Evet, mücadeleci birini aramalısın diyorum. Ve unutma, mücadeleci insanların çoğu eve hayal kırıklığı içinde dönerler, hatta biraz küçümseyici ve korkmuş olurlar. Savaşın aslında neden çıktığı hatırlatılmalıdır onlara. İşte orada sen devreye girersin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadının gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Eğer o anda temsilin başlamak üzere olduğunu bildirmek için dernek odasının küçücük sahnesine Doktor Cooper çıkmasaydı, Stone birkaç soru daha soracaktı Miriam'a.

***

Lark nihayet Güney Karolina eyaletinin Son Şans Kasabası sınırına vardığında saat altıyı geçiyordu. Bu karanlık kış gecesinde baştan aşağı Noel ışıkları ile aydınlatılmış kasaba gerçekten de bir kartpostal görünümündeydi.

Palmetto Bulvarı trafiği her zamankinden biraz fazlaydı. Besbelli arabalar bulvarın her iki yanındaki dört kilisenin park yerlerine akın ediyordu. Bunlar erken gelenlerdi. Gece yarısına doğru trafik sıkışacaktı büyük olasılıkla.

Calhoun Caddesi'ne döndü ve Stone'un evinin önünden geçti. Hiç ışık yoktu. Biraz daha ileri sürdü arabayı. Ruby'nin evi de karanlıktı.

Hepsi kiliseye gitmişti besbelli.

Ama hangisine?

Herhâlde İsa'nın Kilisesi'ne —kasabanın en büyük kilisesi ve Miriam, Hettie ve Lillian'ın müdavimi oldukları kiliseydi. Arabayla bir dönüş yaptı.

Beş dakika sonra kilisenin önündeydi. Çam dalları ve Noel yıldızı çiçekleriyle süslenmiş ibadethanenin kapısını açtı. İçeride hemen hemen kimse yoktu.

"Üçüncü sınıfların Noel temsili için geldiyseniz, yan taraftaki dernek salonundalar." dedi koro bölümünde oturan kel kafalı bir adam. "Yok eğer koronun konserini dinlemeye geldiyseniz, daha bir buçuk saat var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lark dernek salonuna nasıl gidileceğini öğrendikten birkaç dakika sonra karanlık salonun kapısını aralayıp, sessizce içeri süzüldü.

Yükseltilmiş sahnenin bir tarafında üstüne beyaz gömlek giymiş, papyon takmış, ayağında spor ayakkabıları ile bir oğlan elindeki kâğıttan bir şeyler okuyordu. "Aynı yörede, sürülerinin yanında nöbet tutarak geceyi kırlarda geçiren çobanlar vardı." diyordu.

Oğlan konuşmasını bitirdiğinde sahneye üç sevimli kuzu ile birlikte iki çoban girdi. Çobanlardan biri, beyaz takma sakalı ve kukuletasıyla Haley Rhodes'tu. Kuzular "mee mee" diye bağırarak sahnenin çevresini dolandıktan sonra, Haley ve diğer çobanın yanına gidip durdular.

Hikâyeyi anlatan oğlan yine konuşmaya başladı. "Rabb'in bir meleği onlara göründü ve Rabb'in görkemi çevrelerini aydınlattı. Büyük bir korkuya kapıldılar. Melek onlara, 'Korkmayın!' dedi."

Ve o sırada kulisten başında altın halesi ve kartondan kanatlarıyla bir melek geldi. Melek gelir gelmez Haley korkuyormuş gibi yaptı. Tombul melek konuşmaya başladı. "Korkma sakın, hımm… Hımm..." Çocuk aniden karşısında araba farları görmüş bir geyik gibi izleyicilere bakıyordu. Zavallıcık dehşete kapılmıştı.

Haley başını kaldırdı. "Size bütün halkı çok sevindirecek bir haber müjdeliyorum." diye fısıldadı meleğe ama herkes duymuştu. İzleyicilerden bazıları gülmeye başladı.

"Tamam, hatırladım." dedi tombul melek, "Müjdeler getiriyorum size… Hımm… Tamam… Büyük müjdeler bütün halk için." Yine durakladı kızcağız ve Haley devreye girdi.

"Bugün size, Davut'un kentinde bir Kurtarıcı doğdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu, Rab olan Mesih'tir. İşte size bir işaret: Kundağa sarılmış ve yemlikte yatan bir bebek bulacaksınız."

Tombul melek rahat bir nefes aldı ve sözü hikâyeyi anlatan oğlan aldı yine. "Birdenbire meleğin yanında, göksel ordulardan oluşan büyük bir topluluk belirdi. Tanrı'yı överek—"

Sahneye üç küçük melek daha geldi ve "En yücelerden Tanrı'ya yücelik olsun, yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun!" dediler hep bir ağızdan.

Oğlan devam etti söze. "Melekler yanlarından ayrılıp göğe çekildikten sonra çobanlar birbirlerine..."

Melekler sahneyi terk etti. Haley diğer çobana dönüp gür bir sesle, "Haydi, Beytüllahim'e gidelim, Rabb'in bize bildirdiği bu olayı görelim." dedi.

Çobanların arkasındaki perde kalktı ve sahneye yanlarında çeşitli sevimli ahır hayvanıyla, Hazreti Yusuf ile Meryem Ana girdi.

Çocukların hepsi birden sahnede ilk Noel'in canlı tablosunu gerçekleştirirken, hikâyeyi anlatan oğlan geri kalan İncil dizelerini okudu.

O kadar yorgun olmasına rağmen Lark gülümsemeden edemedi. Kendisini Hristiyan addetmiyordu, büyük olasılıkla asla da etmeyecekti ama bu Noel öyküsü, özellikle de dünyada barış ile ilgili bölümü, insana mutluluk veriyordu.

Çocuklar alkışlandıktan sonra salonun ışıkları açıldı. Sanki gözleri büyülü bir şekilde ona odaklanmış gibi, Lark derhâl gördü Stone'u. Adam ayağa kalkmış, kendisine doğru koşan, hâlâ çoban kıyafeti içindeki Haley'yi kucaklamaya hazırlanıyordu. Eğilip kızını havaya kaldırdı ve yüzündeki boyalara aldırış etmeden, yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

Tam yanında az biraz canı sıkkın Lizzy duruyordu Noel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

giysileri içinde. Stone'un bütün ailesi hazırdı —annesiyle babası, kardeşleri ve eşleri. Bir tek kız kardeşi yoktu. Noel'i İngiltere'de kutlamaya gitmişti bu yıl.

Lark duraksadı. Oraya ait değildi. Ne düşünmüştü ki acaba? Ya da hiç düşünmüş müydü?

Hayır. Duygularına kapılıp hareket etmişti. Mantığını tamamen yok saymıştı.

Stone başını kaldırdı ve kalabalık salonda göz göze geldiler. Adam irkildi. Sonra, omuzları gevşedi ve gülümsedi.

Haley'yi yere bırakıp Lark'a doğru ilerledi. Burnuna siyah boya bulaşmıştı. Tuhaf bir şekilde sevimliydi böyle.

"Geri geldim." diye fısıldadı Lark adam karşısına dikilince.

"Neden beni aramadın? Merak ettim ve endişelendim. Yarın Afrika'ya uçmuyor muydun sen?"

Hayır der gibi salladı başını Lark ve yakışıklı yüzüne dikti gözlerini. Hayatı boyunca aradığı yüzdü bu. Güneye doğru deli gibi araba sürerken provasını yaptığı kelimeler boğazına düğümlendi.

Hiç önemi yoktu aslında. Söylemesine gerek kalmadan adam ne diyeceğini biliyordu zaten. Kadını kendisine doğru çekip öylesine ateşli bir şekilde öptü ki Lark neredeyse aklını kaçıracaktı. Adamda bir değişiklik olmuştu. Artık kendini tutmuyor, hiçbir şey saklamıyordu ve o öpüşme Lark'ı daha önce varlığını bile bilmediği bir yerlere taşıdı.

Öpüşme nihayet sona erdiğinde tüm cemaat alkışlamaya başladı. Yalnızca Stone'un ailesi değil, tüm Güney Karolina, Son Şans halkının yarısı. Hatta Gönüllü Hanımlar'ın birkaçından "Bravo" sesleri bile yükselmişti.

Haley ailesinin yanından ayrılıp yanlarına koştu. Stone, Haley'yi kollarına alacak kadar uzaklaştı Lark'tan. Kızın kahve-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rengi gözleri ışıl ışıldı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Lark'a bakıyordu.

"Bayan Lark, Noel Baba konusunda haklıydınız."

Lark güldü. "Öyle mi? Belki de haklıydım."

"Hayır, gerçekten. Melek gitti. Cennete döndü. Eminim Noel Baba yapmıştır ve belki meleklerden biraz yardım almıştır. Kesinlikle onlar kar yağdırdı."

"Meleğin gittiğini nereden biliyorsun?" diye sordu Stone. Sesi biraz tuhaftı.

"Biliyorum işte." dedi Haley. "Noel için gerçekten tek istediğim oydu."

Stone, Lark'a döndü. "Benim evime gelip Noel'i birlikte kutlamak ister misin? Afrika'ya gitmeni istemiyorum."

Lark'ın gözlerine yaşlar doldu. "Ben de sana Afrika'ya gitmek istemediğimi söylemeye geldim. Tıpkı babam gibi, sanırım ben de tam burada, Son Şans'ta âşık oldum."

"Sahi mi? Oldun mu?"

Lark evet der gibi salladı başını ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Başka bir şey söyleyemedi. Gerçi önemli değildi çünkü Stone ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Lark'ın kelimelerine ihtiyacı yoktu. Bir kitap gibi okuyabiliyordu onu.

Kadını kollarına aldı ve Haley ile birlikte paylaştılar küçücük o yeri. "Ben de seni seviyorum." diye fısıldadı Stone, Lark'ın kulağına.

Ve Lark'ın bilmesi gereken tek şey de buydu zaten.

